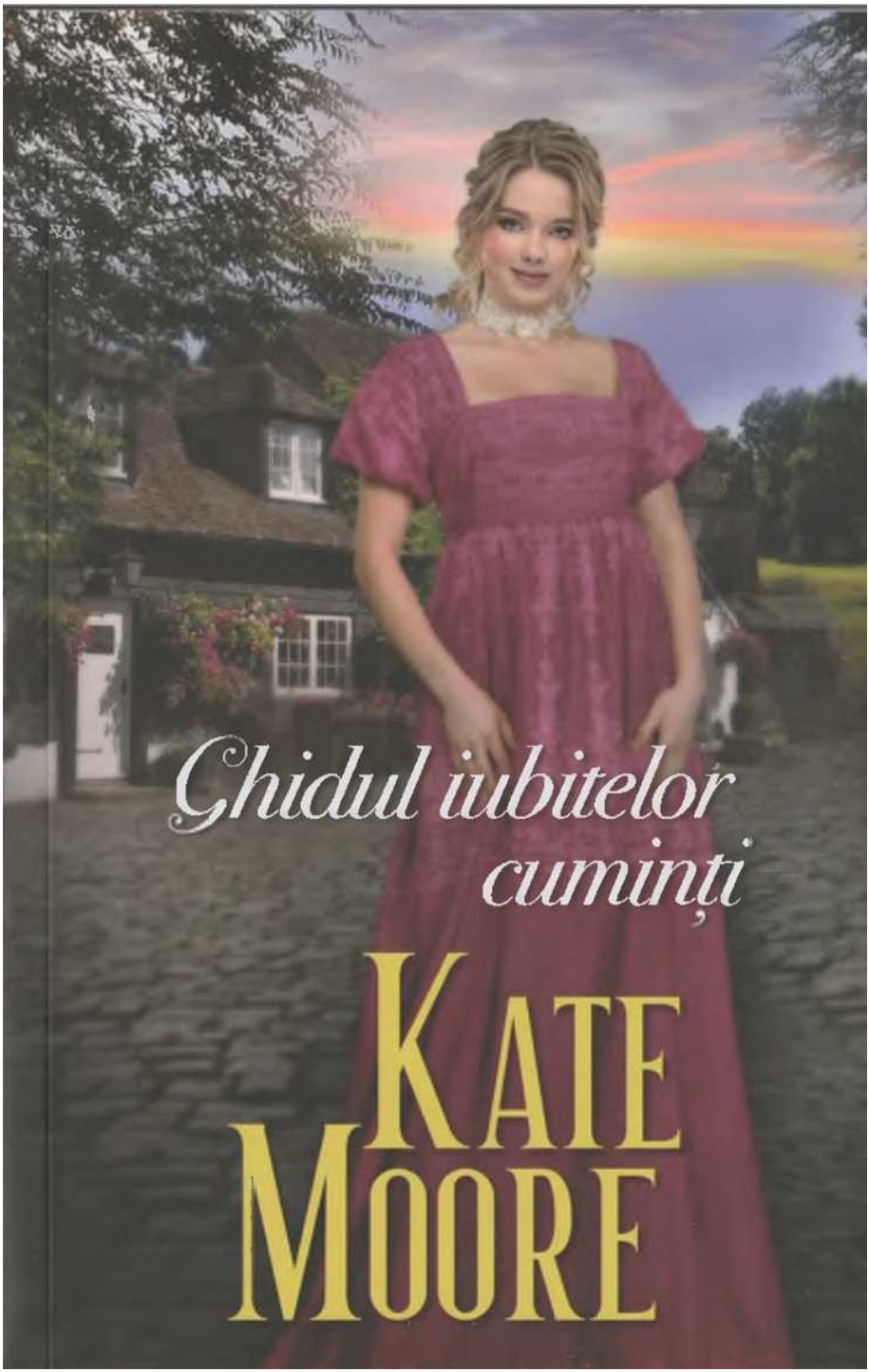
Ghidul iubitelor cuminți
KATE MOORE

KATE MOORE
GHIDUL IUBITELOR CUMINŢI
SERIA GHIDUL VÎNĂTOARELOR DE SOŢI 2

***Guide to Passion and Property by* Kate Moore**

Copyright © 2018 Kate Moore
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Ghidul iubitelor cuminţi
Kate Moore
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MOORE, KATE
Ghidul iubitelor cuminţi / Kate Moore
trad. din limba engleză: Liliana Dănescu. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-8941-2
I. Dănescu, Liliana (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Liliana Dănescu
LITERA
Bucureşti

În memoria mamei mele, Ruth Arme Kirby Hosken,
1923-2017, care, datorită dragostei ei pentru Dorset,
oraşul natal al tatălui ei, şi pentru mătuşile şi verişorii ei, m-
a ajutat să devin o scriitoare de romane
ale căror eroine trăiesc în Anglia.

Mulţumiri

Jane Austen spunea: „Pentru toţi, cel mai bun sfătuitor se găseşte în noi înşine, trebuie doar să-i dăm ascultare”. Scriitoare precum Miss Manners, Dear Sugar, Ella Berthoud şi Susan Elderkin, autoarele *The Novel Cure,* sunt cele care ne reamintesc prin ghidurile scrise de ele de acea voce clară şi înţeleaptă din interior. Urmând linia deschisă de acestea, am scris şi eu ghidul meu pentru eroinele fictive din romane şi poate chiar şi pentru unele dintre cele reale, care sunt în căutarea iubirii şi a fericirii nemuritoare.

Această a doua parte a seriei *Ghidul vânătoarelor de soţi* nu ar fi putut fi scrisă fără sprijinul familiei şi al prietenilor. Am început să scriu cartea când mama a fost internată şi am terminat-o după moartea ei. Soţul meu, copiii, prietenii, colegii, prietenii mei scriitori care fac parte din grupul Biblioteca Mill Valley Drop In, cei mai valoroşi parteneri ai mei de brainstorming, câteva asistente şi o pereche de nepoţi plini de viaţă mi-au oferit cu toţii bucuria, înţelepciunea şi ajutorul necesar în toată această perioadă.

Pe de altă parte, mama a fost îngrijită cu atenţie şi profesionalism de echipa de la Heartland Hospice din San Rafael şi de două infirmiere extraordinare care au venit din Anglia pentru a o asista pe mama în ultimele luni de viaţă. Sper că Lucy, eroina mea, care are la rândul ei rolul de infirmieră, să reflecte măcar o parte din răbdarea şi bunătatea lor.

Sunt recunoscătoare pentru răbdarea şi încrederea pe care mi-au acordat-o agentul şi editorul meu.

Capitolul 1

Majoritatea cititoarelor acestui volum subţire sunt, fără îndoială, tinere ale căror familii au încercat prin diverse mijloace, indiferent cât de modeste, să le asigure viitorul. Trebuie să avem în vedere două cazuri speciale de tinere vânătoare de soţi – femeia care a moştenit o proprietate şi femeia care nu posedă nimic altceva decât persoana ei. O femeie care moşteneşte o casă, o rentă sau o moşie poate presupune în mod greşit că nu are niciun motiv să urmeze sfaturile din acest ghid pentru că are peţitori din belşug. O astfel de gândire se va dovedi fatală pentru fericirea ei. Dimpotrivă, femeia care a moştenit o proprietate este cea care trebuie să se implice cel mai mult în vânătoarea de soţi, dacă nu vrea să confunde înflăcărarea de care dau dovadă numeroşii ei pretendenţi cu scopul de a deveni stăpânii inimii ei, cu cea mai obişnuită dintre dorinţele masculine – aceea de a fi stăpânul unei proprietăţi prospere.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Hanul Tooth and Nail
Londra, 1826

Când a auzit zgomotul roţilor trăsurii pe pietriş, Lucy Holbrook a aşezat o ultimă creangă de forsiţia aurie într-un urcior negru pe dulapul singurei săli de mese private a hanului Tooth and Nail. Prin acest aranjament floral cu forsiţia a reuşit să mascheze un loc în care marginea tapetului cu frunze de iederă se dezlipise de pe perete.

Aceste mici imperfecţiuni ale hanului îi erau la fel de dragi ca şi aspectele lui plăcute, dar nu voia ca locuinţa ei să pară dărăpănată sau provincială în ochii prietenelor ei; şi, mai mult, nu voia să-l învinovăţească pe Papa pentru toate aceste neajunsuri. Ştia că tatăl ei intenţionase să se

ocupe şi de tapet şi era convinsă că îi oferise o copilărie la fel de viu colorată precum florile din glastră.

A aruncat o privire rapidă prin sufragerie şi s-a rugat ca micile imperfecţiuni ale acesteia să fie trecute cu vederea, graţie companiei plăcute, şi a coborât să-şi întâmpine oaspeţii.

Clientela obişnuită, formată din bărbaţi de prin împrejurimi, care se strângeau pentru băutura şi pipa zilnică, a amuţit, holbându-se la vizitatorii care se aflau în holul de la intrare, de parcă s-ar fi ridicat brusc o cortină invizibilă, dezvăluind un număr de magie pus în scenă la târgul din St. Botolph.

De cealaltă parte, doamnele nu i-au băgat în seamă pe cei care stăteau aşezaţi la mese.

Gemenele Cassandra şi Cordelia Fawkener, îmbrăcate în mantii de un verde-închis, căptuşite cu blană, erau concentrate să-şi scoată mănuşile albastre, micuţe, potrivite mai degrabă pentru copii, şi bonetele negre. Surorile se făceau remarcate datorită obiceiului lor de a se îmbrăca în ţinute identice, de la care nu s-au abătut vreme de douăzeci de ani, de la primele lor apariţii în societate.

Doar Margaret Leach s-a întors spre Lucy cu un zâmbet larg şi şi-a deschis braţele spre ea. Lucy a acceptat fără ezitare îmbrăţişarea prietenei ei. O succesiune rapidă de amintiri i-a trecut prin minte. Margaret dăduse dovadă de bunătate şi înţelepciune ori de câte ori, în anii ei de şcoală, se aduceau în discuţie legăturile de familie. Lucy a ajuns să aprecieze natura deosebit de feminină a unei astfel de alinări. Pe când încă mai trăia, Papa o bătuse pe umăr şi îi spusese că într-o zi va deveni o lady. Şi bătrânul Adam i-a strâns în tăcere mâna o dată, când a simţit că suferea. Dar prietena ei Margaret ştia când să o ţină în braţe.

Învăluită în acea îmbrăţişare familiară, sprijinită de un piept catifelat şi parfumat, Lucy a simţit că lacrimile pe care şi le înfrânase până atunci erau pe cale să se reverse. S-a retras din îmbrăţişare. Lacrimile puteau aştepta.

— Dragă Lucy, a început Cassandra, întorcându-se cu

spatele la camera plină de priviri curioase, am fost atât de îngrijorate!

Lucy i-a răspuns cu un zâmbet.

— Nu trebuia, deşi cred că, în realitate, abia aţi aşteptat să vă returnez cel de-al treilea volum al romanului de dragoste scris de doamna Raby.

— Doar la gândul că eşti aici singură, copilă, a adăugat Cassandra, lăsându-şi mantia să cadă pe stiva de haine din ce în ce mai mare din braţele lacheului.

— Şi poţi să te convingi şi singură că nu este adevărat.

Cordelia i-a întins un pachet învelit în hârtie maro.

— Lucy, ţi-am adus un cadou. Trebuie să-l deschizi.

— Nu grăbi fata, Cordelia, a îndemnat-o Cassandra.

Lucy i-a mulţumit Cordeliei şi a luat pachetul.

— Am pregătit o cameră separată pentru masa noastră.

Doamnele au schimbat o privire de vădită uşurare şi au întors spatele celor aşezaţi la bănci.

În timp ce urcau scările, Lucy s-a oprit o clipă să o cheme pe Hannah şi să-i ceară să-l ajute pe lacheu cu mantiile, transmiţându-i totodată acestuia că era liber să meargă la bar sau la grajduri.

În cămăruţa pe care ea, ajutată de Hannah şi Ariel, făcuse tot posibilul să o pună la punct, doamnele studiau aperitivele reci, pe care doamna Vell, bucătăreasa hanului, decisese să le servească la masa de prânz dintr-o zi de duminică. Plăcintă cu carne de porumbel, limbă feliată, ouă murate şi o budincă strălucitoare de caise umpleau cele mai bune farfurii ale hanului, aranjate pe o faţă de masă imaculată de in, cu linguri argintii strălucitoare pentru servit.

În timp ce doamnele îşi umpleau farfuriile, Lucy a turnat în pahare un lichior de zmeură obţinut cu greu de la doamna Vell.

— Sper că nu ţi-am creat prea multe probleme, a spus Margaret, uitându-se deasupra bufetului.

Lucy a văzut cum privirea acesteia a surprins o pată

de apă îngălbenită, ca nişte franjuri dantelate deasupra ferestrei arcuite.

— Deloc, a răspuns Lucy, străduindu-se să uite insistenţele ei pe lângă doamna Vell de a se abate puţin de la principiile ei de viaţă. Sunt aperitive reci, deoarece bucătăreasa noastră are nişte principii ferme în privinţa gătitului în ziua de duminică.

Doamnele s-au aşezat la masă şi au ales cu grijă mâncarea.

— Ţi-am simţit lipsa la slujbe, draga mea. Micul nostru grup de cititori nu este complet fără tine, a spus Margaret.

Grupul lor se autointitulase Biblioteca din Ultima Stranã, după obiceiul lor de a face schimb de romane după slujbe, în fiecare săptămână, la capela de pe South Audley Street. Lucy nu se mai alăturase grupului de două săptămâni, de la moartea tatălui ei.

— Dar ţi-am adus o carte, a adăugat Cordelia, întrerupându-se când a simţit privirea surorii ei. Cassandra dragă, serios acum, Lucy poate observa şi fără să deschidă pachetul că este vorba despre o carte şi, mă rog, ce altceva i-am mai fi putut noi aduce?

Majoritatea oamenilor nu putea să le deosebească pe gemenele elegante cu părul negru până când nu vorbeau. Abia după aceea, personalitatea puternică a Cassandrei ieşea în evidenţă, iar cei din jur puteau remarca bărbia voluntară şi modul în care-şi arcuia sprâncenele. Pe de altă parte, dorinţa Cordeliei de a se face agreabilă te făcea să-i observi expresia blândă a gurii şi a ochilor.

— Totuşi, Cordelia, a spus Cassandra, întorcându-se către Lucy. Înainte de a ajunge la carte, trebuie să vorbim despre situaţia ta, fată dragă.

— *Situaţia* mea?

Lucy a rămas cu furculiţa în aer, deasupra unui ou murat. Acesta era un cuvânt ales cu atenţie, un cuvânt care indica faptul că exista o problemă care trebuia rezolvată, ceva care putea fi remediat, modificat sau îmbunătăţit, aşa cum ai curăţa un coş de fum înnegrit sau ai da la o parte un scaun din calea unui curent de aer rece.

Cele trei doamne au dat din cap la unison. Cassandra s-a uitat la celelalte două doamne şi a primit aprobarea lor tacită de a continua.

— Cred că îţi dai seama că trebuie să pleci de aici.

Lucy şi-a pus furculiţa jos şi şi-a strecurat mâna în poală. Nu voia ca prietenele ei să-i vadă tremurul mâinii. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă că ele considerau hanul un mediu total nepotrivit pentru o lady care făcea parte din anturajul lor.

— Da, acum că dragul tău tată s-a prăpădit, a adăugat Cordelia, nu mai poţi să locuieşti într-un han de ţară.

— Dar hanul este casa mea. Aici locuiesc.

— Desigur, aşa erai obişnuită, a spus Cordelia, când trăia tatăl tău. Cu toate acestea, o doamnă de familie bună nu stă într-un local public fără a avea o relaţie cu un bărbat care să locuiască acolo şi, nici într-un caz, fără o însoţitoare de sex feminin.

— Dar, în mod cert, cazul meu este diferit, deoarece acum eu sunt proprietara hanului.

Lucy o urmărea pe Margaret în căutarea unui semn că prietena ei cea mai dragă era de partea ei în această problemă, dar Margaret părea concentrată să taie o felie de limbă în cele mai mici bucăţele posibile.

Margaret fusese profesoară la Seminarul doamnei Thwayte pentru Domnişoare, din Hammersmith, până în momentul în care îşi părăsise postul, alegând să devină însoţitoarea mamei în vârstă a gemenelor, Lady Eliza Fawkener. Margaret a fost cea care a prezentat-o pe Lucy gemenelor şi grupului Biblioteca din Ultima Stranã.

Cassandra şi-a împins farfuria neatinsă deoparte.

— Lucy, eşti o femeie care are a moştenit o… proprietate. O să vinzi hanul, desigur, a afirmat ea.

— Să vând… hanul?

Lucy aproape că spusese „să-mi vând casa”, dar şi-a dat seama că prietenele ei nici măcar nu ar asculta-o dacă le-ar zice că acest loc, cu zgomotul şi agitaţia lui, cu mobilierul rustic şi cu atmosfera primitoare, dar modestă,

reprezenta căminul ei.

— Odată vândut, poţi să foloseşti banii obţinuţi pentru a-ţi face o zestre, a continuat Cassandra.

Lucy s-a uitat la cele trei feţe serioase, cu expresiile lor sigure. În spatele lor, ramura de forsiţia ascundea tapetul decojit. Şi ele aveau un plan pentru a masca orice neajunsuri care ar fi putut umbri debutul ei în societate, mai bine zis faptul că era fiica unui hangiu şi fost pugilist.

La şcoală, o fată, Amelia Fox, se autoproclamase expertă în analiza arborelui genealogic al tuturor colegelor. „Originile tale îţi trasează destinul”, obişnuia ea să spună, în timp ce studia legăturile de familie ale fiecărei fete. Când venise vorba de Lucy, Amelia proclamase că nu se poate face nimic în privinţa tatălui ei şi era mult mai convenabil să nu se ştie nimic despre mama lui Lucy, pentru că, mai mult ca sigur, nu putea fi ceva de bine.

Acum, prietenele lui Lucy o sfătuiau să renunţe definitiv la originea ei controversată printr-o simplă tranzacţie economică. În calitate de moştenitoare, având asigurate resursele financiare necesare, Lucy s-ar putea strecura în lumea lor ca şi cum nu ar fi avut niciodată un tată, un Tom Holbrook, care fusese odată denumit Iron Tom, în urma unui meci de box împotriva campionului en-titre de la acea dată. Era un plan bine pus la punct.

— Lucy, dragă, a îndemnat-o Cordelia, deschide cadoul pe care ţi l-am adus. L-am găsit în strana noastră, exact acolo unde stai tu de obicei, şi am ştiut imediat că este un semn.

Cordelia a împins pachetul peste masă, spre Lucy.

— Încă nu, Cordelia, a mustrat-o Cassandra. Mai întâi, să mâncăm. Eu vă recomand această budincă. Poţi să-ţi complimentezi bucătăreasa, Lucy.

*

Căpitanul Harry Clare, fost ofiţer al regimentului First Royal Dragoons[1], a deschis uşa de la Tooth and Nail, hanul

1 Dragonii Regali au fost la origini o trupă de cavalerie înfiinţată de

din vestul Londrei, care era un popas pentru trăsurile şi călătorii ce mergeau spre Dover şi pe continent. A lăsat să intre o rafală de aer rece de martie, care i-a făcut pe bărbaţii aşezaţi pe două şiruri lungi de bănci să-şi arunce o privire în direcţia lui şi să-l salute zgomotos. Nu încurajase această familiaritate, dar l-au întâmpinat ca şi cum ar fi fost unul de-al lor.

Şi-a dat jos haina udă şi pălăria şi le-a atârnat într-un cuier de lângă uşă. Se cazase la han după eşecul dezastruos care dusese la închiderea clubului Pantheon. Clubul, o acoperire pentru un grup de spioni aleşi pe sprânceană şi care erau implicaţi în marele joc al Angliei împotriva fostului ei aliat, Rusia, fusese casa lui Harry timp de aproape un an, perioadă în care el şi colegii săi spioni urmăriseră agenţii străini care acţionau la Londra.

Închiderea neaşteptată a clubului se întâmplase exact când Harry era pe cale să îşi îndeplinească misiunea finală şi să primească recompensa promisă pentru mandatul lui de un an şi o zi. În realitate însă, rămăsese fără slujbă, nevoit să se descurce de unul singur.

Era prea bătrân pentru astfel de schimbări, ţinând cont de faptul că se înrolase în armată la şaptesprezece ani şi participase la mai multe bătălii, începând cu cele din Spania până la cea de la Waterloo. Era pregătit să fie trimis în misiune în orice locaţie, de la un versant noroios până la ruinele unui castel distrus de bombardamente. Şi era un om care nu dăduse greş niciodată în îndeplinirea misiunilor, chiar şi a uneia la fel de misterioasă precum cea care îi fusese repartizată – de a găsi un orb care fusese singurul martor la o crimă.

L-a găsit pe surprinzătorul său martor la crimă la Tooth and Nail, unde bătrânul stătea toată ziua pe o bancă lângă uşa bucătăriei, cu mâinile ocupate cu diverse activităţi casnice. Bărbatul, Adam Pickersgill, avea minţile rătăcite şi era puţin cam agitat. O frântură din conversaţia celor de pe bănci îl putea stârni pe Adam care, dintr-odată,

---

regele Carol al II-lea în 1661 pentru a face parte din garnizoana de la Tanger.

începea să-şi fluture pumnii şi să strige cuvinte fără noimă până când rămânea fără voce.

Harry fusese martorul unor cazuri similare de agitaţie bruscă la bărbaţii care trecuseră prin experienţa şocantă a războiului. Nu avea să-i fie uşor să obţină de la Adam acele informaţii care să-l ajute să elucideze crima.

Rutina zilnică a bătrânului se învârtea în jurul lui Lucy Holbrook, fiica hangiului. Era o femeie care atrăgea atenţia. Privirea lui era dornică să o urmărească, cu părul ei auriu şi tenul deschis, dar Harry ştia cum să ignore astfel de diversiuni atunci când avea o misiune de îndeplinit.

Când venise prima dată la han, făcuse o înţelegere cu hangiul, Tom Holbrook, legată de cazarea lui. Fusese de acord ca Tom să aşeze o vitrină în faţa hanului cu puţinele amintiri rămase din lunga campanie împotriva lui Napoleon, în schimbul unei camere confortabile.

Tom Holbrook amenajase o vitrină de sticlă la intrare pentru a expune vestigiile de război ale lui Harry, dobândite în bătălia de la Waterloo: sabia lui, o replică din bronz a vulturului pe care Alex Clark îl luase de la Garda Franceză cu ajutorul lui, articolul din *Morning Chronicle* despre isprăvile sale şi o colecţie de plăci Evershot care îi înfăţişau pe eroii din 18 iunie 1815 – Blucher, Wellington şi prinţul de Orania. Deşi Harry credea că adevăraţii eroi ai acelei zile fuseseră cei aflaţi pe câmpurile Belgiei, păstrase acest gând pentru el. Ar fi putut să scrie o poveste reală despre război, avându-i ca protagonişti pe cei mai buni dintre soldaţi.

Apoi, moartea neaşteptată a lui Tom Holbrook fusese pentru el semnalul că nu mai avea să se bucure de aceeaşi ospitalitate la han. Iron Tom, aşa cum era cunoscut în tinereţea sa în ring, fusese îngropat duminica precedentă, iar fiica sa cu părul auriu devenise moştenitoarea acestei proprietăţi.

Tooth and Nail arăta exact ca în săptămâna precedentă, exceptând faptul că clienţii săi obişnuiţi începuseră să-şi aranjeze freza şi să-şi schimbe vestele pătate şi jachetele uzate cu straiele de duminică. Era

evident că, acum că era noua proprietară a hanului, Lucy Holbrook devenise un trofeu râvnit de toţi. Harry nu obişnuia să facă pariuri, dar ar fi pus rămăşag că fata avea alte planuri decât să se căsătorească cu unul dintre vecinii ei.

De la uşa de la intrare, Harry a coborât cele trei trepte largi care duceau în salonul comun. Lambriul de stejar al hanului era la fel de maro precum carnea de vită şi berea. Pereţii erau aurii ca muştarul sau ceapa, iar căminele lui erau negre ca funinginea veche de un secol.

Sub vechile ferestre cu cercevele care dădeau spre curte se aflau mesele lungi unde pasagerii diligenţelor puteau servi o cină rapidă. Tăbliţa cu meniul anunţa: *Miel-Porc-Vită.* O vatră mare din piatră, folosită şi pentru gătit, împărţea încăperea între mesele din faţă pentru călători şi băncile modeste de la bar, unde clienţii obişnuiţi ai hanului îşi comandau halbe cu bere şi îşi fumau pipele, lăsând să cadă tutunul în băutura de sub nasul lor.

Locul era un colţ din Anglia pentru care se dusese războiul lung cu Franţa, dar oamenii care stăteau la bănci cunoşteau războiul doar din perspectiva fluctuaţiei preţurilor, a schimbării guvernelor şi a bătăliilor duse pe meleaguri îndepărtate, toate acestea devenind istorie mai repede decât faima campionului local de box. Ei erau civili şi, chiar şi după zece ani de pace, Harry nu credea că ar mai fi putut deveni unul de-al lor.

Un nor subţire de fum albăstrui plutea în interiorul salonului. Pendula ticăia, focul trosnea şi afară ploaia se prelingea în ţevile de scurgere. Clienţii obişnuiţi ai hanului, aflaţi pe bănci, stăteau aplecaţi peste halbele lor. Harry a ghicit motivul supărării – fiica cu păr auriu a hangiului nu se zărea pe nicăieri.

Will Wittering, un fierar care muncea la grajdurile hanului, i-a strigat:

— Căpitane, hai să torni cu noi ceva pe gât în această zi mohorâtă.

Harry şi-a făcut loc printre ei, iar grupul s-a mutat pentru a-i face loc pe bancă.

— Am o noutate pentru tine, căpitane, l-a anunţat Will plin de solicitudine.

— Şi care ar fi asta? l-a întrebat Harry.

A dat din cap către Frank Blodget, barmanul, să-i dea o halbă. Cu clubul de spionaj închis, Harry nu mai trebuia să respecte regula de a nu se atinge de băuturile alcoolice.

— Una dintre Rachetele lui Sir Geoffrey Radcliffe a fost jefuită aseară de o bandă de tâlhari.

Harry a luat prima înghiţitură de bere şi a ascultat istorisirea, completată de mai mulţi dintre cei prezenţi. A aruncat rapid o privire către orb, care stătea singur pe banca lui, fără să mai lucreze, aşa cum făcea de obicei. Queenie, pisica portocalie cu dungi albe a hanului, stătea încovrigată în poala lui Adam, între mâinile flasce ale bărbatului celui înalt.

— Hoţii s-au ales cu o pradă pe cinste? i-a întrebat pe cei de pe bancă.

Oare ar putea scoate ceva de la bătrân, profitând că Lucy Holbrook nu era prin preajmă?

— Acesta este misterul, a spus Will, clătinând din cap. Au luat doar caii.

— Nu au furat aurul lui Radcliffe?

Harry ştia că orice cal înhămat la oricare dintre Rachetele lui Radcliffe nu mai valora nimic, nici măcar nu mai putea fi vândut pentru carnea lui. Radcliffe conducea o afacere de transport în care profiturile erau slabe, iar vizitiii săi erau genul care îşi mânau caii până când cădeau de epuizare chiar în timpul cursei, şi mureau pe drumul dintre Londra şi Dover.

Clienţii de la bănci au chicotit. Geoffrey Radcliffe primise titlul pentru că îl împrumutase pe regele George cu sume ameţitoare de bani pe vremea când acesta era doar un prinţ,

— A fost o bandă de tâlhari, a adăugat Will. Au vorbit ceva într-o păsărească de-a lor.

— Ar putea fi ţigani, a sugerat un alt client de pe bancă.

Harry s-a aventurat să arunce o privire spre orb. Era unul dintre rarele momente când Lucy Holbrook îl lăsa pe bătrân singur. Adam Pickersgill fusese obiectivul lui Harry timp de săptămâni, dar găsirea lui nu făcuse decât să adâncească misterul. Adam era înalt şi uscăţiv, cu un smoc de păr alb deasupra unei bandaj de pânză strâns în jurul capului, acoperindu-i ochii nevăzători. Harry bănuia că ar avea în jur de optzeci de ani şi i-a recunoscut meritele lui Lucy că avea grijă de bătrân, care era curat, pieptănat şi bine îmbrăcat.

În majoritatea zilelor, Adam stătea pe banca lui cu periile şi cremele de lustruit sau cu o grămadă de tacâmuri de argint şi cu o oală pe care urma să o cureţe. Clienţii de la bănci ştiau puţine despre el şi nici nu le păsa. Cei mai mulţi dintre ei îl considerau pe bătrân pur şi simplu ca făcând parte din decor. Fusese în preajma lui Lucy Holbrook încă din perioada de început a hanului.

Jenat, John Simkins, un comerciant care vindea butelci de apă, a mărturisit că în copilărie îl tachinase pe Adam şi încercase să-l enerveze ori de câte ori Lucy îl scotea din han să se bucure de un strop de soare şi de un pic de aer curat. Nimeni nu ştia cum ajunsese fata să aibă grijă de bătrân.

Harry s-a întors către cei care vorbeau despre drumuri şi tâlhării, lăudându-se că oricare dintre ei s-ar fi descurcat mult mai bine în faţa atacului hoţilor decât vizitiul. Era aceeaşi atitudine de bravadă dată de aburii alcoolului pe care Harry o mai întâlnise şi la recruţii fără experienţă, în noaptea dinaintea bătăliei.

Pe măsură ce discuţiile se înteţeau, devenind din ce în ce mai zgomotoase, cei de la bănci aruncau câte o privire spre uşa salonului privat al hanului. Harry ar fi pariat că cel puţin trei dintre ei aveau să-şi facă curaj să-i ceară mâna lui Lucy.

— Unde este domnişoara Holbrook? a întrebat el când discuţiile despre jaf au încetat.

Toate capetele au indicat uşa aflată de cealaltă parte a intrării, iar Will a vorbit în numele grupului.

— Ia prânzul cu prietenele ei. Will şi-a şters spuma de bere de pe buze. Iată un mister de rezolvat pentru dumneata, căpitane, a spus el. De ce şi-a trimis Sir Geoffrey aurul în Iad?

Will, un uriaş cu părul blond, era considerat a fi şeful grupului, iar tovarăşii lui aşteptau gluma.

Harry a ridicat din umeri.

— Ca să aibă parte de el când va ajunge acolo, a spus Will.

Toţi au râs şi s-au lovit cu mâinile peste coapse.

— Geoffrey a fugit.

Vocea profundă a lui Adam Pickersgill a răsunat din colţul lui, calmând spiritele. Bărbaţii au revenit la pipele lor. Harry a dat din cap spre ei şi s-a întors către bătrân.

— Geoffrey a fugit, a repetat bătrânul.

Mişcarea corpului lui a făcut să se zgâlţâie banca de sub el.

Harry a traversat camera şi a pus o mână pe umărul bătrânului pentru a-l linişti, făcându-i semn lui Frank de la bar să-i toarne o halbă mică de bere. Când i-a adus-o, Harry a ridicat mâna mare şi pătrăţoasă a bătrânului şi a strâns-o în jurul halbei de cositor, aşa cum o văzuse procedând pe Lucy.

Adam a băut berea cu înghiţituri zdravene, care i-au lăsat o mustaţă de spumă deasupra buzei de sus. A trântit halba pe masă, împroşcând cu bere.

— Adam nu trebuie să plece. Adam trebuie să rămână.

Queenie şi-a schimbat poziţia în poala bătrânului şi a sărit jos pentru a se arcui lângă cizmele din piele ale lui Harry. S-a aplecat să mângâie animalul pe cap.

Adam s-a liniştit şi şi-a înclinat capul într-o parte.

— Îţi plac foarte mult pisicile.

— Da, a recunoscut Harry.

Bătrânul, deşi orb, se pricepea să detecteze prezenţa unei persoane şi să recunoască oamenii chiar înainte de a vorbi. Dacă Harry l-ar putea face pe Adam să vorbească, poate i-ar putea spune în sfârşit ceva util despre caz. Harry

bănuia că vorbele ciudate ale lui Adam făceau parte dintr-o poveste care avea sens, fragmente dintr-o istorioară în care un bărbat a fugit în timp ce altul a rămas pe loc, poate chiar martor la scena crimei.

— Geoffrey a fugit, a repetat Adam, de data aceasta ca şi când ar fi fost vorba doar despre o conversaţie obişnuită.

Harry l-a strâns prieteneşte de umăr.

— Cum e berea azi, Adam?

Faţa lui Adam s-a încreţit în zeci de riduri în jurul benzii de pânză care nu mai era atât de albă. A întins mâna după cea a lui Harry şi i-a răsucit-o cu două mişcări lungi şi energice, de parcă ar fi rotit un robinet.

— Berea de la Tooth and Nail e foarte bună. Îţi place berea ta foarte neagră, precum cafeaua.

— Aşa e, Adam.

Din direcţia celor aşezaţi pe bănci s-a auzit un alt comentariu despre jaful asupra Rachetei lui Sir Geoffrey. Adam s-a mişcat, mâinile lui noduroase trăgând de pătura aşezată peste genunchi. Harry s-a aşezat lângă el, iar Queenie a sărit în poala lui. A mângâiat blana pisicii şi s-a gândit cum să extragă adevărul din mintea rătăcită a bătrânului.

*

Urechile lui Lucy captau doar zgomotul lingurilor care loveau vesela şi aşa şi-a dat seama că încetaseră să mai discute şi că prietenele ei se uitau la ea. Habar nu avea ce vorbiseră în ultima jumătate de oră.

— Lucy, copila mea, a rupt Margaret tăcerea. Chiar nu putem suporta gândul de a te şti aici singură, atât de departe de prieteni.

Lucy şi-a muşcat limba. Singură? Îi venea să râdă de această afirmaţie. Când a fost vreodată un hangiu singur?

— Trebuie să-ţi găsim un loc potrivit unde să te ştim în siguranţă, iar noi te vom ajuta, a spus Cassandra de parcă ar fi decis soarta unei farfurii cu budincă. Dar trebuie

să părăseşti hanul cât mai curând posibil. În termen de două săptămâni, cel târziu.

— Să vând în decurs de două săptămâni? Aş putea?

Nu era pregătită. Cu doar câteva săptămâni în urmă, viitorul ei de lady i se păruse destul de îndepărtat.

— Bineînţeles că nu te vei ocupa singură de vânzare, a spus Cassandra. Noi îţi vom recomanda un avocat ca să te asiguri că bunurile hanului sunt evaluate corespunzător. Cu puţin ajutor din partea noastră, vei fi pregătită să-ţi începi Sezonul londonez în câteva zile.

Prietenele ei se gândiseră la o soluţie pentru situaţia ei. Dar un tată mort nu era o situaţie. Tooth and Nail nu era o situaţie. Şi Adam nu era o situaţie. Nu ştia cum ar fi putut să le spună prietenelor ei despre Adam, dar cu siguranţă erau lucruri care nu puteau fi vândute laolaltă cu mesele şi scaunele, farfuriile şi argintăria, grajdurile şi anexele. Chiar dacă un om şi-ar putea vinde toată agoniseala, nu ar avea cum să se debaraseze cu adevărat şi de trecut.

Margaret s-a ridicat şi a ocolit masa să o prindă pe Lucy de mâini, să o ridice de pe scaun şi să o îmbrăţişeze din nou.

— Copilă dragă, soarta te-a lovit cum nimeni nu se aştepta. Cu toate acestea, a venit şi acel moment şi însuşi tatăl tău şi-ar fi dorit ca tu să răzbeşti şi să ajungi cât mai sus în societate.

Lucy s-a lăsat îmbrăţişată. Nu putea nega că tatăl ei voise ca ea să devină o lady. Când a împlinit doisprezece ani, i-a dăruit un tablou care o înfăţişa exact pe acea lady în care urma să se transforme. Atârna în camera ei deasupra micului şemineu. Apoi a trimis-o La şcoala doamnei Thwayte şi, când şi-a terminat studiile, a insistat ca ea şi-şi petreacă duminicile chiar cu aceste prietene, pentru a se obişnui cu stilul lor de a vorbi şi cu acele maniere, care erau cu totul diferite de cele ale hanului.

Acum, pe neaşteptate, sosise momentul ca ea să urmeze acea viaţă pentru care o pregătise. Pur şi simplu nu îşi imaginase niciodată că avea să păşească în această nouă viaţă fără el.

Cordelia s-a ridicat şi i-a oferit din nou pachetul învelit în hârtie maro.

— Deschide-l, dragă.

Lucy s-a desprins din îmbrăţişarea lui Margaret şi a desfăcut panglica, dând la o parte hârtia maro. A văzut o carte mică, albastră, cu titlu scris cu litere aurii – *Ghidul vânătoarelor de soţi.* A ridicat privirea spre cele trei chipuri care-i zâmbeau, încurajând-o. A scăpat un chicot. Poate că în urmă cu o lună sau cu două săptămâni, ar fi devorat nerăbdătoare cărticica, gata să-i urmeze sfaturile. Acum înţelegea că sfaturile din carte aveau să fie doar sfaturi de a pleca de acasă. A vrut să arunce cărticica pe fereastră şi să lase ploaia să o spele.

— O să te descurci de minune, draga mea. Abia aşteptăm să te ajutăm să ai parte de un Sezon minunat şi triumfător, a spus Cassandra.

Lucy a strâns cartea cu putere, ca să nu acţioneze după primul ei impuls. Prietenele ei îi doreau tot ce era mai bun pentru ea, chiar dacă nu ştiau ce-i cereau în schimb – să se îndepărteze de tot ce îi era drag şi cunoscut. Să urmeze stilul de viaţă pe care-l învăţase pe South Audley Street şi să uite de anii petrecuţi acasă.

Un zgomot neaşteptat care venea dinspre bar i-a întrerupt gândurile, urmat de vocea neliniştită a unui bărbat care striga:

— Nu, nu, nu, nu, nu.

Doamnele au tresărit, surprinse.

— Ce este acel zgomot îngrozitor? a întrebat Cassandra.

Strigătul dureros a răsunat din nou, şi mai tare, plin de o suferinţă teribilă.

— Adam, a strigat Lucy. Trebuie să mă duc la el.

A lăsat cărticica în mâinile Cordeliei şi s-a repezit spre uşă.

Capitolul 2

Femeia care a moştenit o proprietate poate să se descotorosească rapid şi fără să mai stea prea mult pe gânduri de anumiţi domni care o curtează – de vânătorul de avere a cărui proastă reputaţie face deliciul gazetelor vremii, de mezinul familiei, de văduvul care are o familie de întreţinut, de desfrânatul care şi-a ipotecat averea imensă şi de frumosul ofiţer cu solda redusă la jumătate[2], cu umerii largi, cu epoleţii de aur şi cu manşetele tocite. Aceşti domni au un singur motiv să se căsătorească – refacerea propriilor averi distruse. Fiecare dintre ei se consideră victima circumstanţelor nefavorabile care au condus la situaţia dezastruoasă în care se găsesc. Satisfacerea propriului interes este singurul lor motiv de a-şi căuta o soţie, făcându-i orbi la calităţile tinerei vânătoare. Un astfel de bărbat se va apleca peste mâna moştenitoarei, gândindu-se doar la un nou acoperiş pentru conacul şubrezit al familiei, la o mamă pentru progeniturile neastâmpărate sau la zâmbetul afabil al croitorului său când primeşte banii pentru serviciile sale. Femeia care a moştenit o proprietate trebuie să respingă din start orice bărbat care nu consideră mintea şi spiritul ei ca fiind acele calităţi care, în combinaţie cu propriul lui caracter, ar putea da naştere unui parteneriat trainic.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Din holul de la intrare, Lucy l-a văzut pe Adam stând în mijlocul camerei, cu mâinile noduroase încleştate. Clienţii de la bănci se împrăştiaseră, lăsând un spaţiu liber în jurul bătrânului. Doar un singur bărbat mai era lângă el, căpitanul Clare îmbrăcat în uniforma lui roşie, cel mai nou oaspete al banului. S-a uitat la ea cu o privire ascuţită, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită un semnal de avertizare.

Adam stătea ca un copac pe un câmp golaş înfruntând furtuna, cu trupul tremurând. Amintirea

2 În armata engleză, ofiţerii în serviciu puteau să se retragă, primind voluntar jumătate de soldă sau puteau fi obligaţi să facă acest lucru dacă serviciile lor nu mai erau necesare.

dureroasă care era ascunsă în străfundurile acelei minţi zdruncinate şi slăbite a revenit în forţă, urlând ca o fiară în cuşcă. Lucy se aştepta la o criză după moartea tatălui ei. Tocmai ce izbucnise.

— Geoffrey a fugit, a strigat Adam, clătinând din cap. Adam a văzut. Adam a văzut. Adam a văzut. A început să se lovească în cap cu pumnii, plângând. Nu, nu, nu, nu, nu.

Lucy a coborât scările, dar căpitanul a făcut un pas, intercalându-se între ea şi Adam. Ea s-a lovit cu putere de pieptul lui îmbrăcat în vestonul roşu, iar el a luat-o de umeri.

— Are o criză, a spus el cu o voce joasă. A lovit cu pumnii pe oricine a încercat să se apropie.

— Lasă-mă să trec. Pot să-l liniştesc. Lucy a încercat să scape din strânsoarea lui şi s-a uitat în privirea lui severă, susţinându-i-o cu una pe măsură. Sunt singura persoană care poate să-l ajute.

Căpitanul a strâns-o cu şi mai multă fermitate. Privirea lui neclintită o fixa pe a ei.

— Aşteaptă până când se linişteşte.

— Dacă îmi aude vocea, se va calma.

Dar Adam nu putea să o audă. Repeta urletul dureros. În spatele ei, Lucy a auzit un strigăt înăbuşit, şi a bănuit că este al Cordeliei. Nu-l mai văzuse pe Adam atât de agitat de foarte mult timp.

Strigătele lui i-au răsunat puternic în urechi până când a răguşit, iar mâinile i-au căzut inerte pe lângă corp. Episodul nu a durat mai mult de câteva minute, dar lui Lucy i s-au părut ore întregi. Căpitanul a dat din cap şi i-a dat drumul, iar ea s-a dus lângă Adam.

— Sunt Lucy, Adam. Sunt aici. Stătea atât de aproape, încât el să îi poată simţi prezenţa. Sunt aici.

După un moment lung, bătrânul a vorbit din nou.

— Adam stă. Adam rămâne lângă Lucy, a spus el.

— Da, Adam.

Ea a luat unul dintre pumnii mari şi l-a ţinut până când degetele i s-au relaxat şi a putut să-l ia de mână.

— Tu şi cu mine, Adam. Stăm amândoi.

Lucy i-a tras mâna bătrânului, iar el a lăsat-o să-l conducă înapoi la banca lui.

— Domnişoară Holbrook. Vocea căpitanului era joasă şi calmă. Invitatele dumitale.

Lucy şi-a ridicat privirea şi şi-a văzut prietenele aflate în dreptul scărilor, cu nişte expresii şocate şi alarmate. Nu-şi dăduse seama cât de ciudat li s-ar fi putut părea Adam. Câţiva metri despărţeau banca lui Adam de locul unde se aflau, un spaţiu insuficient pentru mai mult de cinci perechi care să danseze un dans popular, dar care în acele clipe părea ca un hău.

S-a uitat la căpitan.

— Adam are nevoie de mine.

— O să conduc eu doamnele, a spus el.

S-a întors înainte ca ea să-i poată mulţumi.

*

Harry s-a îndreptat spre cele trei doamne care au rămas în dreptul scărilor, cu chipurile livide, absolut şocate. Le mai văzuse şi cu altă ocazie, pe surorile gemene care se îmbrăcau în ţinute identice şi pe prietena lor cu faţa rotundă şi bucle castanii care ieşeau de sub o bonetă de dantelă purtată de doamnele respectabile, la nunta prietenului său, vicontele de Hazelwood. Lucy Holbrook avea prieteni sus-puşi pentru o simplă fată de hangiu.

— Doamnelor, sunt căpitanul Harry Clare, la dispoziţia dumneavoastră. Pot să vă însoţesc până la trăsură?

Una dintre gemene, strângând la piept o carte micuţă, a dat din cap cu toată convingerea, dar cealaltă s-a ridicat şi l-a întrebat cu o voce joasă pentru a fi auzită doar de Harry, dar totuşi destul de răsunătoare în liniştea încăperii:

— De ce este liber bărbatul acesta?

— Am impresia, doamnă, a spus Harry, aruncând o privire către Lucy, care se sprijinea de umărul lui Adam, că bătrânul locuieşte aici şi se află în grija domnişoarei Holbrook şi a tatălui ei.

— Tatăl ei nu mai este printre noi. Trebuie găsit

imediat un alt cămin pentru acel bărbat.

Harry s-a înclinat.

— Să-i spun domnişoarei Holbrook că aceasta este sugestia dumneavoastră, doamnă?

Imaginea capului auriu al lui Lucy lângă cel alb al lui Adam i se derula în faţa ochilor. Era greu de spus cine avea parte de mai multă alinare în urma acelei atingeri.

Doamna cu buclele moi a clătinat din cap şi le-a făcut un semn prietenelor sale să intre în salonul privat unde luaseră masa. Harry le-a urmat înăuntru şi a închis uşa.

— Căpitane Clare, a spus geamăna care avea cartea, eşti cumva rudă cu Mountjoy?

— Fratele lui mai mic, doamnă.

Harry nu a putut să se abţină să nu-şi strângă buzele când a fost nevoit să recunoască asta.

— A, le cunoaştem pe mătuşile tale.

Părea încântată că Harry făcea parte din cercul ei de cunoştinţe.

— Permiteţi-mi să vă chem trăsura, doamnelor.

Cea mai îndrăzneaţă dintre gemene a vorbit din nou.

— Se pare că eşti un om raţional, căpitane. Raţional şi în ceea ce o priveşte pe domnişoara Holbrook. Ea nu mai trebuie să rămână nici măcar o singură noapte într-un asemenea loc. Suntem pregătite să o luăm cu noi în această după-amiază. Nu-i aşa, doamnelor?

Trei feţe s-au întors spre Harry pline de îngrijorare şi dezaprobare. Nu le plăcuse hanul şi nimic nu părea să le schimbe această opinie.

Harry nu credea că o vor convinge pe fată să-l părăsească pe bătrân. Ceea ce văzuse fusese o loialitate pe viaţă, pe care niciun gest plin de intenţii bune nu ar fi putut să o înlocuiască.

— Cred, doamnă, că domnişoara Holbrook îl consideră pe bătrân ca fiind responsabilitatea ei.

— Absurd! O tânără ca ea nu are nici în clin, nici în mânecă cu îngrijirea unui astfel de… om. Nu poate să îi ceară unuia dintre oamenii care îşi pierd vremea pe aici să aibă grijă de el? a zis ea, făcând un semn spre salonul

comun.

Harry şi-a ascuns un zâmbet. S-ar putea să pară că îşi pierd vremea, dar ei se considerau a fi coloana vertebrală a Angliei, oamenii care puseseră osul la prosperitatea ţării. Chiar şi Frank Blodget, barmanul, ar considera rolul de îngrijitor al lui Adam ca fiind sub demnitatea lui.

— Mă îndoiesc, doamnă.

— Te rog să ne ierţi, căpitane, a spus a treia doamnă, femeia cu buclele castanii şi moi şi cu faţa rotundă. Este de la sine înţeles că suntem îngrijorate pentru tânăra noastră prietenă. Bătrânul are vreo legătură cu domnul Holbrook sau cu fiica lui?

— Nu, din câte ştiu eu, doamnă.

— Şi nu mai există o altă soluţie în cazul lui?

— Este cam încet la minte, doamnă, şi îşi câştigă traiul făcând mici treburi casnice pentru han.

Nu era treaba lui Harry să-l apere pe Adam Pickersgill în faţa unei societăţi care nu înţelegea care era rostul unor persoane nevăzătoare, dar era în interesul lui să nu-şi piardă martorul.

— Şi are adeseori ieşiri atât de greu de stăpânit?

— N-aş putea să vă spun, doamnă. Acesta este singurul episod la care am asistat.

— Mulţumesc, căpitane. Eşti amabil să ne chemi trăsura? S-a întors către gemene. Trebuie să facem un plan.

— Doamnă, a dat Harry din cap.

În timp ce ieşea din cameră, a auzit-o pe prima doamnă care spunea:

— Chiar nu aveam cum s-o ajutăm pe Lucy dacă rămâne *aici,* Margaret.

Harry a închis uşa în urma lui. Din cunoştinţele lui în materie de strategii, bănuia că doamnele se regrupau pentru un alt atac. Erau hotărâte să o scoată pe fată din han.

Mătuşile lui veniseră la Mountjoy când mama lui murise, poate la fel de hotărâte ca şi ele, dar după ce apucaseră să-i cunoască pe tatăl şi pe fratele său, niciun gest de compasiune plin de bunăvoinţă şi nicio strădanie

din partea lor de a se impune aşa cum o făcuse mama sa în acea casă nu avusese succes. Harry se înrolase în armată după numai câteva zile.

La parter, în salonul comun, ultimul client de pe bancă şi-a şters berea de la gură, şi-a luat rămas-bun de la barman şi s-a îndreptat spre uşă. Harry l-a urmat afară, pentru a-i chema pe servitorii doamnelor. După ce s-a asigurat că totul era pregătit pentru plecarea lor, s-a întors înăuntru. Nici fata, nici bătrânul nu se mişcaseră de la locurile lor. Harry s-a apropiat cu grijă până când fata i-a simţit prezenţa. Când a ridicat privirea, ochii îi erau ca nişte izvoare pline de sentimente de reproş la adresa propriei sale persoane.

— Prietenele tale vor să pleci chiar astăzi de la han.

S-a îndreptat imediat.

— Sunt pline de intenţii bune, dar nu-l voi părăsi pe Adam.

— Voi sta eu cu el în timp ce îţi iei la revedere.

— Nu-l vei tulbura din nou?

— L-au tulburat discuţiile de la bănci.

Harry nu a făcut nicio referire cu privire la subiectul acelor discuţii.

Ea i-a şoptit ceva lui Adam şi s-a ridicat. Harry a privit-o traversând camera cu un pas uşor şi vioi, distras puţin de legănarea şi de foşnetul fustelor ei. În câteva minute, doamnele au ieşit din salonul privat, iar murmurul vocilor feminine – rugătoare şi aspre, şi răspunsurile liniştite şi ferme ale lui Lucy – au ajuns până la banca unde se aflau ei. Lângă el, Adam s-a încordat, ascultând.

— O văd pe Lucy, Adam, l-a liniştit Harry pe bătrân. Îşi ia rămas-bun de la prietenele ei. Se va întoarce în curând.

Şi-a păstrat vocea calmă şi tonul obişnuit, în timp ce lacheul sosea cu hainele şi pelerinele doamnelor, şi, după ce acestea s-au îmbrăcat, Lucy şi-a condus oaspeţii afară pe uşa hanului, în ciuda protestelor.

Poate că prietenele ei au forţat un pic nota, dar i-au oferit o şansă să scape din locul acesta. Din experienţa lui, Harry ştia că acesta era momentul oportun să plece. Nu

vedea niciun avantaj în încăpăţânarea fetei de a rămâne să se ocupe în continuare de Tooth and Nail, o corvoadă care avea s-o îmbătrânească prematur şi avea s-o facă să-şi piardă feminitatea. Îşi putea imagina motivul pentru care prietenele ai au sfătuit-o să-şi ia un soţ. Un soţ, chiar şi unul ales dintre vecinii ei, ar fi un partener mult mai bun decât bătrânul.

În absenţa lui Lucy, Adam a devenit neliniştit, cu braţele şi picioarele tremurând, până când, în cele din urmă, s-a aplecat în faţă şi şi-a pus capul şi braţele pe masă. Gura i s-a deschis şi a adormit.

Tocmai când Harry credea că prietenele ei sus-puse o luaseră cu forţa pe Lucy în trăsura lor, ea s-a întors şi s-a oprit pe palier, părând pierdută şi nesigură. Când i-a surprins privirea, s-a îndreptat şi a coborât. A admirat efortul ei de a nu-şi arăta slăbiciunea.

— Doarme.

Harry s-a ridicat şi s-a grăbit să o oprească înainte ca ea să ajungă la bancă. Voia să o întrebe despre Adam fără să-l trezească pe bărbat.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Din unghiul din care o privea, putea observa vârful capului ei de un auriu pal. Rochia şi persoana ei aveau o simplitate pe care o prefera penelor şi dantelelor invitatelor ei. S-a întrebat dacă şi-ar pierde această simplitate în cazul în care prietenele ei ar reuşi să o atragă pe drumul lor.

— Îl întrebam adeseori pe tata despre Adam. Abia acum îmi dau seama că mi-a spus foarte puţin. Mi-a spus doar că Adam era servitor într-o casă mare înainte de a veni la noi.

— Un orb să fie servitor?

Ea a clătinat din cap.

— Cred că a rămas fără vedere în timpul unui atac pe drum şi a rătăcit până la han. După agresiune, tatăl meu a avut grijă de el. Ea a ridicat din umeri. Şi l-a adăpostit la noi.

Explicaţia fetei i-a dat de înţeles că nu ştia prea multe din trecutul bătrânului. Tatăl ei îi spusese o poveste care

avea sens, dacă lua în calcul crizele bătrânului. Dar Harry a bănuit că atacul a vizat pe cineva care jucase un rol important în războaiele duse de Anglia, iar această pierdere a făcut ca spionul Goldsworthy să-i dea acest caz lui Harry.

Cel mai mare mister era rolul jucat de Tom Holbrook în poveste. De ce un bărbat care avea un han şi o familie de întreţinut şi-a asumat o povară precum Adam? Majoritatea oamenilor ar fi făcut un gest milostiv faţă de el şi apoi l-ar fi lăsat să-şi urmeze drumul. Harry nu reuşea să înţeleagă de ce Tom Holbrook, care era, fără urmă de îndoială, un om practic, făcuse ceva ce nu-i stătea în fire.

— Am de rezolvat câteva treburi în această seară. Vei putea să te descurci singură cu el?

— Aşa cum am făcut aproape de când mă ştiu? Vorbea sfidător, dar părea trasă la faţă, cu ochii întunecaţi pe chipul palid. Iartă-mă. Ai fost de ajutor. Adam de obicei nu este atât de… agitat. Doar că… nu-i place schimbarea.

— Stai jos. Te-ai topit pe picioare ca o lumânare.

Vocea lui a sunat aspru chiar şi pentru propriile urechi. Gândul că urma să se întâlnească cu Richard îl adusese în pragul unei crize de nervi.

Ochii ei cenuşii l-au străfulgerat scurt.

— Te aştepţi ca civilii şi îţi dea onorul şi să te asculte, căpitane?

El a zâmbit. Şi-ar fi dorit mai degrabă o viaţă în afara armatei, dacă asta însemna să dea doar câteva ordine din când în când şi acelea să fie respecte.

— Mă aştept de la o femeie raţională să dea dovadă de chibzuinţă.

— Foarte bine.

S-a aşezat lângă Adam, punând o cărticică pe bancă lângă ea. Pisica portocalie a apărut şi i-a sărit în poală, s-a învârtit în cerc şi s-a aşezat cu faţa lipită de piciorul fetei.

Harry s-a întors şi s-a îndepărtat cu paşi mari. Putea conta pe fată să aibă grijă de bătrân pentru moment.

*

Harry a dat de fratele său, Richard, conte de Mountjoy, scufundat într-un scaun în salonul rezervat abonaţilor clubului la care era membru, cu un pahar de coniac în mână. A bănuit că ar trebui să fie şocat de aspectul lui Richard, de părul alb şi pielea lipită de os, de ochii umezi şi de silueta deşirată. Richard fusese întotdeauna considerat cel mai chipeş dintre cei doi fraţi. La patruzeci şi unu de ani, semăna mai mult cu tatăl lor decât cu fratele pe care Harry îl urmase cândva în aventurile tinereţii.

Liniştea salonului destinat abonaţilor clubului nu semăna deloc cu vacarmul de la Tooth and Nail. Fiecare gentleman era înconjurat de o insulă de tăcere, în compania ziarului sau a revistei lui. Nimeni nu striga să i se mai aducă un rând de băutură. Chelnerii se mişcau pe covorul imens, atenţi fie la privirea, fie la degetul ridicat al vreunuia dintre clienţii clubului, care le făcea un semn discret.

Richard şi-a ridicat privirea când Harry s-a apropiat, dar nu s-a agitat, având grijă să nu-şi mişte prea mult capul.

— Îi ai la tine?

— Bună, Dick.

— Nu mă lua cu „bună”, Harry. Ai adus banii?

— Nu.

Richard s-a uitat la el.

— Am avut o înţelegere, Harry. Credeai că glumesc?

— Nu ştiam că eşti capabil de glumă.

Nu-şi mai auzise fratele râzând de doisprezece ani.

— Ţi-am dat un răgaz de un an să faci rost de bani.

Iar Harry fusese atât de aproape. O ultimă misiune şi ar fi fost plătit pentru anul şi o zi de serviciu în slujba de spion pentru rege şi ţară.

— Ai primit şi altă ofertă?

Richard a învârtit paharul de coniac, agitându-i conţinutul.

— Doar să rostesc cuvântul magic, şi Finchley va face

rost de toate ofertele pe care le vreau.

Harry nu se îndoia că era adevărat. Finchley, omul care se ocupa cu afacerile răposatului lor tată, abia aştepta să vândă Mountjoy şi să vadă creditorii plătiţi şi ipotecile ridicate.

— Să înţeleg că vrei să scapi de Mountjoy?

Richard a pocnit din degetele de la mâna stângă.

— Cât ai zice peşte. Nu-mi spune că te-a cuprins nostalgia după pământurile mlăştinoase şi după mucegaiul casei pe care ai fost atât de nerăbdător s-o părăseşti?

Harry a privit în jur. Nimeni din salonul abonaţilor nu părea să fie atent la conversaţia lor.

— Mă cunoşti mult prea bine.

— Eu? Richard a început să scuture din cap, dar s-a schimonosit de durere când l-a mişcat. Nu cred că te cunosc deloc. Cine eşti? Lăudărosul şi bravul căpitan? Eroul de la Waterloo?

— Sunt un supravieţuitor, Dick. Atâta tot.

Richard a luat o înghiţitură din coniac şi a ridicat un deget spre Harry. Se părea că, în afară de cap, mai putea să-şi mişte extremităţile.

— Ştiu cine eşti. Tu eşti rezerva care aspiră să ajungă moştenitor. Ţi-ar plăcea să fii următorul conte de Mountjoy după ce eu nu voi mai fi. Vei face rost şi de o moştenitoare, care îţi va naşte nişte băieţi şi vei restabili descendenţa nobiliară a familiei Clare. Datoria şi onoarea şi toate celelalte prostii, în timp ce eu şi tata vom fi doar o ramură moartă a străvechiului arbore genealogic.

Harry nu i-a răspuns. El alesese cu ani în urmă să se salveze. Cu un instinct de autoconservare, simţise imediat pericolul care-l pândea, dar nu reuşise să-l avertizeze şi pe fratele său mai mare.

Richard privea în pahar.

— Chiar nu ar trebui să te las să faci asta. Casa este într-o paragină de neimaginat. Chiriaşii au fugit. Chiriile sunt ameţitoare. Restaurarea locului este la fel de greu de concretizat precum fumul unei pipe. Ai încercat vreodată să fumezi pipă, Harry? Desigur că nu. Tata m-a iniţiat după ce

ai plecat.

— Ai fi putut să-l înfrunţi.

Richard şi-a coborât paharul pe braţul scaunului, vărsând mai multe picături de coniac.

— Ha! Tu nu i-ai rezistat mai mult decât am făcut-o eu. Ai fugit, nu uita.

Era o acuzaţie veche şi nu ar fi trebuit să-l mai doară, dar maxilarul lui Harry s-a crispat.

— Nu i-am călcat pe urme chiar în fiecare viciu şi nebunie.

Ochii lui Richard s-au umezit brusc şi lacrimile s-au revărsat pe obrajii ofiliţi.

— Să te ia naiba, Harry. Nu uita, o singură ofertă este tot ce am nevoie, aşa că, dacă vrei să răscumperi ipoteca pentru Mountjoy, ar fi bine să vii cu o propunere.

*

Când Harry s-a întors câteva ore mai târziu de la întâlnirea cu Richard, care îi lăsase un gust amar, a găsit salonul comun pustiu, mai tăcut decât orice tabără de noapte ridicată vreodată de armată. A scuturat din cap. Nu simţea lipsa camaraderiei zgomotoase a celor de la bănci. Îi considerase parte din decor, dar acum, că se făcuseră nevăzuţi, precum oaspeţii unui castel fermecat, simţea că viaţa dispăruse din acel loc.

Banca lui Adam era şi ea aproape goală. Pisica luase locul lui Lucy, iar focul mocnea cu o strălucire roşie în grătar. Cărticica fetei zăcea abandonată pe podea. A ridicat-o, a întors-o cu coperta în sus şi a citit titlul. *Ghidul vânătoarelor de soţi.* Poate că era un semn, dar era cartea care-l ajutase pe Hazelwood să rezolve ultimul lor caz. Harry s-a amuzat de această coincidenţă, dar imediat i-a trecut un alt gând prin minte. Ar putea să se folosească de carte în avantajul său. A vârât-o în buzunar.

Pisica şi-a ridicat capul, şi-a arcuit spatele şi a mieunat zgomotos pentru a-i capta atenţia.

Capitolul 3

Având în vedere faptul că moştenitoarea unei proprietăţi o să primească cu siguranţă multe oferte de căsătorie, este de dorit ca ea să fie atentă la modul în care un domn îi face această propunere. Sunt domni care, purtaţi de patimă sau de goana după bani, se vor grăbi să-şi exprime intenţiile fără a ţine cont de disponibilitatea unei femei de a-i asculta propunerea. Alţii, mai şireţi şi care şi-au făcut deja o strategie, vor aştepta momentul prielnic şi locul, adesea public, în care să facă propunerea de căsătorie astfel încât să se asigure că doamnei îi va fi extrem de greu să-i refuze. Şi, mai sunt şi acei bărbaţi, care, dintr-o efuziune spontană de sentimente, sunt incapabili să rostească o propunere elegantă şi coerentă, rezumându-se doar la a-i strânge mâna şi a o privi în ochi. Femeia în cauză ar trebui să mediteze asupra acestor diferenţe între modurile în care un bărbat îi face o propunere, dar cel mai important lucru pentru fericirea ei este să fie atentă la cuvintele pretendentului ei. Ea este sfătuită să refuze orice bărbat care, în propunerea pe care i-o face, vorbeşte mai degrabă despre fericirea lui decât despre a ei.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Lucy s-a trezit în scaunul lui Papa, cu picioarele ghemuite sub ea, învelită cu o haină veche de-a lui. Adam sforăia liniştit în patul său. În somn, părea netulburat, dar ea ştia că trecutul îl pândea.

Memoria era un tărâm neexplorat de Adam, cu excepţia acelor episoade în care un cuvânt îi declanşa unul dintre delirurile lui. Atunci rămânea captiv în trecut, înconjurat de lucruri şi oameni pe care numai el îi putea vedea.

În vara când Lucy a împlinit doisprezece ani, crizele

lui fuseseră atât de dese încât o speriaseră. Notase toate cuvintele lui ciudate. Ea îi dusese lista lui Papa pentru a decide împreună dacă puteau să lege o poveste coerentă din toate aceste frânturi răzleţe de discurs delirant, dar Papa afişase o expresie foarte serioasă şi îi spusese să nu se chinuie să-l înţeleagă pe Adam, ci doar să continue să aibă grijă de el. Îi luase lista şi o băgase în sertarul în care ţinea lucrurile lui Adam. Reţinuse acel sertar din fundul dulapului. Acum, că era singura responsabilă pentru Adam, a presupus că ar trebui să ştie mai multe despre el.

O bătaie în uşă i-a întrerupt gândurile. Hannah avea nevoie de ea, iar Lucy s-a ridicat rapid în picioare. Era timpul să-şi înceapă ziua. Mai întâi, trebuia să aibă grijă de Adam, apoi de ea. Mai târziu, avea să-l întrebe pe căpitanul Clare ce îl tulburase atât de tare pe Adam.

Odată Adam instalat în siguranţă pe banca lui, s-a repezit spre camera ei pentru a se pregăti pentru ziua care stătea să înceapă. Nu şi-a dat seama că lipsea cartea pe care i-o dăduseră prietenele ei, până când s-a dus să-şi lege inelul de chei de şorţul simplu de muselină pe care îl purta peste hainele de doliu. Cu cheile la brâu, şi-a ridicat privirea la portretul atârnat deasupra micului şemineu.

Portretul, un pic cam mare pentru camera ei, fusese un cadou de la tatăl ei când ea plecase la şcoală. Nu putuse să se despartă de el, iar el îi oferise în schimb tabloul, pentru a-i aminti de scopul ei în viaţă, şi anume de a deveni o lady.

Portretul înfăţişa o lady care stătea pe un covor cu modele orientale aşezat pe o peluză imensă care se întindea până la o casă grandioasă din piatră. O cărticică roşie deschisă era aşezată pe fustele bleumarin ale doamnei. Dantela albă de la mâneci şi de la corset strălucea în lumina soarelui. Ziua trebuie să fi fost una în care bătea vântul, pentru că doamna care râdea ţinea cu mâna o pălărie de paie cu o panglică albastră care flutura, părând să-şi ia zborul.

Lucy visase cu ochii deschişi la acel picnic. Dar mereu se trezea cu acele reverii dorind să-i pună nişte întrebări

doamnei care însă doar râdea şi îşi ţinea strâns pălăria ca să nu o ia vântul, aşa că Lucy nu se lămurise prea tare în urma sfaturilor primite de la aceasta.

Nu voia să o judece greşit pe doamna din tabloul ei, dar şi-ar fi dorit să afle mai multe despre viaţa unei lady decât sugera picnicul la iarbă verde. Voia să ştie cine a copt pâinea şi a umplut coşul cu bunătăţi, cine a dus pătura şi coşul greu pe iarbă, ce armată de grădinari se ocupa de întreţinerea gazonului şi cine spăla petele de iarbă de pe rochia doamnei la sfârşitul zilei? Voia să ştie cum îşi plângea o lady tatăl mort, cum spăla un bătrân înspăimântat sau cum rezista eroic în faţa opiniilor ferme ale prietenelor ei.

Pe măsură ce întrebările obişnuite i-au revenit în minte, a început să se întrebe unde era cartea. Şi-a amintit vag că o lăsase pe banca lui Adam. Nu mai avea nevoie de *Ghidul vânătoarelor de soţi* după moartea tatălui ei, dar ar fi pus-o pe raft şi ar fi preţuit-o la fel ca şi pe tabloul din camera ei, ca pe un cadou de la cei care au iubit-o. Responsabilităţile ei din acest moment până în viitorul apropiat erau să se ocupe de han şi să aibă grijă de Adam.

Până spre prânz, împreună cu Hannah şi Ariel, aerisiseră aşternuturile în trei camere, care rămăseseră goale de la moartea tatălui ei. Discutase cu Frank despre proviziile de bere şi băuturi spirtoase, iar doamna Vell o informase că nu avea suficienţi bani pentru a cumpăra carne de viţel pentru ziua care urma.

S-a oprit din drumul ei spre cutia cu bani pentru a căuta cartea pe sub banca lui Adam. Era ziua în care el lustruia cizmele. Un şir de încălţăminte uzată străjuia banca de lângă el, în timp ce Queenie era ghemuită în coşul lui cu cârpe. Nu era nici urmă de carte sub bancă sau pe sub Queenie. S-a ridicat în picioare încercând să-şi amintească momentul în care cartea ar fi putut cădea, când a simţit o bătaie pe umăr.

Când s-a întors, a dat cu nasul de hainele cele bune, de duminică, ale lui Will Wittering, sau mai bine zis s-a proptit cu nasul în vesta neagră cu dungi aurii, pentru că

Will era cu un cap mai înalt decât majoritatea bărbaţilor.

Părul său des şi auriu i se ondula peste urechi. Barba îi era tunsă şi pieptănată. Faţa lui roşie radia de încredere, iar silueta lui masivă bloca imaginea salonului comun, deşi auzea murmurul familiar al vocilor masculine.

— Domnişoară Holbrook, doar un cuvânt aş vrea să-ţi spun, a rostit el.

— Desigur.

A rămas pe loc, conştientă de înălţimea şi de masivitatea lui şi de emoţia care îl cuprinsese.

A surprins-o când i-a luat mâna într-una dintre mâinile lui cele mari şi s-a agăţat de ea, aşa cum s-ar putea agăţa un bărbat aruncat peste bord de o funie plutind în derivă prin valurile unei mări agitate. Şi-a îndreptat umerii şi a tras adânc aer în piept de parcă ar fi umplut un burduf şi, înainte ca ea să-l poată opri, un potop de cuvinte s-a prăvălit asupra ei.

— Domnişoară Holbrook, atelierul de fierărie mi-a mers bine anul acesta, oferindu-mi şansa de a mă putea căsători. M-am gândit imediat la tine ca fiind singura femeie care mi s-ar potrivi, pentru că nu ai nasul pe sus şi cunoşti valoarea banului. Vei putea păstra hanul, aşa cum şi eu mi-aş putea păstra atelierul de fierărie. Şi ambele ar prospera. Ce părere ai?

Lucy şi-ar fi dorit să existe un loc unde să poată să-şi mute nestingherită privirea şi o expresie care să nu arate cât de uimită şi de reticentă era. Doamna ei ar şti ce să facă, dar doamna ei era sus, râzând şi ţinându-şi pălăria pe cap cu mâna.

A simţit cum îi iau foc obrajii. A avut senzaţia neplăcută că toată lumea din salon auzise declaraţia rostită cu voce tare de către Will. Ea şi-a tras uşor mâna şi Will, de parcă abia acum şi-ar fi dat seama de intensitatea atingerii, i-a dat drumul. Faţa lui sinceră şi-a pierdut puţin din încrederea neţărmurită.

— Domnule Wittering, îţi mulţumesc că te gândeşti la mine ca la o persoană care ar putea contribui la prosperitatea afacerii tale, dar trebuie să refuz oferta ta

momentan. Trebuie să văd mai întâi cum mă voi descurca singură înainte de a mă asocia cu oricine altcineva.

Will a înghiţit zgomotos, cu mărul lui Adam mişcându-se vizibil, lansându-se într-o nouă propunere, de parcă ea nici nu i-ar fi dat deja un răspuns.

— Am şaizeci de cai arvuniţi deja şi cu ce mai este de lucru cu balamale, şuruburi şi zăvoare, cred că aş putea angaja un ucenic în această primăvară.

Lucy nu prea ştia ce să-i răspundă. I s-a părut că a considerat refuzul ei ca pe un îndemn de a-i oferi mai multe informaţii cu privire la afacerea lui.

— Îţi mulţumesc din nou, Will, dar răspunsul meu rămâne nu.

Ea a făcut o plecăciune.

— Nu vei găsi un bărbat mai bun la Londra, ţine minte, aşa că o să te întreb din nou în următoarea zi de început de trimestru.

Se pare că luase tăcerea ei uluită ca pe un consimţământ.

Ea a rămas cu gura căscată în timp ce omul se îndepărta, iar privirea ei a întâlnit-o pe cea amuzată a căpitanului Clare. Şi-a ridicat halba de bere în semn de salut scurt, cu haina lui roşie distingându-se de cele maronii ale clienţilor de la bănci. Văzuse şi auzise totul.

Lucy a fugit imediat prin bucătărie, acolo unde Hannah a găsit-o câteva minute mai târziu. Hannah a făcut o reverenţă rapidă şi a anunţat-o:

— Vă aşteaptă un domn în salonul privat. A rămas blocat aici din cauza unei roţi rupte, aşa mi-a spus. Spune că-l cunoaşte pe tatăl tău, dar nu ştia că tatăl tău are o fiică. Am făcut bine să-l duc acolo?

— Ai făcut foarte bine, Hannah.

Şi-a dat seama că Hannah se uita la ea, aşteptând noi ordine.

— O, domnişoară Holbrook, este un bărbat elegant cu o haină gri. El spune că este doctor şi că doreşte să servească cina. Mi-a spus că ar vrea puţin peşte. Hannah a deschis palma, dezvăluind o pereche de monede care au

zornăit promiţător. Avem peşte pentru el?

Lucy s-a încruntat. De când o ştia, doamna Vell nu-şi schimbase meniul. Hannah a zornăit din nou monedele din mâna ei.

— Ar trebui să-l servim cu ce este în meniul obişnuit, nu?

Lucy a clătinat din cap. Ea era cea responsabilă acum. Avea să-şi urmeze propriile reguli.

— Dacă un domn doreşte peşte, va avea peşte.

Ochii căprui ai lui Hannah s-au mărit şi şi-a strâns pumnul în jurul monedelor.

*

După-amiaza devreme, Harry a mers la fostul club Pantheon. În exterior, nimic nu se schimbase. Ploaia din ziua precedentă picura de pe schela care ascundea faţada de piatră a clădirii. Pânza care atârna s-a mişcat cu zgomot, purtată de vânt. Harry a încercat uşa ascunsă, dar şi-a dat seama că era încuiată. Era ferm convins că alunecosul Samuel Goldsworthy, şeful spionilor, cel care îi recrutase pe toţi, era ascuns înăuntru.

Goldsworthy îi salvase pe toţi trei – Blackstone, Hazelwood şi Harry – de la ruină cu promisiunea de a le plăti datoriile în schimbul unui an şi o zi de serviciu. Blackstone şi Hazelwood îşi câştigaseră recompensele, iar Harry voia să o obţină şi el pe a lui.

A bătut rapid la uşa încuiată, dar aceasta a rămas închisă. A zăbovit o clipă, ascultând cum picura ploaia. Până acum, indolenţa lui Richard şi dispreţul lui faţă de chestiunile financiare nu-l deranjaseră, dar nici măcar fratele său nu putea ţine la nesfârşit creditorii departe. Mai devreme sau mai târziu, Richard ar fi scăpat printre degetele slăbite conacul Mountjoy. Chiar dacă clubul a fost închis, Harry mai trebuia să plătească ipotecile lui Richard înainte ca altcineva să reuşească asta.

Cealaltă intrare în club era prin drogheria Kirby & Fiii din apropierea clădirii de pe Bond Street. Harry a mers la

micul magazin. Clopoţelul a sunat când a intrat, iar Kirby, croitorul spionilor, şi-a ridicat privirea din spatele tejghelei, unde îl servea pe un domn care cumpăra ceva.

Harry s-a oprit. Era obişnuit să o vadă pe fiica lui Kirby, Miranda, în postura în care se afla acum tatăl ei. Era încă un semn care indica închiderea clubului.

S-a încruntat şi s-a întors spre rafturile cu borcanele şi cutiuţele şi săpunurile învelite în hârtie. Locul mirosea a lavandă şi a citrice, ca un câmp sub soarele Spaniei. În timp ce clientul nu se putea hotărî ce să aleagă, Harry a aranjat borcanele şi cutiile sub forma unui pătrat pe raft.

Lui Harry i s-a părut că i-a luat mult prea mult timp clientului să aleagă între un săpun de ras şi altul. Când bărbatul a plecat în sfârşit cu marfa cumpărată, Harry l-a salutat pe Kirby.

— Unde este uriaşul? a întrebat el.

— Nu aş putea să vă spun, căpitane.

— A spus Goldsworthy ceva despre redeschiderea clubului?

— Nimic.

Harry voia să treacă mai departe prin perdeaua de catifea roşie din spatele magazinului, să traverseze grădina şi să se strecoare în club, aşa cum făcuse adeseori în ultimul an.

În acel moment, Miranda, fiica de şaptesprezece ani a lui Kirby şi croitoreasa-şefă, a apărut brusc de după perdea. Privirea ei s-a îndreptat spre Harry şi şi-a măsurat paşii cu atenţie.

— O, tu erai.

— Aşteptai pe altcineva?

Ea a ridicat din umeri.

— Nimeni nu mai vine pe aici.

— În afară de clienţi, îmi imaginez.

Bănuia că ea voia să spună că nu mai vin pretendenţi, aşa cum fusese Nate Wilde, majordomul şi spionul debutant al clubului. Băiatul nu rezistase frumuseţii luxuriante cu părul castaniu întruchipate de Miranda încă de prima dată când o văzuse.

— Unde este Wilde? a întrebat-o.

Miranda şi-a fluturat buclele.

— Cu siguranţă nu sunt eu persoana care să ştie asta. Ar trebui să te interesezi pe la prietenii lui sus-puşi.

Harry a dat din cap şi a continuat să aranjeze borcanele pe raft.

Se referea la fraţii Jones, un trio care pe vremuri fuseseră nişte ticăloşi şi care îşi căpătaseră o poziţie privilegiată în societate ca urmare a confruntării cu puternicul duce de Wenlocke în încercarea de a-şi salva fratele cel mai mic. Fratele mijlociu, Will Jones, îl salvase pe Nate Wilde de la viaţa de hoţ de pe cele mai rău famate străzi ale Londrei şi îl transformaseră într-un personaj important, care fusese de mare ajutor în rezolvarea cazurilor lor.

Harry de obicei nu lucra cu un partener, deşi Wilde i-ar putea fi de folos, căci avea talentul de a se face nevăzut într-o mulţime de muncitori englezi.

— Mulţumesc, Miranda. Vrei să-l găsesc pe Wilde şi să ţi-l trimit?

Ea a venit în jurul tejghelei şi a început să rearanjeze borcanele şi cutiile pe care el le deranjase.

— Categoric nu. Pot să spun cu mâna pe inimă că nu m-am gândit deloc la el.

Harry i-a zâmbit. Fata nu se pricepea deloc să mintă.

Ea i-a întins un borcan cu parfum.

— Asta este ce cauţi, a spus.

El a ridicat o sprânceană.

— Pot să mă ocup eu de cumpărăturile căpitanului, tată, dacă vrei să-ţi bei ceaiul.

Tatăl ei a dat din cap şi a dispărut după perdea. Îl auzeau târându-şi paşii de-a lungul holului din spatele magazinului.

— Căpitane, l-am văzut pe domnul Goldsworthy intrând în club azi-dimineaţă. Aşteaptă până când tata îşi bea ceaiul şi te voi duce în club, i-a şoptit ea şi adăugând pe un ton ridicat: Şi te costă şase şilingi şi patru pence.

— Mulţumesc, Miranda.

Harry a ieşit din micul magazin să o aştepte. Fata s-a ţinut de cuvânt. Câteva minute mai târziu, l-a condus pe Harry prin magazin şi prin grădina umedă până în spatele clubului, folosindu-se de propria cheie pentru a-l lăsa să intre.

I-a pus o mână pe mânecă în timp ce se strecura pe lângă ea.

— Poţi să-l convingi pe domnul Goldsworthy să redeschidă clubul?

— O să-mi dau toată silinţa, a spus el.

În interiorul clubului domneau frigul şi întunericul. Deşi fuseseră puţini, trupa lor de spioni ţinuse activă o bucătărie şi un personal restrâns. Şi întotdeauna se auzise sunetul ciocanelor şi al ferăstraielor, ca şi când renovarea, care reprezenta o parte a deghizării clubului, ar fi continuat în toată această perioadă.

Harry a bâjbâit de-a lungul holului întunecat care ducea de la bucătărie până la scara servitorilor şi apoi în cafeneaua de la primul etaj. Perdelele de catifea trase peste ferestrele înalte făceau ca salonul să pară o cavernă întunecată.

Şi-a mutat atenţia de la canapelele goale şi de la şemineul rece şi cenuşiu. Privirea lui a căzut pe mănuşile din piele pe care el şi Blackstone le purtaseră pentru a se lupta unul cu celălalt cu doar câteva zile înainte de sfârşit. La naiba cu Goldsworthy şi cu cei din Ministerul de Externe!

A urcat pe scara largă din mijlocul încăperii până la biroul uriaşului şi a deschis uşa.

După înfăţişarea şi temperamentul lui, Goldsworthy părea să-şi aibă locul mai degrabă la Tooth and Nail decât în oricare club de gentlemeni din Londra. Înalt, impozant şi puternic, ca un fermier de ţară voinic sau un negustor londonez prosper, Goldsworthy avea o prezenţă care umplea orice încăpere. Din spatele biroului său imens, el părea la fel de aspru şi dur ca un stejar străvechi. Biroul în sine părea mai intimidant decât o baterie de tunuri, situată pe un deal, echipată cu proiectile de aproximativ şapte kilograme şi îndreptată spre toţi cei care se apropiau.

— Băiete, a spus Goldsworthy, ridicându-şi privirea, cu mâinile lui mari întinse pe biroul plin de hârtii împrăştiate. Ce te aduce înapoi aici? Cred că ai înţeles că activitatea clubului a fost suspendată.

O singură lampă era aprinsă.

Harry a intrat în cameră. Era mai frig decât pe scara servitorilor.

— Dar nu şi a mea, sir. Sunt încă în misiune. Când se va redeschide clubul?

Goldsworthy şi-a clătinat capul mare, cu plete roşcate.

— Aceste lucruri necesită timp. Guvernul, după cum ştii, se mişcă încet.

Harry ştia. Ştia de câte ori armata trimisă în Portugalia sau în Spania fusese lăsată să aştepte proviziile necesare promise lui Wellington – fie ele oameni sau cai, arme sau chiar bani. A fost o minune că Wellington câştigase atâtea bătălii.

— Ce putem face pentru a impulsiona guvernul? Să vorbim cu Chartwell?

Lordul Chartwell era oficialul Ministerului de Externe cu care spionii interacţionau direct.

— Ceea ce ne trebuie, băiete, este un succes răsunător.

— Prinderea unui agent rus şi forţarea complicelui său britanic să se refugieze în altă ţară nu a fost suficient de mult pentru Chartwell?

După părerea lui Harry, spionii se descurcaseră destul de bine în ultima lor misiune.

Expresia lui Goldsworthy a rămas neschimbată, dar Harry a sesizat cum umerii uriaşului s-au lăsat destul de vizibil.

— E foarte adevărat, băiete, că l-am prins pe Malikov, dar Chartwell este convins că mai este cineva care acţionează, pentru că încă mai dispar documente.

— Şi tu m-ai trimis după un orb?

Harry se simţea păcălit. Fusese întotdeauna dornic de acţiune, dar i se repartizase o misiune fără sorţi de izbândă.

— L-ai găsit?

Goldsworthy s-a îndreptat, părând şi mai înalt pe scaun, privindu-l cu o expresie fixă.

— Şi dacă aş fi făcut-o, ce sens mai are?

— Toate firele se împletesc, băiete. Goldsworthy l-a fixat cu o privire tăioasă şi i-a repetat întrebarea. L-ai găsit?

— L-am găsit.

— Bună treabă, băiete. Nu ai scăpat nicio vorbă nimănui, presupun?

— Nimănui.

Dacă era să ia în considerare satisfacţia pe care a manifestat-o uriaşul, Harry aproape că era pe punctul de a crede că orbul chiar conta. Dar Goldsworthy nu-l văzuse pe Adam Pickersgill delirând şi agitându-şi braţele.

Uriaşul a dat din cap.

— A vorbit?

— Este slab de înger, sir, ca un copil. Vorbeşte despre pisici şi bere şi despre activităţile lui casnice de zi cu zi.

— Să înţeleg că nu l-ai întrebat despre crimă?

Goldsworthy a început să amestece hârtiile de pe birou. Tactica lui Goldsworthy de a părea preocupat cu răsfoirea hârtiilor era o modalitate prin care uriaşul îi făcea să fie vigilenţi în orice condiţii. Era zgârcit cu informaţiile.

Harry a aşteptat. Pentru prima dată era în postura de a putea negocia ceva în schimbul unei informaţii. Avea un as în mânecă, de care uriaşul avea mare nevoie.

— M-ar ajuta dacă aş şti cine a fost victima.

Foşnetul hârtiilor s-a domolit. Goldsworthy avea expresia unui om captiv în trecut.

— Este vorba despre unul de-al nostru.

— Un membru al clubului? Când?

În timp ce punea întrebarea, Harry şi-a dat seama că nu avea cum să fi fost o crimă care să fi avut loc recent. Pentru ca Adam, bătrânul orb, să fi asistat la crimă, trebuie să se fi întâmplat cu ani în urmă.

Goldsworthy părea cufundat în propriile amintiri.

— Nu are importanţă, orbul poate să vorbească?

— Mă îndoiesc că poate să ne spună direct ce ştie, dar are aceste crize sau episoade când spune destul de multe,

strigă ca un om care şi-a pierdut minţile, de parcă ar asista la o scenă care s-ar petrece în faţa lui chiar în acele momente.

— Ai asistat la vreunul dintre aceste episoade?

Harry a dat din cap.

— La unul dintre ele.

— Omul este nebun?

— Mai degrabă cu minţile rătăcite, prizonierul trecutului.

— Şi unde ai fost tu martorul acestei crize a bătrânului?

— Pe o bancă din salonul unui han.

Harry urmărea chipul uriaşului în încercarea de a zări o urmă de mulţumire.

— Un han situat chiar la răscrucea drumului spre Dover? Goldsworthy s-a ridicat de la birou şi a traversat camera către o hartă mare a Londrei agăţată pe perete. A aprins o a doua lampă şi a indicat cu degetul spre locaţia hanului. Tooth and Nail, nu-i aşa?

Harry a dat din cap.

— Câţiva bărbaţi din împrejurimi vorbeau despre un jaf al unei diligenţe când un cuvânt pe care l-au rostit l-a agitat pe bătrân.

Goldsworthy s-a încruntat.

— Deci crizele astea sunt cunoscute de vecini şi au şi fost martori la ele?

— Toată lumea ştie, sir.

Goldsworthy părea foarte serios. Ochii i se mişcau rapid înainte şi înapoi, semn că voia să aibă parte de acţiune.

— Nu-mi place, a spus el. Trebuie să îi asigurăm protecţie până când vom reuşi să înţelegem ce spune. Ia-l pe Wilde cu tine.

— Deci, vei redeschide misiunea?

Goldsworthy a clătinat din cap.

— N-am închis-o niciodată, băiete, dar nu scăpa o vorbă nimănui.

— Şi banii?

— Toate la timpul lor. Goldsworthy a fluturat o mână uriaşă. Ce ştim despre bărbat? Ai reuşit să afli câte ceva?

— Numele lui este Adam Pickersgill. A fost servitor într-un conac înainte de a fi orbit.

— Vrei să spui că a orbit în urma unui accident? Nu s-a născut orb?

Harry a clătinat din cap. Cazul era destul de important pentru Goldsworthy. Uriaşul nu renunţase la el, chiar dacă superiorii lui de la Ministerul de Externe făcuseră presiuni să închidă clubul. Harry i-a mai dat un alt detaliu.

— Aşa spune fiica hangiului. Dacă e să ne luăm după ce mi-a spus, Adam şi-a pierdut vederea în timpul unui atac care a avut loc pe drum şi a rătăcit până a ajuns la Tooth and Nail, iar tatăl ei l-a luat în grija lui. Cine a fost ţinta acelui atac, sir? Cu siguranţă, nu a fost un servitor slab de înger.

Goldsworthy avea o privire pierdută.

— Unul de-al nostru, băiete, unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri.

— În ce an?

— Era în ’06. Erau agenţi francezi recrutaţi din rândul emigranţilor, care acţionau împotriva noastră. Omul nostru era pe cale să deconspire un inamic extrem de periculos.

Goldsworthy s-a scuturat, iar privirea ciudată i-a dispărut din ochi.

— Aş putea să îi asigur protecţia lui Pickersgill până când ne organizăm şi ne punem iar în mişcare, sir, dar aş avea nevoie de bani.

Sprâncenele lui Goldsworthy s-au ridicat, dar s-a îndreptat greoi spre un dulap acoperit până sus cu suluri de hărţi. Stând cu spatele lui lat spre Harry, a deschis dulapul. Harry a auzit sunetul unei chei care se învârtea, al unui capac metalic care se deschidea şi apoi foşnetul unor hârtii. Când Goldsworthy s-a întors spre el, i-a oferit lui Harry un teanc de bancnote.

— Vei veni aici să-mi raportezi. Asigură-te că nimeni nu te vede venind sau plecând.

Era o mică victorie. Harry s-a abţinut să nu

zâmbească şi a îndesat banii în buzunar.

*

Ca urmare a închiderii clubului de spionaj, Nate Wilde găsise găzduire în casa prietenului şi mentorului său, Will Jones. Timp de două săptămâni tot auzise soneriile în casa mare, dar niciuna nu fusese pentru a-i solicita serviciile. În fiecare dimineaţă, un servitor care abia îşi făcea ucenicia îi făcea focul şi un valet îi peria haina. Majordomul îi spunea: „Cum doriţi, domnule Wilde”, în timp ce venea şi pleca. Era tot ce îşi dorise, dar nu aşa cum îşi dorise. Se regăsea cu greu în acest statut pe care-l căpătase mutându-se la prietenul lui.

În prima săptămână, în fiecare dimineaţă a citit ziarele la o ceaşcă de cafea, pe care nu trebuia să o facă el, în timp ce se servea cu ouă şi pâine de pe nişte farfurii pe care nu trebuia să le cureţe chiar el. Ziarele erau pline cu anunţuri pentru posturi de ucenici şi despre falimente, şi pentru slujbe de funcţionari, dar munca de birou însemna moartea pentru orice om. Dacă un bărbat stătea în spatele unui birou, viaţa trecea pe lângă el. Mâinile i-ar fi devenit moi şi albe, umerii i s-ar fi lăsat, talia i s-ar fi rotunjit şi ambiţiile i s-ar fi micşorat. Un birou nu era drumul pe care să-l urmeze un bărbat care voia să facă lucruri măreţe.

În a doua săptămână, Nate a încercat să meargă cu Will la întâlnirile din cadrul comisiei parlamentare care lucra la redactarea legii lui Peel şi care urmărea înfiinţarea poliţiei londoneze, dar i s-a părut un chin să stea într-o cameră, ascultând bătrâni cu peruci şi favoriţi cum se ceartă pe marginea diferenţelor dintre un cuvânt sau altul. Dacă ar fi fost deputat în parlament, i-ar fi trimis pe mulţi pe Bread Street pentru a învăţa cuvinte pe care nu le auziseră niciodată până atunci, cum ar fi „lipeală” şi „mărunţiş” şi „coadă” şi ce se întâmpla cu marfa unui negustor când cineva striga „a scăpat grasul”.

În acea zi s-a hotărât să uite de comisia parlamentară şi să cutreiere străzile pentru a înfrunta realităţile Londrei.

Undeva în marele şi vastul oraş, avea să găsească o oportunitate. Şi când avea să se întâmple, nu avea să o rateze, iar când avea să realizeze acele lucruri măreţe, ar fi... Dar nu avea rost să se gândească prea mult la ceea ce avea să urmeze.

Câteva ore mai târziu, paşii lui nu l-au dus altundeva decât direct înapoi pe Bread Street, unde se născuse.

Strada se schimbase în ultimii şapte ani. Unele dintre casele vechi fuseseră dărâmate când locul fusese refăcut din temelii, după explozia butoaielor aflate pe acoperişul Berăriei lui Truman, situată în partea de sus a străzii. Puhoiul de bere ucisese şase oameni şi distrusese tencuiala clădirilor aflate pe partea estică a străzii.

Apoi Sir Xander Jones venise cu compania sa de gaz din Estul Londrei şi săpase străzile, trăsese ţevile de gaz şi pusese felinare. Străluceau acum în întunericul unei zile întunecate şi umede. Poate că era şi din cauza acelor lumini, dar lui Nate i s-a părut că unele clădiri aveau mai multe uşi decât îşi amintea, iar la unele ferestre a văzut strălucirea unor lumânări adevărate. La o fereastră de la numărul patruzeci atârnau perdele. Bread Street scosese capul în lume.

Încă mirosea a bere şi a urină, a peşte şi a ulei ars. La poalele străzii, şi-a ridicat gulerul de catifea neagră al unei haine vechi pe care o luase de la Bowen, un comerciant de haine vechi de pe Monmouth Street. Haina verde, pătată şi zdrenţuită pe la margini, cu un singur nasture rămas, îi acoperea destul de bine ţinuta elegantă încât să-i ofere siguranţa că poate merge pe stradă fără ca vreunul dintre locuitorii acesteia să se hotărască să-i dea în cap şi să-i golească buzunarele.

Buzunarele-i erau goale, ca măsură de precauţie. Se încălţase cu cele mai vechi cizme pe care le avea. Cizmele noi i-ar fi creat probleme. Privirea lui a cercetat strada în încercarea de a-i identifica pe acei gură-cască de pe la colţurile cunoscute, după care ar putea pândi cineva înarmat cu un ciomag.

Chiar înainte de o curte deschisă, unde strada cotea

spre vest, o femeie stătea ghemuită pe o scară, învelită într-un şal zdrenţuit, cu un prunc în poală şi o halbă de bere în mâini. Ar fi fost nevoie doar de un singur cuvânt scăpat de femeie către bărbatul aflat după colţ, când Nate ar fi ajuns în dreptul ei. Bara de fier ar fi alunecat din mâneca bărbatului direct în mâna lui, iar lovitura avea să coboare înainte ca femeia să mai apuce să scoată vreun cuvânt.

Nate era vulpe bătrână la astfel de scheme. Putea să se împleticească, precum unul dintre locuitorii obişnuiţi de pe Bread Street şi să îi strige femeii un salut la fel de dur ca un pumn. Ea a ridicat halba şi i-a aruncat o privire furişă.

S-a îndreptat spre capătul străzii, unde se zăreau noile butoaie de la berărie şi colţul de cărămidă roşie al şcolii care aparţinuse cândva reverendului Bredsell. S-a jucat cu monedele pe care le ţinea în mână. Ar putea să-şi ia o scrumbie de la pescăria aflată de cealaltă parte a curţii, de dragul vremurilor de demult.

Femeia cu copilul în poală a observat imediat mişcarea lui. Şi-a pus halba pe bordură cu un clinchet.

— Ce cauţi, drăguţule? l-a întrebat ea.

— Mă mulţumesc cu o scrumbie.

— Eşti un bogătaş, nu-i aşa? Îmi dai şi mie un bănuţ pentru copilaş?

Ea a întins o palmă murdară.

Nate a ignorat mâna femeii, privind colţul din spatele ei. Când s-a apropiat de ea, a auzit târşâitul picioarelor care se repezeau spre el.

A aruncat o monedă în aer, făcând-o să se învârtă spre femeie şi s-a aruncat înainte. În timp ce un bărbat ieşea din umbră, cu o bară de fier ridicată deasupra capului, Nate s-a ghemuit, întinzând un picior în spate. Şi-a aruncat piciorul din spate spre picioarele bărbatului înarmat.

Atacatorul său s-a prăbuşit zgomotos, iar Nate a sărit în picioare şi s-a aşezat peste el, răsturnându-l pe spate şi lovindu-i mâna înarmată de pavaj până când bara de fier a căzut cu zgomot pe pietre, iar Nate a luat-o şi a băgat-o în buzunar.

A privit în jos la o faţă subţire şi albă, cu ciupituri de vărsat de vânt, pe care o barbă palidă se străduia să o acopere, cu ochii ieşiţi din orbite. Pieptul bărbatului s-a mişcat spasmodic. L-a scuipat pe Nate şi i-a strigat femeii:

— Fă-o, Biddy, femeie neputincioasă!

Biddy şi-a luat halba, agitându-i conţinutul şi l-a îndepărtat de ea.

— Este o halbă plină, Tom. Nu m-ai lăsat niciodată să irosesc o halbă.

— Fă-o, sau o să faci cunoştinţă cu pumnul meu, a mârâit Tom.

Biddy a ridicat halba, impiedicându-se puţin din cauza copilului. Nate a ridicat o monedă pentru a i-o arăta.

— O să iau berea din mâinile tale, Biddy, i-a spus el. Pune-o jos.

Privirea lui Biddy s-a mutat de la Tom la moneda lui Nate. Moneda a câştigat. Ea a lăsat halba pe pietriş. Nate a aruncat moneda în mijlocul străzii. Biddy s-a repezit după ea şi apoi a fugit în curte.

— Acum, Tom, a spuse Nate. Băutura ta te aşteaptă după ce terminăm.

— Te ştiu, a spus bărbatul aflat la pământ. Tu eşti băiatul acela plin de sânge care l-a doborât pe Bredsell.

Nate a rânjit. Acum ştia de ce venise pe Bread Street. Avea nevoie de o luptă, avea nevoie de un duşman, dar unul mai dur decât se dovedise Tom.

Pe vremuri, Nate fusese unul dintre băieţii lui Bredsell. Fusese la şcoala lui şi îi urmărise pe gentlemeni, raportându-i apoi lui Bredsell ce făceau, fiind plătit pentru asta. Şi, dacă s-ar fi întâmplat să fie prins şi să apară în faţa magistratului de pe Bow Street, Bredsell i-ar fi aranjat eliberarea.

La acea vreme, marea ambiţie a lui Nate fusese să se întoarcă într-o zi pe Bread Street, în stil de mare mafiot, cu o vestă de mătase violet, inele pe degete şi un ceas de aur mare cât un nap. Ar râde de acele ambiţii acum. Avea un cont la Hammersley’s Bank şi acţiuni la Compania East London Gas şi la multe altele.

Lupta de care avea nevoie nu era împotriva unor oameni ca Tom, ci împotriva unui adevărat duşman, duşmanul Angliei în marele joc pe care îl avea cu Rusia.

Nate ar fi vrut să se întoarcă la club, să intre în bârlogul lui Goldsworthy şi să-l roage pe bătrân să-i mai dea o misiune, deoarece căpitanul Clare încă mai avea un caz de rezolvat, ceea ce i-ar fi prins şi lui bine.

Capitolul 4

Pe măsură ce tânăra vânătoare de soţi începe cu adevărat să-şi caute fericirea, ea îşi asumă un nou statut, cel de stăpână a propriului destin. Ea a avut parte de sfaturile înţelepte ale părinţilor şi ale tutorilor ei începând din anii copilăriei. Dar numai ea poate fi stăpâna inimii ei. Nimeni altcineva nu-i poate controla sentimentele sau aspiraţiile. Soţul pe care îl caută va fi acel bărbat care o admiră şi o respectă pentru spiritul ei independent şi pentru capacitatea ei de a lua decizii de una singura.

Ghidul vânătoarelor de soţi

De când Lucy deschisese ochii, doamna Winifred Vell fusese stăpâna bucătăriei de la Tooth and Nail. Era o femeie solidă, cu o voce ca de cimpoi şi o manie pentru lucrurile maro. Avea doi asistenţi ascultători în persoana celor doi gemeni ai săi, Samson şi Delilah, şi era o înfocată admiratoare a soţiei severe a vicarului Rudd.

În acea zi, doamna Vell purta o rochie în carouri pe sub şorţ, la fel de insipidă precum meniul ei. O spată de oaie la cuptor urma invariabil unei pulpe de vită. Toată nevoia de puţină culoare în viaţa ei se rezuma la firele strălucitoare pe care le folosise când brodase pernele pentru altar dăruite bisericii, care înfăţişau scene biblice. Chiar dacă imaginaţia culinară nu era punctul ei forte, avea calitatea de a asigura cantitatea necesară de mâncare la timpul potrivit. În fiecare dimineaţă pregătea un mic dejun

pentru pasagerii care soseau cu cursa de noapte a Rachetei şi, mai târziu, o cină pentru pasagerii diligenţei de după-amiază.

Ea i-a aruncat o privire încruntată lui Lucy când aceasta i-a adus comanda de peşte pentru un oaspete de seamă.

— Nu pot să fac peşte astăzi. Este o cheltuială în plus. Nu pot să pregătesc şi cina ca să fie gata la timp pentru oamenii din diligenţă şi să satisfac şi pretenţiile unui domn.

— Bine, atunci. Mă voi descurca singură, a spus Lucy.

— Îmi cer scuze, domnişoară Holbrook, dar aceasta este bucătăria mea. De şapte ani am pregătit cina pentru pasagerii diligenţelor. Nu am greşit niciodată. Nu am întârziat niciodată cu mâncarea. Tatăl tău şi cu mine aveam o înţelegere: „Când auzi trăsura, pregăteşti friptura”

— Aveţi dreptate, doamnă Vell. Ocupaţi-vă în continuare de ceea ce aveţi de făcut. Un singur fel pentru un oaspete nu trebuie să întrerupă fluxul obişnuit de carne de vită dinspre bucătărie până la mese.

— Nu mă păcăleşti tu pe mine, domnişoară. Nu ai niciun pic de respect pentru vechile reguli ale hanului. Nici nu au trecut bine două săptămâni de când tatăl tău nu mai este şi vorbeşti cu domni care sunt nişte sărăntoci îmbrăcaţi în haine roşii şi vrei să schimbi lucruri care nu ar trebui schimbate. Dacă nu ai respect pentru supă, biscuiţi şi carne de viţel, atunci nu ai respect pentru Winifred Vell.

Şi-a şters făina de pe mâini, şi-a aruncat şorţul şi a luat o bonetă din paie, o pelerină scurtă maro şi sacul ei cu broderii. Cursa obişnuită cu pasagerii din diligenţă sosise deja la han. Samson şi Delilah şi-au părăsit posturile şi au urmat-o pe mama lor.

— Nu şi voi!

Lucy a avut un impuls prostesc de a le bloca drumul.

— Unde merge mama, mergem şi noi.

Delilah a făcut o reverenţă şi a urmat-o pe doamna Vell. Samson a ridicat din umeri şi s-a alăturat micului alai de dezertori. Au ieşit din bucătărie, cu Lucy pe urmele lor, trecând pe lângă banca lui Adam şi pe lângă bar şi au intrat

în salonul comun. Lucy a încercat să găsească o soluţie pentru a evita dezastrul.

Doamna Vell a pufnit şi s-a oprit să-şi lege boneta ruginie împopoţonată.

— Mă simt ca şi cum aş fi fost alungată din propria mea bucătărie.

Lucy s-a abţinut să nu râdă.

— Serios, doamnă Vell, v-am cerut doar să serviţi unui oaspete puţin peşte. Dar, dacă nu vă puteţi abate de la tradiţionalul meniu cu vită, atunci vă mulţumesc pentru serviciile pe care le-aţi prestat în acest han. Dimineaţă veţi primi şi banii pe care vi-i datorez.

Obrajii doamnei Vell au tremurat indignaţi, iar ea a arătat cu degetul spre Lucy.

— Ai grijă, domnişoară. Aceasta este o casă respectabilă. Nu se cade ca o fată de condiţia ta să poarte mătase[3] şi să vorbească cu domni în salonul privat. Ea s-a uitat în jur. Nu uita că şi vacile slabe ale Faraonului le-au mâncat pe cele grase, şi aşa s-au terminat cei şapte ani de belşug.

S-a îndreptat spre uşa hanului, cu Samson şi Delilah pe urmele ei.

Lucy a evitat să arunce o privire către clienţii de pe bănci, martori la mica dramă. Plecarea doamnei Vell avea să devină ştirea momentului pentru cei de la strada principală, chiar înainte de cină. A traversat camera spre tăbliţa unde era afişat meniul şi a şters *Vită-Porc-Miel* cu palma şi s-a întors spre bucătărie.

Lângă foc, Adam lustruia o cizmă, cu pisica încolăcită în jurul coapsei.

— Mulţumesc, Adam.

— Geoffrey a fugit.

Repeta propoziţia care îl tulburase atât de mult cu o zi înainte. Lucy i-a pus o mână pe umăr.

— Nu, Adam, doar doamna Vell şi copiii ei.

---

3 Referire la legea somptuară, conform căreia celor care se ocupau cu comerţul nu le era permis să deţină articole de îmbrăcăminte din catifea, brocart, mătase sau alte ţesături bogate

— Adam trebuie să rămână, a spus el, dând din capul cărunt.

Lucy a intrat în bucătărie. Fără doamna Vell şi ajutoarele ei, camera părea goală şi imensă, dar supa fierbea şi pâinea proaspătă se răcea. Şi-a suflecat mânecile, şi-a înfăşurat şorţul în jurul taliei şi a făcut un inventar rapid al cămării. Mai întâi, oaspetele cel nobil. Pasagerii din diligenţă puteau să mai aştepte. Atâta timp cât le avea pe Hannah şi Ariel lângă ea, avea să se descurce.

*

În cele din urmă, Lucy s-a decis că ar fi mai bine să gătească peşte atât pentru oaspete, cât şi pentru pasagerii din cursa de după-amiază. Băncile hanului erau pline când ea a ieşit din bucătărie la semnalul care anunţa sosirea diligenţei.

Fără îndoială, vestea că Winifred Vell a plecat de la han se răspândise de-a latul şi de-a lungul străzii principale din St. Botolph şi toţi locuitorii care reuşiseră să-şi lase treburile pentru o jumătate de oră, veniseră să vadă cum avea să se descurce de una singură domnişoara Holbrook. Singurul care lipsea era Will Wittering, după conversaţia lor neaşteptată de dimineaţă.

Opt călători au intrat în han şi s-au strâns în jurul mesei pregătite pentru ei, cu faţa de masă curată şi tacâmurile strălucitoare.

Un domn cu părul alb, îmbrăcat cu o haină neagră de preot şi soţia lui subţirică şi cu o privire ascuţită erau în fruntea grupului, urmaţi de un bărbat cu părul roşu, cu o eşarfă cu buline galbene, care i-a zâmbit lui Lucy. O pereche care arăta ca nişte fermieri şi o familie sobră şi simplă, posibil quakeri, s-au dus direct la masă.

Lucy şi-a îndreptat umerii şi a adus supa. Oaspeţii fie s-au rugat mai întâi, fie au început să mănânce imediat, după cum le era obiceiul, cu excepţia pasagerului cu părul roşu şi eşarfa ţipătoare. Părea să fie foarte binedispus şi tot

încerca să o îmbrăţişeze pe Lucy cu fiecare ocazie.

În timp ce aducea peştele la masă şi se apleca să-l servească tuturor, Hannah a apărut la picioarele scărilor, făcându-i semn lui Lucy să vină. Lucy a dat din cap către Hannah şi şi-a luat puţin ochii de pe domnul cu haine ţipătoare. Când a simţit că a mângâiat-o pe fund, a tresărit. Farfuria ei s-a înclinat, iar ştiuca a alunecat de pe patul de legume verzi în poala soţiei preotului.

A urmat o pauză apăsătoare. Apoi doamna a ţipat şi a sărit în picioare, aruncând peştele pe podea, privind-o acuzator pe Lucy.

— Neîndemânatico! Mi-ai distrus rochia.

Femeia şi-a ridicat fusta care avea o pată mare şi umedă în locul unde aterizase peştele, ca un rânjet întunecat lipit de poală.

— Îmi cer scuze.

— Să fii sigură că voi raporta acest episod companiei de diligenţe. Voi cere despăgubiri.

Lucy s-a ridicat.

— Care este suma pe care o cereţi?

Paznicul diligenţei a intrat şi a chemat pasagerii. Ceilalţi s-au oprit din mâncat şi au început să-şi caute mantiile şi bagajele, dar soţia clericului continua să-şi şteargă rochia pătată cu un şerveţel.

— Draga mea, a spus preotul. Să mergem…

— George, taci. Vreau să primesc despăgubiri pentru rochia mea înainte de a mai face un singur pas spre acea diligenţă.

— Dar diligenţa va pleca fără noi. Nu cred că vrei să îţi petreci noaptea în acest han.

— Categoric, nu.

Oamenii de pe bănci au început să murmure.

— Nu trebuia să o lase pe doamna Vell să plece.

— Nu poate ieşi nimic bun dintr-o asemenea schimbare.

Lucy şi-a luat cutia cu bani şi a scos un teanc de cecuri emise de Banca Angliei. Cei de pe bănci au amuţit. Nu era nici măcar o singură persoană în încăpere care să

nu recunoască valoarea acelor cecuri.

— Cât costă?

Ochii femeii s-au îngustat.

— Şase lire.

Un fluierat uşor s-a auzit dinspre bănci. Lucy a scris cecul fără să clipească.

— Semnaţi această chitanţă.

Ea i-a oferit femeii un pix şi o hârtie, iar femeia şi-a scris numele cu o înfloriturâ.

— Să nu crezi că s-a terminat aici, fetiţo.

Ea a ieşit din salon, iar soţul ei a urmat-o.

Lucy se holba la ştiucă. Se gândise că avea să-i fie uşor să preia frâiele. A simţit cum cei de pe bănci o priveau şi o judecau. Putea auzi murmurul continuu al comentariilor. A respirat adânc pentru a se linişti. Trebuia să înceapă cu începutul. Ştiuca.

Queenie, oportunista, s-a furişat fără zgomot, s-a ghemuit şi a început să lingă urma lăsată de ştiucă pe podea. Lucy a alungat pisica şi a îngenuncheat pe podea cu farfuria goală într-o mână. A înfipt o pereche de linguri pentru servit pe sub peşte pentru a-l dezlipi de pe podea. Ştiuca neascultătoare s-a rupt imediat în trei bucăţi. A golit lingurile pline cu bucăţile de peşte pe farfurie şi a continuat operaţiunea în timp ce Queenie mieuna şi se învârtea pe la spatele ei. Lucy a simţit o durere neplăcută la spate. A rezistat imboldului de a-şi pune mâna murdară de peşte pe locul dureros.

— Probleme, domnişoară Holbrook? a spus o voce cunoscută.

— Totul e sub control, căpitane Clare, a spus ea fără să ridice privirea.

Mâna lui a prins-o de braţ şi a ridicat-o de pe podea.

— Blodget, ajut-o pe stăpâna ta, i-a ordonat el, cu vocea lui liniştită, dar autoritară.

— Tu… a spus ea, încercând să opună puţină rezistenţă intervenţiilor sale.

— Ştiu. Dau ordine din nou şi o voi face până când vei începe chiar tu să dai câteva.

El a condus-o la banca lui Adam, a aşezat-o şi a stat lângă ea în timp ce Frank şi Hannah s-au ocupat de peşte.

— Îmi pare rău pentru peştele dumneavoastră, domnişoară, a spus Hannah în timp ce trecea cu bucăţelele de ştiucă spre bucătărie. Toată vina este şi a domnului aceluia. A sărit calul, domnişoară. Asta încercam să vă spun. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, Hannah, a răspuns Lucy. Păstrează nişte peşte pentru Queenie.

Ea a ridicat privirea spre Harry Clare.

— Mulţumit?

— Este un început.

— Ei bine, nu vei fi prea încântat dacă mă înveţi să-ţi dau ordine.

— Depinde de ordinele pe care mi le dai.

El a zâmbit, iar ea şi-a ţinut răsuflarea când a sesizat o mică schimbare în expresia lui severă.

*

Lucy Holbrook stătea pe bancă lângă Adam, care adormise cu pisica încolăcită în poală. Nu părea să se fi mişcat deloc de la incidentul cu peştele. Bătrânul părea că doarme atât de profund, încât Harry s-a gândit că poate risca să-i pună câteva dintre întrebările care-l frământau.

— Moartea tatălui tău l-a tulburat?

Ea a dat din cap, degetele ei mângâind gâtul alb al pisicii.

— Are o cameră sau un pat amenajat undeva?

— Doarme în camera tatei.

— Chiar şi acum?

Harry ar fi putut să înţeleagă dacă Tom Holbrook i-ar fi amenajat orbului un pat în grajd, dar faptul că Holbrook l-a ţinut pe Adam lângă el, de parcă ar fi fost un membru de familie, adâncea misterul.

— Eu… Am acolo un scaun. Îl veghez.

— Nu o să faci asta toată viaţa.

Harry a avut un impuls de moment să o apuce de

umerii obosiţi şi să o scuture. Era o greşeală pe care a pus-o pe seama tinereţii ei să creadă că ar putea duce pe umerii ei şi povara hanului şi pe cea a îngrijirii lui Adam.

— Până când voi reuşi să mă organizez altfel.

Harry a clătinat din cap.

— Dacă te epuizezi, nu-i vei fi de niciun ajutor lui Adam. Haide. Lasă-mă să te ajut să-l duci în pat. Pot să stau cu el în seara asta.

Atunci ea a ridicat privirea spre el, mai degrabă bănuitoare decât recunoscătoare.

— N-ai nicio legătură cu Adam, nicio responsabilitate…

— Să spunem că vreau micul dejun dimineaţa şi am nevoie ca hangiţa mea să se odihnească.

Cam atât a fost dispus să recunoască de faţă cu ea, dar ea a făcut o pauză şi l-a privit cu mai multă atenţie. A recunoscut în acea privire cercetătoare încercarea unui luptător de a evalua forţa adversarului.

Ştia ce ar fi văzut un alt bărbat, un bărbat ca Richard – un ofiţer retras din activitate, într-un veston roşu uzat şi decolorat, un bărbat care avusese parte de acţiune, dar nu şi de o carieră, un soldat dezamăgit, captiv în trecutul său glorios. Era deghizarea lui de spion, cu care se afişa în toate locaţiile dubioase unde se adunau bătrânii soldaţi. Ştia ce vor vedea unele femei la el, o duritate şi o dorinţă care ar fi fost suficiente pentru a calma frecuşurile iscate de monotonia conjugală. Nu ştia ce ar fi putut vedea la el o inocentă precum Lucy Holbrook.

I-a susţinut privirea, fără să cedeze. A fost o încleştare a voinţelor. A ei era puternică, dar slăbită de îndurerare şi oboseală, şi nu a putut să-i facă faţă. A lăsat privirea.

— Mulţumesc, a spus ea. Lasă-mă să-l trezesc. Ştiu cum s-o fac.

Luând una dintre mâinile mari ale lui Adam într-a ei şi vorbindu-i încet, Lucy l-a convins pe bătrân să se trezească. Şi-a ridicat capul şi l-a lăsat într-o parte, ascultând zgomotele hanului, acum pustiu, doar cu Frank Blodget care tocmai închidea barul.

— Cine e acolo? a întrebat Adam cu o voce răguşită.

Lucy i-a strâns mâna.

— Sunt eu, Lucy, şi căpitanul Clare. Ai adormit. Lasă-mă să te duc în patul tău. Ţi-am păstrat budincă.

— Lui Adam îi place budinca. Bătrânul s-a întors fără ezitare către Harry. Îţi place budinca, căpitane?

— Îmi place.

Bătrânul ar putea fi un martor chiar mai valoros decât îşi imaginase Harry, dacă celelalte simţuri ar putea suplini deficienţa de vedere.

— Adam, a spus Lucy, pune-ţi braţul stâng peste umărul căpitanului Clare şi el te va ajuta să ajungi în camera lui Papa.

Ea a ridicat pisica din poala bătrânului. Creatura şi-a ridicat coada şi s-a îndepărtat cu o demnitate ofensată.

Harry s-a aşezat lângă Adam pe bancă. Când braţele lui Adam s-au aşezat peste umerii lor, Harry şi Lucy s-au ridicat, ţinându-l pe bătrân în picioare.

— Gata? a întrebat el.

Ea a dat din cap şi au început să se deplaseze spre holul din spatele hanului. În faţa ultimei uşi de pe hol, Lucy s-a oprit şi a răsucit zăvorul.

— Poţi să-l ţii? a întrebat ea. Avem nevoie de lumină.

— Mă descurc, a răspuns Harry.

Adam avea o siluetă masivă şi osoasă, dar corpul lui înalt era destul de uşor. Ea s-a furişat în întuneric şi a aprins o lampă. Lumina acesteia a scos la iveală camera unui bărbat, cu pereţii galben-aurii obişnuiţi ai hanului şi grinzi întunecate deasupra capului.

Harry a înţeles dintr-o privire cum de Adam Pickersgill rămăsese ascuns de ochii lumii timp de douăzeci de ani.

Sub scara din spatele hanului, camera era ca un sanctuar. Vizavi de un pat mare din lemn de stejar se aflau două dulapuri înalte. Un covor cu modele orientale uzat şi un fotoliu acoperit cu o catifea roşie decolorată, aflat lângă şemineul din piatră, dădeau o pată de culoare încăperii. Harry a observat sertarele, cărţile aşezate pe un raft şi o cutie din lemn pictată la picioarele patului, toate locurile

unde un bărbat ar strânge lucrurile importante pentru el.

— Adam doarme acolo, a indicat Lucy.

Harry şi-a mutat privirea către un pat lung, jos, acoperit cu o pătură cu dungi albastre şi albe, ascuns sub scări. Împreună l-au dirijat până la marginea patului pe bătrân, care s-a prăbuşit pe el.

Lucy s-a întors imediat către Harry, părând că-şi recăpătase stăpânirea de sine.

— Mulţumesc, căpitane.

— Nu ai terminat încă cu mine, i-a spus el. Nu uita că m-am oferit să stau cu el în seara asta.

Şi-a ridicat bărbia şi a clătinat din cap.

— Eu şi Adam avem un ritual.

Era clar că nu voia ca Harry să se amestece în momentul lor de intimitate.

S-a înclinat şi s-a retras. Tom Holbrook se dusese în mormânt cu acel secret care îl făcuse să-l ascundă pe Adam de lume. Dacă ar mai fi rămas vreo dovadă a trecutului lui Adam, camera răposatului ar fi fost primul loc în care ar fi trebuit s-o caute,

Harry avea să percheziţioneze camera tatălui lui Lucy de îndată ce avea să i se ivească ocazia.

Capitolul 5

Indiferent de suişurile şi coborâşurile pe care le întâmpină în timpul Sezonului, tânăra vânătoare de soţi trebuie să acorde o atenţie sporită cultivării relaţiilor de prietenie. Ea trebuie să-şi facă timp nu numai pentru vizitele de curtoazie, ci şi pentru acelea în care trebuie să dea dovadă de compasiune, de compătimire sau în care împărtăşeşte bucurii cu prietenele ei. Mai mult, trebuie să corespondeze permanent cu acele prietene aflate departe. O scrisoare în care să fie înşiruite chiar şi întâmplări banale din viaţa cuiva este prin natura sa, prin încrederea pe care o insuflă şi prin dovada existenţei unei legături strânse cu

acea prietenă un motiv de revigorare a spiritului. Poate că are puţini prieteni în faţa cărora să-şi deschidă sufletul, dar conştiinţa feminină vigilentă a unei prietene adevărate este un panaceu care o protejează de posibilele erori de judecată. Dacă rămâne singură, fără prietene, tânăra vânătoare de soţi poate ajunge să depindă de atenţia domnilor care îi caută compania doar pentru a-şi măguli orgoliul propriu sau a-şi satisface dorinţele trupeşti.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Cu poşta de miercuri a primit o scrisoare de la Margaret Leach. Prietenele ei nu o uitaseră.

Lucy a băgat scrisoarea în buzunar, promiţându-şi s-o citească cu prima ocazie ivită. Când s-a mişcat, hârtia a făcut un zgomot, avertizând-o că era acolo şi amintindu-i şi de cartea pierdută, cadoul pe care i-l făcuseră prietenele ei. Le-a rugat pe Hannah şi pe Ariel s-o caute, dar niciuna dintre fete nu o văzuseră.

Misterul cărţii pierdute o frământa atunci când avea nişte clipe libere în care să se gândească la asta, dar, de cele mai multe ori, era prinsă până peste cap, alergând între bucătărie şi salon, sau asigurându-se că fetele făceau ceea ce le spusese. Era conştientă că îl neglija pe Adam, dar, cel puţin, o dată pe zi căpitanul Clare stătea cu el, mângâind pisica şi vorbind aşa cum îi plăcea lui Adam să vorbească despre bere, cafea şi pisici.

Când avea să aibă puţin timp liber, va citi scrisoarea lui Margaret şi va căuta şi cartea cu mai multă atenţie. Trebuia să fie undeva căzută sub banca lui Adam, mai în spate. Intenţiona să se ajute de mânerul unei mături pentru a ajunge până la perete.

Un zgomot produs de ceva metalic care a lovit tăbliţa cu meniul a făcut-o s-o ia la goană din bucătărie. A ocolit spătarul înalt al băncii negre a lui Adam şi a văzut-o pe Queenie, cu spatele arcuit, şuierând de pe şemineu. Pe podea, şase sfeşnice de alamă se rostogoleau în derivă, dar nu era nici urmă de Adam pe bancă.

Lucy a aruncat o privire prin tot salonul. La început,

ea a văzut doar mulţimea obişnuită de clienţi de la bănci cu halbe şi pipe în mâini. Apoi l-a zărit pe Adam. Un bărbat cu o pălărie cu boruri mari şi o haină lungă îl ţinea pe Adam de braţ şi îl trăgea spre uşă.

— Adam, a strigat ea. Opreşte-te. Sunt Lucy.

Adam s-a oprit şi s-a întors spre vocea ei, trăgându-l după el şi pe străin, care era agăţat de braţul lui şi care acum se uita la ea.

— Adam stă.

Şi-a îndepărtat picioarele, proptindu-se bine pe podea şi a dat din mână încercând să scape de strânsoarea bărbatului.

Lucy nu îl cunoştea pe străin. A traversat camera cu paşi repezi. Oamenii de la bănci au tăcut. Acum că se aflau faţă în faţă, a observat că străinul era mai mic de statură decât i se păruse la început. Hainele lui, de la pălăria cu boruri largi şi palton până la cizmele lăsate în jurul gleznelor, păreau mult prea mari pentru silueta lui. Chipul lui semăna cu a unui arici, plin de ţepi, din cauza sprâncenelor şi a mustăţii sale negre şi zbârlite. Ochii lui întunecaţi erau mici şi oblici, iar faţa îi era ascuţită precum a unui rozător. Lucy se aştepta ca în orice moment să mişte din nasul ascuţit.

— Bună dimineaţa, domnişoară, a spus el, îndreptându-şi spatele. Am venit să-ţi iau nebunul de pe cap.

— Adam nu este nebun, l-a corectat Lucy. Şi tu cine eşti?

— Sunt Findlater, domnişoară, noul supraveghetor al săracilor[4], numit de parohie. Am auzit că tipul ăsta ţi-a făcut multe probleme duminică.

— Adam nu este nebun, a repetat Lucy. Şi nu deranjează pe nimeni, domnule Findlater. Îmi pare rău, ai fost trimis aici dintr-o eroare. Îl voi duce pe Adam înapoi la banca lui acum.

---

4 Un supraveghetor al săracilor era un reprezentant ales de comunitate, adesea neplătit, care administra ajutorul destinat celor săraci de pe raza unei parohii, cum ar fi bani, alimente şi îmbrăcăminte.

Findlater a clătinat din cap. Nu renunţase la strânsoarea de pe braţul lui Adam. Acesta stătea ţeapăn şi nemişcat, cu capul înclinat într-o parte.

— Haide, domnişoară, nu vreau să mă cert cu tine, dar locul acestui om nu este aici. Nu este un cetăţean al St. Botolph. Nu există nicio menţiune în registrul parohiei care să arate dacă a fost creştinat aici sau nu, corect?

— Locuieşte aici de douăzeci de ani.

Findlater a clătinat din cap.

— El nu apare în registre, ca să spunem aşa, nu este trecut în registrul parohiei. Este un vagabond, domnişoară. Trebuie să meargă la propria parohie dacă are nevoie de pomană. Nu poate lua mâncarea de la gura oamenilor din St. Botolph.

— Sunteţi prost informat, domnule Findlater, dacă aveţi impresia că Adam depinde de caritatea celor de la parohie. Adam îşi câştigă existenţa. Este angajat la han de ani de zile şi aceasta este casa lui.

— Îmi cer scuze, domnişoară, dar este un pericol public. Uite unde l-am găsit – mai avea câţiva paşi şi ieşea pe uşă. Nu-l poţi lăsa să rătăcească de colo colo pe strada principală. Trebuie supravegheat. Dacă tu nu eşti capabilă de asta, domnişoară, o vor face cei de la azilul de nebuni.

Findlater s-a uitat la şorţul ei, cu pete de sos şi de jeleu de coacăze.

— Nu. Adam rămâne. El locuieşte aici. Angajaţii hanului vor avea grijă de el.

Lucy s-a uitat în jur după Frank Blodget, barmanul, dar el nu era acolo. Nimeni din salon nu s-a uitat la ea.

Findlater a zâmbit.

Uşa de la intrare s-a deschis şi Harry Clare a păşit înăuntru. Şi-a dat jos haina şi pălăria înainte de a se uita la ea, apoi s-a oprit, privind în jos la scena care se desfăşura în faţa ochilor lui, cu haina lui roşie strălucind în lumina slabă a după-amiezii. Clienţii de pe bănci l-au întâmpinat cu câteva strigăte şi Findlater s-a întors pentru o clipă.

Lucy a profitat de diversiunea creată de sosirea căpitanului şi a făcut câţiva paşi în faţă şi a întins mâna

spre mâna stângă a lui Adam, luând-o în a ei şi trăgând-o uşor. Mâna lui Adam tremura în cea a lui Lucy.

— Adam este responsabilitatea mea. O să am eu grijă de el, i-a spus lui Findlater.

— Să nu ne pripim, domnişoară. Cum poţi să ai grijă de el şi să te ocupi şi de han? Să presupunem că nebunul tău scapă afară în timp ce tu pregăteşti cina? Să presupunem că în timpul unei crize răneşte un pasager? Ce-ar zice Sir Geoffrey dacă ar afla?

Lucy voia să-i spună că aşa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată. I-a trecut un gând rapid prin minte când Findlater a făcut menţiunea cu pregătirea cinei pentru pasagerii diligenţei. Ea nu l-a recunoscut pe bărbat, dar s-a întrebat dacă a fost de faţă sau doar a auzit de incident.

— Îmi voi lua toate măsurile de precauţie.

— Probleme, domnişoară Holbrook?

Vocea lui Harry Clare l-a făcut pe supraveghetorul de la parohie să se răsucească şi să se uite peste umăr. Mai avea încă o mână pe braţul lui Adam.

Căpitanul a coborât cele trei trepte largi fără să se grăbească. S-a oprit între Findlater şi scări, la câţiva metri de Adam şi de cel care intenţiona să-l ia cu forţa. Pentru o clipă, cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul. Înălţimea şi umerii laţi ai căpitanului reprezentau un obstacol evident în calea lui Findlater.

Findlater şi-a dres glasul.

— Şi tu cine eşti?

— Căpitanul Clare, un prieten al lui Adam. Dacă domnişoara Holbrook îşi asumă responsabilitatea pentru Adam, misiunea ta aici s-a încheiat. Cel mai bine este să-ţi vezi de treburile tale.

Findlater a clătinat din nou din cap.

— Zău, căpitane, ştii că îmi fac doar datoria. Nu pot face excepţii pentru domnişoare drăguţe şi pentru domnii care le fac ochi dulci.

— De-abia te-au numit pe acest post, nu-i aşa? Cine ţi-a spus de Adam?

Privirea lui Findlater s-a schimbat.

— Nimeni nu îi spune lui Obadiah Findlater ce să facă.

— Şi totuşi, cineva a făcut-o. Cineva ţi-a spus să vii după Adam. Cine te-a trimis după un bătrân inofensiv care îşi vede de treaba lui?

Findlater a aruncat o privire spre clienţii care asistau la scenă şi s-a mişcat de pe un picior pe altul, strângându-l şi mai tare pe Adam de braţ. Şi-a ridicat bărbia.

— Nu m-a trimis nimeni. Îmi fac doar datoria, aşa cum ar trebui să ne-o facem cu toţii.

— Consideră că ţi-ai făcut datoria şi lasă-l pe Adam să se întoarcă la treburile lui. Dacă nu vrei cumva să le dai explicaţii prietenilor lui de aici, de la han, cu privire la interesul tău brusc pentru Adam.

Harry Clare a arătat din cap către cei de pe bănci.

— Aici suntem, căpitane, a strigat o voce din mulţime.

Pentru o clipă, Findlater a şovăit. Lucy chiar a avut senzaţia că nasul i s-a mişcat de-adevăratelea. S-a uitat lung, pe lângă căpitan, spre uşă. După aceea s-a uitat la cei aşezaţi pe bănci. Apoi i-a dat drumul braţului lui Adam şi a plecat cu paşi mari. În timp ce uşa s-a închis cu zgomot în spatele lui, s-au auzit urale şi halbele de bere care loveau mesele.

Lucy l-a luat pe Adam de mână şi l-a condus înapoi la banca lui. L-a aşezat acolo cu oala pe care începuse s-o lustruiască şi cu cârpele. Queenie a sărit jos de pe şemineu şi s-a frecat de piciorul lui Adam, iar acesta a întins o mână pentru a mângâia spatele pisicii. Lucy a ridicat sfeşnicele căzute, în atmosfera zgomotoasă, plină de râsetele şi de comentariile celor de pe bănci, care păreau să ovaţioneze victoria obţinută de Harry în faţa lui Findlater ca şi cum ar fi fost a lor, şi în care vocea căpitanului răsuna cu o notă mai profundă şi mai domolită.

Mirosul de caramel venit dinspre bucătărie a făcut-o să strângă umărul lui Adam şi să alerge la prăjitura pe care o lăsase în cuptor.

*

Harry s-a gândit cât de bine i-ar fi prins în acele momente un partener ca Nate Wilde. Ar fi fost uşor pentru tânăr să se furişeze după Findlater şi să-l urmărească pe bărbat până în locul în care se dusese pentru a raporta eşecul misiunii sale.

Harry a aşteptat ca ironiile pe seama lui Findlater să se potolească. Când conversaţia a revenit la subiectele sale obişnuite, a plecat în căutarea lui Lucy.

— Findlater se va întoarce, cu siguranţă. Un bărbat ca el nu uită o umilire publică. Şi oricine l-a pus să vină după Adam nu va fi mulţumit cu ce s-a întâmplat astăzi.

— Ce vrei să spui cu „oricine l-a pus”?

— Nu te-ai gândit niciodată că tatăl tău îl ascundea pe Adam?

— De cine?

— De cei care i-au făcut rău, care l-au lăsat fără vedere.

— Dar asta a fost demult. Adam trăieşte liniştit aici de douăzeci de ani. De ce să se schimbe totul acum?

— Eşti sigură că atunci când Adam strigă în timpul crizelor sale, ceea ce spune nu are niciun sens?

— Pui nişte întrebări dificile, căpitane.

— Vrei să-l protejezi, nu?

— Dar Adam nu merge nicăieri şi nimeni din han nu-i face vreun rău. Poate că râd de el, dar sunt obişnuiţi cu comportamentul lui. O, te referi la cineva străin.

— Gândeşte-te puţin. A mai asistat cineva străin la criza lui Adam de duminică?

— Acum mă jigneşti. Prietenele mele sunt nişte lady şi nu s-ar asocia cu cineva de teapa lui Findlater.

— Totuşi, cineva a făcut-o.

Ea părea să se gândească la asta.

— A fost un oaspete de la cursa de luni care a rămas aici pentru că pierduse diligenţa, un gentleman, după cum mi-a spus Hannah. A comandat peşte, dar a plecat fără să mănânce sau să plătească.

*

Era târziu când Harry s-a întors la han. Câteva lămpi rămăseseră aprinse. Uşile şi obloanele nu fuseseră încă închise. Lucy şi Adam stăteau pe banca lor, din fundul salonului comun. Adam era rezemat de spătarul înalt al băncii, cu gura uşor deschisă, cu respiraţia regulată şi cu pisica încolăcită în poală. Lucy era prăbuşită pe masă, cu capul sprijinit pe un registru deschis.

Plecarea bucătăresei s-a dovedit de bun augur pentru misiunea lui Harry, storcând-o de ultima picătură de energie pe fată. A prins în pumn cheile atârnate de un inel de alamă şi a tăiat panglica cu care era legat inelul de talia ei. Pisica a clipit la el, dar nici fata, nici bătrânul nu s-au mişcat. Harry a chemat-o pe Hannah, servitoarea.

El i-a întins cheile lui Lucy servitoarei adormite.

— Deschide uşa stăpânei tale, pune o lampă aprinsă în camera ei şi apoi întoarce-te să-mi spui când ai terminat.

Hannah a clipit spre el, dar s-a dus să facă ceea ce îi ceruse.

Harry a stat un minut ascultându-i paşii pe scări. Undeva deasupra camerelor de oaspeţi erau şi unele mai mici pentru servitoare şi una pentru Lucy. Se străduise timp de mai mult de două săptămâni să nu se gândească la patul lui Lucy Holbrook. Acum îi revenise sarcina să o aşeze în el. A zâmbit. Nu toate sarcinile erau neplăcute.

Hannah s-a întors, făcând o reverenţă şi returnându-i cheile. Harry i-a dat o monedă pentru deranjul ei, ceea ce i-a luminat privirea.

— Eşti pregătită pentru următoarea ta misiune? a întrebat el.

Ea a dat din cap.

— Bine. Trebuie să stai de pază. Îl păzeşti pe Adam pe banca lui în timp ce eu o duc pe domnişoara Holbrook în camera ei. Te descurci?

Hannah a aruncat o privire precaută către Adam care dormea şi a înghiţit în sec. Părea la fel de nesigură precum cel mai novice recrut care aude pentru prima dată salvele de tun. În cele din urmă, ea a dat din cap.

— Poţi s-o faci, Hannah. Un sfert de oră, nu mai mult.

Şi-a pus moneda în buzunar şi s-a aşezat pe bancă lângă Adam.

Harry s-a întors spre Lucy. Lumina difuză provenită de la câteva lumânări şi de la focul mocnit părea să-i scoată în evidenţă pletele aurii şi s-o facă să strălucească.

„Un ofiţer eficient este un ofiţer eficace.” Harry şi-a tot repetat asta în gând în timp ce îi ridica braţele şi capul de pe masă şi i-a răsucit picioarele pe podea, ridicând-o în braţe, cu capul sprijinit de pieptul lui. Era senzuală, moale, caldă şi feminină, aşa cum bănuise din privirile pe care i le aruncase pe furiş din celălalt colţ al hanului. Mirosul părului şi al pielii ei l-a ameţit pentru câteva momente.

Harry mişcase căruţe încărcate cu muniţie pe versanţii plin de noroaie ai munţilor. Mânase caii peste defileurile stâncoase ale unor pâraie repezi. Condusese oamenii în luptă în faţa atacurilor nimicitoare ale artileriei franceze. Acum nu trebuia să facă nimic altceva decât să ducă o femeie adormită în patul ei.

Şi-a repetat de multe ori mottoul despre eficienţă în timp ce urca scările celor două etaje, către camera ei. Uşa era deschisă, iar lampa aşezată de Hannah pe şemineu dezvăluia o cameră mică, îngrijită, îndulcită de note feminine. S-a aşezat cu ea în braţe pe patul ei cast, cu baldachin şi cu draperii din muselină.

A aşezat fata în poală, aplecând-o în faţă, sprijinind-o pe un braţ, ca să poată să-i deschidă nasturii de pe spatele rochiei. Nasturii minusculi acoperiţi cu lâna fină şi neagră a rochiei, greutatea sânilor moi care-i apăsa braţul şi fundul aşezat în poala lui îl făceau să-i tremure degetele.

— Aproape am terminat, i-a şoptit el fetei în timp ce desfăcea părţile laterale ale rochiei, trăgând-o în jos de pe umeri.

S-a blocat puţin când a văzut că corsetul ei se închidea în faţă. La urma urmei, era o femeie practică, nu o lady sus-pusă cu o servitoare care să i-l lege la spate. Aşa că, s-a ridicat şi s-a întors şi a întins-o pe pat.

A privit în jos la fata adormită, dar nu avea de gând să

plece acum, cu treaba doar pe jumătate făcută. Cu o eficienţă surprinzătoare, i-a ridicat fustele, i-a dat jos pantofii, i-a tras rochia neagră peste şolduri şi picioare, apoi i-a desfăcut juponul, dezbrăcând-o şi de acesta.

Acum stătea întinsa în faţa lui într-o cămaşă simplă de bumbac fin, atât de pur încât dădea iluzia unui simplu văl peste curbele moi şi dulci şi peste acele locuri ascunse ale trupului ei pe care voia să le atingă. Cei doisprezece ani de armată se rezumaseră la câteva trofee de război, adunate într-o cutie de sticlă, dar nu regreta timpul petrecut pe câmpul de luptă.

Oricât de dure ar fi fost lecţiile războiului, armata îi rafinase simţurile, îl învăţase să deosebească nuanţele. A învăţat să-şi tempereze orice impuls războinic, astfel încât să poată să savureze pe îndelete bucuria unui moment rar de pace, cum ar fi acela de a privi o fată adormită.

Dar corpul solid al lui Tom Holbrook nu mai stătea între el şi Lucy, aşa că a făcut un pas înapoi de lângă pat şi i-a pus hainele pe un scaun lângă şemineu şi a mai aruncat o ultimă privire înainte să tragă cuvertura albi peste trupul fetei adormite.

S-a întors să stingă lampa şi a văzut portretul unei doamne care se afla la picnic, agăţat pe peretele de deasupra micului şemineu.

Chiar şi în lumina slabă a singurei lămpi, portretul sărea în ochi prin dimensiunea prea mare şi prin subiectul său, care, cu siguranţă nu avea nicio legătură cu fata.

Harry nu a recunoscut-o pe acea lady, dar era sigur că ştia casa, că fusese în acea casă, în tinereţe, poate când avea vreo treisprezece ani şi îl însoţise pentru prima dată pe Richard la o partidă de vânătoare. Avea să-şi amintească altădată numele acelui loc.

A stins lampa. Misiunea lui, indiferent dacă-i plăcea sau nu, era să obţină informaţiile de la bătrân. Aşa că, s-a gândit că cel mai bine era s-o lase pe Lucy Holbrook în lumea viselor şi să se ducă să-l trezească pe Adam cel înalt şi slab şi să-l ajute cu ritualul lui de noapte. A închis uşa şi a coborât scările.

A găsit-o pe Hannah trează şi nervoasă. I-a mulţumit, i-a dat o monedă pentru deranj şi a trimis-o la culcare.

Harry a pus o mână pe umărul lui Adam şi i-a vorbit în acelaşi mod ca şi Lucy. După un minut, bătrânul s-a mişcat, iar Queenie i-a sărit din poală.

— Îţi plac foarte mult pisicile, i-a spus Adam.

— Aşa este, a spus Harry. Hai să mergem în pat, Adam.

Harry l-a ajutat pe Adam să se ridice în picioare, i-a pus mâna bătrânului pe umăr şi s-a întors spre holul care ducea spre camera lui Tom Holbrook.

Au mers împreună, târâindu-se pe coridor. Harry a folosit cheia lui Lucy pentru a deschide uşa şi l-a pus pe Adam să aştepte în prag, în timp ce el aprindea o lampă, conştient de cât de firesc era pentru el să treacă de la întuneric la lumină, să observe cum camera a început să prindă contur când a aprins fitilul, în timp ce, pentru bătrân, totul rămăsese la fel.

Adam a vorbit despre Tom Holbrook în timp ce Harry îl ajuta pe bătrân să-şi scoată hainele şi pantofii şi să îmbrace o cămaşă lungă de noapte. Atenţia pe care bătrânul o acorda fiecărui pas al ritualului, i-a permis lui Harry să studieze camera din nou. Dacă Tom Holbrook ar fi păstrat vreun indiciu despre trecutul lui Adam, cel mai probabil ar fi fost în sertarul de jos al dulapului, care era încuiat.

— Domnul Tom mort? a întrebat Adam.

— Da, a încuviinţat Harry.

— În seara asta, căpitan Clare pază?

Vocea bătrânului era îngrijorată.

— Da, Adam, eu sunt paznicul tău.

Lui Harry i s-a părut o alegere surprinzătoare a cuvântului, chiar şi pentru bătrân. Era un cuvânt care implica o ameninţare. Când, în cele din urmă, Adam s-a întins pe patul de sub scări, Harry l-a ajutat să tragă cuvertura peste el şi s-a aşezat în fotoliu.

Era invidios pe somnul aparent fără vise al lui Adam Pickersgill. Oricare ar fi fost amintirea îngrozitoare care-i

tulbura episodic mintea bărbatului atunci când era treaz, nu-i afectase şi subconştientul. Nu a sesizat nicio mişcare în patul lui Adam, cu excepţia mişcării regulate a pieptului său, datorată respiraţiei. Aşa, întins în pat, părea la fel de liniştit ca un copil.

Harry s-a ridicat de pe scaun şi a aprins o a doua lampă, poziţionând-o pentru a ilumina dulapul înalt, atât în partea de sus a mobilierului, cât şi sertarele de jos. Nu a găsit niciun secret ascuns în dulap, printre cămăşile şi paltoanele agăţate în ordine. Nici în primul sertar al dulapului nu era nimic altceva decât nişte mărunţişuri şi ciorapi, mănuşi şi eşarfe de lână.

Dacă dulapul ar conţine informaţii despre Adam, acestea cu siguranţă ar fi ascunse în sertarul de jos, cel încuiat. Harry a reuşit să răsucească o cheie în lacăt la a treia încercare, bazându-se pe puţin noroc şi intuiţie. Sertarul s-a blocat puţin pentru că era plin până la refuz, iar Harry s-a străduit cu răbdare să-l scoată doar atât cât să-i examineze conţinutul. Emana un miros de mucegai amestecat cu lemn de cedru şi de lucruri vechi, care nu mai fuseseră aerisite de mult timp.

La prima vedere, sertarul părea să conţină un amestec de haine şi de cărţi care nu aveau nicio legătură, şi totuşi, exista o ordine studiată a întregului aranjament care indica un demers bine gândit de a păstra obiectele adunate cu grijă.

În stânga a găsit un goblen pentru fete, cu fire de culoare galbenă, albastră şi verde; tăbliţa de scris a unui copil; şi un mănunchi de scrisori legate cu un şnur. Obiectele trebuie să-i fi aparţinut lui Lucy şi nu bătrânului, care nu învăţase niciodată să citească sau să scrie.

Harry a făcut o pauză şi s-a uitat prin toată camera pentru a observa dacă ar mai putea exista un alt loc unde Tom Holbrook ar fi putut păstra ceva din trecutul lui Adam.

Nimic altceva nu mai avea lacăt. Harry s-a întors spre sertar. A notat ordinea în care fuseseră aranjate toate lucrurile şi le-a scos cu grijă, unul câte unul. Sub pachetul de scrisori a găsit o ediţie veche a unei registru cu membrii

aristocraţiei, cu genealogia, istoria şi toate titlurile acestora, un articol care nu i-ar fi putut aparţine lui Lucy.

A ridicat cartea dintre hainele în care era ascunsă şi a citit data pe copertă. Dacă s-ar uita mai atent, ar găsi şi numele tatălui său, pe al său şi pe al lui Richard. Cuvintele lui Richard cum că ar fi o ramură moartă a arborelui lor genealogic i-au revenit în minte.

A răsfoit cu degetul paginile registrului în căutarea celui mai mic indiciu pentru care Tom Holbrook îl păstrase şi acesta s-a deschis la o pagină, cu colţul întors. Înregistrarea trecută pe două pagini alăturate oferea următoarele date:

LYDFORD de Hartwood Park

Edward Lydford, născut pe 2 mai 1754, căsătorit pe 4 septembrie 1779, *cu Lady Charlotte Longshaw, fiica lui Nicholas Longshaw, care lady a născut-o pe Penelope, născută la 7 aprilie 1780; John, 22 ianuarie 1782; Henry, 16 noiembrie 1785.*

Reşedinţa principală, Hartwood Park din comitatul Leicester,

Prezumtiv moştenitor: John Nicholas Lydford

De îndată ce a văzut numele, şi-a dat seama că Hartwood era casa din tabloul aflat în camera lui Lucy. Hartwood Park era cam la douăzeci de kilometri de Mountjoy. Harry s-a întrebat dacă John Lydford încă le mai era vecin.

Într-o iarnă, Harry primise acordul de a-l însoţi pe Richard la o partidă de vânătoare la care fusese invitat de John, la Hartwood. Penelope Lydford era atunci foarte curtată, fiind considerată o frumuseţe răpitoare. Fratele ei le-a spus plin de dispreţ că sora lui era îndrăgostită nebuneşte de un conte francez.

Harry a închis cartea. Şi-a adus amintit de afirmaţia lui Lucy că ea credea că Adam a fost servitor într-un conac din împrejurimi, dar, dacă Tom Holbrook descoperise că Adam lucrase la Hartwood Park, de ce nu l-a trimis pe

înapoi acolo?

Harry a pus cartea pe covor şi a trecut la următorul rând de obiecte din sertar. A găsit o carte pentru copii, despre aventurile unui băiat pe nume Tom True însoţit de prietena Prudence şi o cutie de creioane şi cretă. Pe fundul sertarului era un pachet moale învelit într-un crepon subţire îngălbenit de timp. L-a scos din sertar şi a desfăcut pachetul.

Deasupra se afla o bonetă albă de dantelă pentru o fetiţă, cu un şnur rupt şi o singură mănuşă albă tricotată pentru o mână mică. Sub boneta şi mănuşa de dantelă era o rochie de muselină, tot pentru o fetiţă. Broderii fine umpleau pieptarul rochiei şi continuau în jos pe partea din faţă. Era o rochie potrivită pentru o tânără prinţesă, dar când Harry a ridicat-o, pliurile rochiei s-au despăturit şi o pată prelungă maro a apărut din centrul rochiei până la tiv. Pata era una pe care o cunoştea bine. Îngropase bărbaţi care avuseseră aceeaşi pată pe haine, dar nu o văzuse niciodată pe haina unui copil.

A pus rochia deoparte şi s-a uitat la ultimul articol din pachet, o haină de copil, din lână de un albastru pal, brodată cu fir de mătase care se asorta cu rochia, având o pată de sânge la fel de adâncă şi întunecată.

Capitolul 6

Pe măsură ce tânăra vânătoare de soţi se pregăteşte pentru Sezon, inevitabil se gândeşte mai întâi la plăcerile pe cărei le va oferi această perioadă din viaţa ei. Ea anticipează cum va simţi fiorii dansului cu un partener la care a visat şi bucuria care o va copleşi când un domn frumos îi va da atenţie. Este sigură că este pregătită pentru ocazii atât de fericite. Dar binecunoscutele capricii ale vremii londoneze ar trebui să fie un exemplu după care să se ghideze dacă vrea să treacă la fel de uşor şi peste momentele mai puţin fericite, cele care fac parte din

experienţa fiecărei tinere vânătoare de soţ, şi anume acele clipe marcate de suferinţă şi de stânjeneală. Cele mai apăsătoare momente de jenă apar ori de câte ori există un nivel diferit de admiraţie şi respect între două persoane. Când tânăra vânătoare de soţi constată că un domn, faţă de care şi-a exprimat în mod clar intenţiile sale, alege pe alta sau când trebuie să se întâlnească din nou cu un bărbat pe care l-a refuzat ca partener de dans sau de viaţă, ea trebuie să dea dovadă de cea mai mare calitate a sa, stăpânirea de sine. Nu-şi poate permite să roşească, ci ar trebui mai degrabă să încerce să-şi liniştească partenerul.x Odată ce a reuşit să facă acest lucru, va descoperi cât de uşor îşi redobândeşte starea de linişte şi speranţele.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Lucy s-a trezit devreme, odată cu primele raze de soare. Era în camera ei, în pat, dar nu în cămaşa de noapte sau sub cearşafuri. Peria şi pieptenele ei erau pe scrin, iar portretul doamnei atârna deasupra şemineului, ca de obicei. Pur şi simplu nu-şi amintea să se fi dus la culcare. Privirea i s-a îndreptat spre hainele care zăceau aruncate una peste alta pe scaun şi scrisoarea lui Margaret căzută pe covor.

Realitatea a lovit-o brusc, iar ea a dat deoparte cuvertura, atingând cu picioarele podeaua, amintindu-şi că Papa murise, era mort şi îngropat, iar ea trebuia să aibă grijă de han şi de Adam.

Somnul o făcuse să se întoarcă în timp, dar odată ce a deschis ochii şi-a amintit de situaţia ei prezentă, la fel de rapid şi de dureros precum izbitura apelor umflate ale unui pârâu.

Se luminase bine de ziuă, iar trilurile de dimineaţă ale păsărilor se liniştiseră. S-a spălat şi s-a îmbrăcat în grabă. O tulbura faptul că nu-şi amintea nici să fi urcat în camera ei, nici să se fi dezbrăcat. Mai rău, uitase complet de Adam. Nu putea să înţeleagă cum de fusese în stare de aşa ceva. Nu-şi amintea să-l fi ajutat să se culce. Nu avea cum să se descurce singur.

Cu un semn scurt din cap către doamna cea zâmbitoare, ea a coborât scările.

Adam nu era pe banca lui, dar Queenie a sărit jos şi a mieunat, cerându-şi zgomotos micul dejun. Lucy s-a adunat şi a început să se gândească în timp ce pisica se înfăşură în jurul picioarelor ei. O noapte de somn profund nu ar trebui să schimbe lucrurile atât de drastic ca şi când ar fi intrat într-o pădure întunecată şi şi-ar fi pierdut direcţia de mers.

Miorlăielile lui Queenie au devenit mai insistente şi Lucy a ponit spre bucătărie.

„Hrăneşte pisica. Găseşte-l pe Adam. Şi lumea va fi iar la fel."

Şi-a iuţit pasul când a auzit vocea lui Hannah, pe care a găsit-o la masa lungă de lucru din bucătărie, aranjând un ceainic şi o farfurie acoperită pe o tavă de argint. Fata a ridicat privirea şi a făcut o reverenţă, dându-i bună dimineaţa ca şi cum nu se întâmplase nimic.

— Bună dimineaţa, Hannah.

Lucy a umplut farfuria pisicii cu resturile din peştele preferat al lui Queenie. După ce pisica a încetat să miaune, Lucy a putut să gândească. Doar dormise mult prea mult.

— Adam nu e pe banca lui. Era o afirmaţie neaşteptată, ca şi când ar fi spus că pământul este plat. Ştii unde este?

Hannah a lăsat privirea, înroşindu-se uşor.

— Nu-ţi aminteşti, domnişoară? Căpitanul Clare s-a ocupat de el aseară. După ce a avut grijă şi de tine. Cred că este cu căpitanul în camera lui.

„După ce a avut grijă de tine. A avut grijă de ea?"

Lucy nu îşi amintea. De ce nu-şi amintea?

— Mulţumesc, Hannah. Continuă cu pregătirea mesei.

Ea a lăsat fetele în bucătărie şi a urcat scările şi apoi a traversat holul către dormitorul din colţ, unde stătea căpitanul, încercând să formuleze în gând câteva replici. Voia să-i spună căpitanului Clare ce credea despre un bărbat care se amesteca în modul în care ea conducea hanul.

Avea una dintre cele mai frumoase camere ale

hanului, cu patul său cu baldachin şi vedere la pajiştile care se întindeau la marginea micului lor sat de la periferia Londrei. Când a ajuns în dreptul uşii, a întins mâna după cheile pe care le ţinea atârnate de talie şi şi-a dat seama că nu mai erau acolo.

A bătut tare în uşa grea.

— Intră, a strigat o voce înfundată.

Când a împins uşa, reproşurile ei au dispărut ca prin farmec. Căpitanul Clare era cu spatele la ea, cu bustul gol, cu un prosop aruncat peste un umăr alb şi lat, cu mâna stângă ţinând un brici în dreptul maxilarului. Mai avusese parte de o întâlnire cu el, o singură dată, atunci când sosise prima dată la han. Nu ştiuse ce cameră îi dăduse tatăl ei şi deschisese uşa, dând peste el în timp ce se afla în cada de cupru.

Toate apostrofările pe care ar fi vrut să i le aducă în legătură cu amestecul lui în îngrijirea lui Adam au amuţit brusc în gâtul ei uscat. Umerii lui nu aveau nevoie de epoleţi. Erau destul de largi. Pielea lui netedă era brăzdată de urme albe minuscule şi de o linie roşie, lungă şi subţire, care pornea de sub omoplatul drept până la betelia pantalonilor. O lumină caldă strălucea în privirea leneşă care s-a ciocnit de a ei în oglindă.

Cuvintele lui Hannah au căpătat sens şi au făcut-o să înţeleagă destul de clar ce se întâmplase, lăsând-o fără replică.

— Tu.

Mâna lui ridicată s-a oprit din mişcarea de îndepărtare a spumei de pe bărbie, ca o figurină din mecanismul unui orologiu, care aşteaptă următoarea secundă. Apoi a scuturat spuma de pe lamă în lavoarul alb şi ciobit din faţa lui.

— Ai venit să mă certi, aşa-i? Adam e în siguranţă.

Lucy şi-a plecat capul pentru a-şi ascunde obrajii în flăcări. Harry Clare o dezbrăcase şi o pusese în pat. Mâinile lui o atinseseră acolo unde nimeni nu o atinsese. Întregul ei corp s-a înfiorat brusc de un val de căldură la acest gând.

A încercat să se liniştească, spunându-şi că toate

atingerile lui trebuie să fi fost rapide şi impersonale, sau cel puţin... cu nimic diferite faţă de cele ale ei pe trupul lui Adam.

Uitase de Adam, dar era acolo, pe un scaun lângă foc, îmbrăcat şi pieptănat, cu mâinile sprijinite pe genunchi, cu capul înclinat, ca şi cum ar fi fost în alertă. Ea a traversat covorul cu modele orientale pentru a-i pune o mână pe umăr.

— Cum te simţi în dimineaţa asta, Adam? a întrebat ea.

— Căpitanul Clare face baie în fiecare zi, a spus Adam. Îi place să facă baie.

Faţa lui Lucy s-a încălzit din nou. S-a înfiorat uşor. Stătea exact în locul unde fusese cada de cupru. În momentul în care intrase peste el, bărbatul se întinsese deja în cadă, cu braţele sprijinite de margini, cu mâinile cu degetele lui lungi atârnând, cu capul lăsat pe spate, cu ochii închişi, cu apa plină de mărgele care-i venea peste umeri, cu aburii ridicându-se în jurul lui.

— M-ai dezbrăcat, a spus ea, rostind cuvintele tare şi răspicat, provocându-l să-i răspundă.

El i-a aruncat din nou o privire peste umăr.

— Sunt sigur că îmi vei returna favoarea dacă va fi nevoie.

— Favoare?

Imaginea lui în cadă rămăsese vie în mintea ei. El a făcut-o să ardă de nerăbdare, ea care avusese atâta răbdare cu Adam, ani de zile.

— Sper că ai dormit bine. Adam aşa a făcut.

A aruncat prosopul deoparte şi a întins mâna spre o cămaşă aflată la capătul patului. A tras-o peste cap, iar cămaşa largă a căzut, acoperindu-i bustul. O văzuse şi el într-o situaţie asemănătoare.

A închis nasturii de la manşetele cămăşii. Ar trebui să fie bucuroasă că îl prinsese într-o situaţie decentă. Conversaţia a divagat de la reproşurile pe care intenţionase să i le facă şi a încercat să revină la planul ei.

— Adam este responsabilitatea mea.

— Laolaltă cu toate celelalte, din ce am văzut.

— Da, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai returna cheile.

— Atât de mult metal pe care trebuie să-l cari. Cred că simţi greutatea lor la fiecare pas.

— Mă descurc. Crezi că nu sunt în stare să conduc un han.

El a clătinat din cap.

— Aveai nevoie de somn, nu de încă o noapte de veghe lângă Adam.

De pe masa de lângă pat el a luat inelul ei de chei în palmă, întinzându-i-le. Degetele li s-au atins pentru o clipită, provocându-le un mic şoc.

Lucy a vrut să-şi lege cheile de talie, dar a descoperit că panglica fusese tăiată. Le-a aruncat în buzunar, formând o umflătură care atârna greu. Când şi-a ridicat privirea, şi-a văzut cartea pe care o credea pierdută zăcând pe masă lângă pat.

— Mi-ai luat cartea, cea pe care mi-au dat-o prietenele mele.

— Ai uitat de ea. Ar fi bine să o citeşti, să ştii.

Şi-a luat vestonul roşu de la capătul patului.

Ea a râs.

— Este puţin probabil să pornesc prea curând la o vânătoare de soţi.

Lucy l-a privit cum îşi punea haina pe umeri. Îl îmbrăcase pe Adam de nenumărate ori şi nu se gândise niciodată la umeri, la spate sau la talie.

— Nu ai nişte haine normale? Războiul se terminase de mult, dar încă purta uniforma, iar sub ea cicatricile provocate de acesta. Anglia se mai află în război?

— Încă mai are duşmani.

El a zâmbit sumbru.

— Şi tu te lupţi cu ei?

— În fiecare zi.

El a ridicat din umeri. Haina roşie cădea lejer pe el. Cămaşa îi atârna peste pantaloni. Lucy rămăsese în mod ciudat priponită pe covor şi şi-a dat seama că aştepta ca ea

să plece. Avea lucruri de făcut, indiferent ce credea el despre capacitatea unei femei de a administra un han.

— O să îmi iau cartea înapoi, mulţumesc.

S-a mişcat lent, luând-o de pe masă şi întinzându-i-o. De data aceasta degetele lor nu s-au mai atins.

— Ai mai mulţi vecini care se agită să îţi ceară mâna, să ştii.

— Să-mi ceară mâna? Mie? Cine?

— L-ai refuzat pe Wittering, dar John Simkins îşi va încerca şi el norocul. Eşti moştenitoarea unei proprietăţi. Eşti o partidă bună. N-ai observat hainele noi şi frizurile îngrijite?

Ea a vârât cărticica în celălalt buzunar – era mult mai uşoară decât cheile ei – şi s-a întors spre Adam. l-a strâns mâna o dată, în semnal care indica faptul că era timpul să se mute dintr-un loc a altul. Adam s-a ridicat în picioare, iar Lucy l-a condus la uşă.

— Mulţumesc, căpitane, a spus ea, pentru că ai avut grijă de Adam aseară.

— Plăcerea a fost de partea mea, a spus el când ea şi Adam se îndreptau spre uşă.

Lucy a privit înapoi, fără să vrea. Nu se mişcase, iar faţa lui avea o expresie foarte serioasă.

— Tatăl tău l-a protejat pe Adam, l-a ascuns de ceilalţi, s-a prefăcut că ceea ce spune Adam nu are sens, dar, dacă are sens? Dacă Adam ştie un secret care i-ar putea provoca lui… şi ţie un mare rău?

*

Harry a luat micul dejun în salonul principal, având lângă el o hartă topografică a regiunilor Berkshire şi Buckinghamshire. Studierea hărţii ar trebui să-l ajute să-şi limpezească mintea după întâlnirea de dimineaţă cu Lucy Holbrook.

Nu a avut nimic de obiectat în privinţa ouălor şi a pâinii prăjite servite la Tooth and Nail, ci doar faţă de cana lui de cafea, de care nu mai avea de gând să se atingă

pentru că se răcise în timp ce studia harta în căutarea unor posibile locuri pentru producerea unor ambuscade.

O serie de detalii din trecutul lui Adam l-au nedumerit pe Harry. Dacă relatarea lui Lucy era exactă şi Adam fusese servitor într-un conac şi dacă, aşa cum sugera exemplarul cu pagina întoarsă de Tom Holbrook a registrului aristocraţiei engleze, Adam ar fi fost angajat la Hartwood Park, atunci atacul ar fi avut loc probabil pe drumul de la Aylesbury spre Londra, un drum pe care Harry călătorise adesea între Mountjoy şi oraş. Era traseul urmat de Rachetele lui Radcliffe.

Presupunând că Adam ar fi fost atacat la o distanţă rezonabilă, pe care ar fi putut-o parcurge mergând pe jos până la han, despre care Harry bănuia că se întindea pe o rază între zece până la cincisprezece kilometri pentru un bărbat cu forţa lui Adam, existau câteva locuri posibile de ambuscadă, acolo unde drumul trecea prin pădure sau prin câmp deschis.

Dar informaţiile pe care le aflase despre atac încă nu aveau sens. Un servitor ar fi călătorit în mod normal cu un stăpân sau o stăpână şi măcar cu un vizitiu, dacă nu împreună cu alţi servitori. Dacă un copil ar fi fost prezent, echipajul ar fi inclus probabil stăpâna casei şi o doică. Deci, cum ajunsese Adam singur la han? Ce se întâmplase cu copilul ale cărui haine însângerate zăceau în dulapul lui Tom Holbrook?

Edward Lydford, stăpânul de la Hartwood din acea vreme, fusese vecinul soţilor Clare, ai cărui urmaşi, doi fii şi o fiică, erau mai apropiaţi ca vârstă de fratele lui Harry, Richard, decât de el. Din câte ştia Harry, Lydford, un bărbat în vârstă de şaptezeci de ani, încă deţinea titlul; fiul lui cel mare era logodit sau căsătorit, dar Harry nu-şi amintea ce se întâmplase cu ceilalţi doi copii din neamul Lydford. Harry ştia că nu fusese nici un alt copil în familie, în urmă cu douăzeci de ani. Avea treisprezece ani la acea vreme.

Răspunsurile la acest mister erau ferecate în mintea rătăcită a lui Adam. De obicei, când Harry şi colegii săi spioni doreau informaţii de la o persoană, îl duceau la cea

mai apropiată cârciumă şi îi dădeau să bea până când spunea totul. El nu putea aplica aceeaşi strategie şi în cazul lui Adam. Bătrânul putea să stea o zi întreagă într-un bar, dar nicio cantitate de băutură nu i-ar fi dezlegat limba. Se părea că doar o amintire a incidentului care dusese la orbirea lui l-ar putea face să vorbească.

Oricât de tentant ar fi fost să pună acele haine însângerate în mâinile mari şi aspre ale lui Adam şi să-l întrebe direct ce se întâmplase, Harry nu avea nicio intenţie să-l rănească pe Adam sau să-i tulbure şi mai mult minţile.

Pentru a-l face pe Adam să vorbească, Harry trebuia să o câştige de partea lui pe Lucy.

Şi, în timp ce el încerca să o atragă pe fată de partea lui, fratele său, Richard, ar fi reuşit să vândă Mountjoy înainte ca guvernul să-i plătească vreodată un şiling din banii datoraţi pentru mandatul lui de un an şi o zi ca spion.

A dus cafeaua rece la gură şi a lăsat-o din nou jos. Problema era fermecătoarea Lucy Holbrook. Harry nu era Hazelwood, cu atitudinea lui dezinvoltă, şarmantă sau cu talentul lui de a se juca cu cuvintele. Uniforma lui nu era deloc pe placul ei, din câte observase.

Stătuse la Londra doar câteva săptămâni în timpul unui Sezon, când fusese nevoit să se întoarcă pentru scurt timp din Peninsulă pentru a se recupera după o rană. Poate că ar fi trebuit să-i citească cărticica înainte de a i-o returna.

A împins cafeaua rece, râzând de el însuşi. Ori de câte ori se lăsa purtat de gândurile lui legate de Lucy, nu mai judeca cum trebuie. Era un soldat care avea de îndeplinit o misiune. Trebuia să cerceteze împrejurimile şi să găsească locul unde probabil fusese pusă la cale ambuscada. Reconstituirea crimei ar fi primul pas spre desluşirea vorbelor incoerente ale lui Adam.

Harry s-a uitat la ceas. Diligenţa întârziase, iar Lucy era încă în bucătărie pregătindu-se pentru sosirea ei. Bănuia că se ascundea de el după întâlnirea din camera lui de mai devreme. Fără bucătăreasa hanului, sarcina de a pregăti masa pentru pasagerii diligenţei căzuse pe umerii

ei. Avea să mai rămână în han până când ea reuşea treacă şi peste acest hop.

Şi-a împăturit harta, simţind brusc aroma distinctă a unei cafele proaspete şi tari, care venea de undeva din apropierea lui. S-a uitat prin salon, după una dintre servitoarele lui Lucy, dar nu a văzut pe nimeni, în afară de mulţimea obişnuită de clienţi de la bănci, adunaţi acum pentru a asista la eforturile lui Lucy de a face faţă de una singură pasagerilor diligenţei.

Privirea lui a sesizat un bărbat cu o şapcă pe care o mai văzuse, aplecat peste băutura din faţa lui, la capătul îndepărtat al uneia dintre bănci. Ca şi când i-ar fi simţit privirea, tipul cu şapcă s-a întors.

Nate Wilde i-a zâmbit larg, etalându-şi toţi dinţii, şi a ridicat un recipient îmbrăcat în piele în semn de salut. Harry a dat din cap, iar tânărul s-a ridicat de pe bancă şi a traversat camera punând sticla jos lângă Harry.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de nişte cafea adevărată, şefule.

— Tinere, ce cauţi aici?

— M-a trimis uriaşul.

Wilde s-a strecurat pe bancă lângă Harry.

— Şi?

— Crede că s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

Wilde a deschis recipientul şi mirosul intens şi aromat al cafelei l-a izbit pe Harry. A vrut să-i spună că lucrează pe cont propriu, dar o privire aruncată spre tânăr l-a oprit. Wilde deborda de energie.

— Te simţi tras pe linie moartă?

— Mă simt inutil. Ştii că Will Jones a angajat un om doar ca să-mi facă patul şi… şi toate celelalte?

Wilde a zâmbit, cu toţi dinţii săi puternici şi albi.

Harry a râs. Într-un fel, el şi tânărul semănau. Amândoi se descurcaseră pe cont propriu ani de zile, Wilde într-o mahala întunecată şi plină de fărădelegi din Londra, iar Harry în război.

— E orbul tău? întrebă Wilde, uitându-se peste han la Adam care stătea pe banca lui.

— Da.

Harry a gustat prima sa înghiţitură din cafeaua lui Wilde, aromată şi tare.

— Ce remarci la el?

O îndeletnicire pe care o deprinsese de mic copil, cea de hoţ de buzunare, îl învăţase pe Wilde să devină un observator atent al oamenilor.

Harry s-a delectat cu câteva înghiţituri de cafea în timp ce tânărul îl studia pe Adam, care lustruia o pereche de cizme.

— Văd pisica, sir. Pisica nu se mişcă. Aş spune că bătrânul îşi vede de treburile lui atâta timp cât pisica doarme. Când pisica se agită, bătrânul îşi ciuleşte urechile. Nu este nimic în neregulă cu auzul lui, nu-i aşa?

— Nimic.

Harry a considerat că era o demonstraţie destul de bună pentru un bărbat care încerca să-şi câştige un loc în această misiune, aşa că ar putea profita de abilităţile lui. Şi, cu certitudine, şi de cafeaua lui. Avea să se mai gândească la această variantă.

Clopoţelul hanului a sunat şi uşa s-a deschis. Toate capetele s-au întors spre intrare. A intrat King Cole, faimosul vizitiu de pe Racheta lui Radcliffe. Faţa lui roşie şi furioasă şi cizmele lui pline de noroi indicau faptul că se întâmplase ceva grav. Apoi a început să strige:

— Holbrook! Unde eşti, omule? Cheamă-i pe poliţişti, la naiba! Racheta mea a fost jefuită din nou.

Cole s-a dus direct la bar. Blodget i-a dat o halbă de bere, pe care a băut-o pe nerăsuflate. Clienţii de la bănci şi-au părăsit locurile adunându-se în jurul lui, ca un cor de voci care strigau.

Harry nu l-a scăpat din ochi pe Adam. Pisica părăsise banca, iar bătrânul stătea într-o poziţie încordată şi rigidă, cu mâinile nemişcate, cu capul înclinat pentru a asculta murmurul care venea dinspre bar.

Lucy a venit în fugă din bucătărie, ducându-se prima dată la Adam pentru a-l linişti, punându-i o mână pe umăr, înainte de a merge la Cole.

— Domnule Cole, ce s-a întâmplat? Unde sunt pasagerii dumitale?

Cole a părut surprins când a văzut că ea l-a întâmpinat. Harry a observat cum bărbatul se schimbă la faţă în timp ce privirea i-a căzut pe mănunchiul de chei pe care Lucy şi-l legase din nou în talie.

— Au tras în felinarele de la borna de zece kilometri. L-au luat pe paznicul meu, Fishlock. Şi au luat şi caii care sângerau.

A întins mâna după o altă halbă de bere.

— Cine? a întrebat cineva din mulţime.

— Ţiganii. Toţi vorbeau într-o păsărească de-a lor, cu excepţia căpeteniei. Un bărbat masiv pe un cal negru.

— Domnule Cole, l-a întrerupt Lucy. Este cineva rănit?

Cole s-a încruntat la ea.

— A trebuit să-i las acolo pe pasageri, domnişoară. Nu mai aveam niciun cal.

Lucy s-a întors şi s-a îndreptat spre uşă. Harry i-a dat un ghiont lui Wilde.

— Du-te şi ajut-o. Ia-l pe grăjdar şi mergeţi să preluaţi pasagerii.

Wilde s-a ridicat de pe bancă şi a ajuns-o din urmă pe Lucy înainte ca aceasta să apuce să iasă pe uşă. Harry l-a auzit strigând: „Domnişoară”, i-a văzut vorbind, iar Wilde a ieşit în grabă pe uşă. Lucy s-a întors şi s-a uitat la Cole.

Harry s-a ridicat şi s-a îndreptat spre Adam, aşezându-se lângă bătrân.

— King Cole spune o poveste, Adam. Lucy îl ascultă.

Pisica a sărit în poala lui Harry şi el a luat-o şi i-a dat-o lui Adam s-o ţină. Mâinile bătrânului s-au încolăcit în jurul animalului.

Cole era la a treia halbă de bere şi povestea cum au fost atacaţi într-un loc în care drumul făcea o cotitură, ocolind un deal, acolo unde fagii seculari făceau ca totul în jur să fie învăluit în întuneric. Tâlharul la drumul mare, oricine ar fi fost el, nu purtase cămaşă cu dantelă sau pene la pălărie. Niciun însemn din argint nu sclipise pe arma lui, iar borul întunecat al pălăriei îi ascunsese trăsăturile. Ca să-

l umilească şi mai mult, tipul îi luase biciul şi pe *tommy,* o armă mortală micuţă, din os de balenă, care putea face şi pe cel mai lent cal să prindă viteză.

Harry nu mai avea nevoie să-şi consulte harta pentru a şti că locul descris de Cole era unul pe care Harry îl identificase deja ca fiind potrivit pentru o ambuscadă. A pus o mână pe genunchiul tremurând al lui Adam.

Bătrânul a mormăit:

— Geoffrey a fugit.

— Linişteşte-te, Adam. Lucy este în siguranţă.

A fost mai degrabă o încercare de a-l calma, ca şi când ar fi bâjbâit în întuneric, dar mormăitul a încetat.

— Lucy e aici. E în siguranţă, a repetat Harry.

Adam s-a liniştit, ţinându-şi capul înclinat, ca şi când ar fi vrut să asculte în continuare. Mâna lui dreaptă mângâia pisica. Queenie a început să toarcă şi să-i frământe piciorul lui Adam cu ghearele.

Un poliţist şi-a făcut apariţia, iar Lucy i-a condus pe el şi pe Cole în salonul privat al hanului.

Clienţii de pe bănci au continuat să vorbească despre jaf, făcând speculaţii cu privire la modul ciudat în care acţionaseră hoţii atunci când i-au luat caii lui Radcliffe. Toată lumea ştia că acei cai ai lui Radcliffe care erau folosiţi pentru cursele de noapte de-abia se mai ţineau pe picioare şi puteau oricând să moară în hamuri, mai ales când erau mânaţi de un vizitiu de genul lui Cole.

Doar în momentul în care Lucy a revenit în salonul principal, traversându-l pentru a ajunge la banca lui Adam discuţiile s-au mai potolit. Bărbaţii au făcut o pauză, întorcându-se din nou la halbele lor de bere.

În timp ce aceştia îşi serveau băuturile, Wilde s-a strecurat înapoi în mulţime, o pereche de ochi şi urechi pe care Harry se putea baza.

Lucy a venit direct la banca lui Adam şi s-a aşezat de cealaltă parte a bătrânului, vorbindu-i în linişte, asigurându-l că nimeni nu fusese grav rănit, nici măcar Fishlock paznicul lovit, spunându-i că a fost trimisă o altă diligenţă să-i ia pe pasagerii rămaşi pe drum. Harry l-a văzut pe

Adam cum se liniştea uşor sub influenţa vocii calde şi calme a fetei.

— Trebuie să-i mulţumim căpitanului Clare, i-a spus ea lui Adam, pentru că a stat cu tine. Sunt sigură că a fost mult mai bine ştiind că ai un prieten aproape.

Adam a dat din cap.

— Căpitanului Clare îi plac pisicile, a spus el. Căpitanul Clare nu fuge.

Ochii fetei s-au aprins brusc când a auzit remarca lui Adam referitoare la fugă.

Răspunsul privind tulburarea bătrânului se afla în acea fugă de care se făcuse vinovată o anume persoană. Cu ani în urmă, cineva fugise în timpul unei altercaţii petrecute pe drum. Următoarea sarcină a lui Harry era să identifice locul unde avusese loc teribilul eveniment. Şi-ar putea începe căutările chiar cu locul în care bandiţii opriseră Racheta lui Radcliffe.

Acum avea o idee despre cum s-ar putea folosi până la urmă de Wilde.

*

Momentan, Harry avea un partener. Intenţiona să-l ia pe Wilde cu el la locul ambuscadei şi apoi să-l trimită pe tânăr să facă cercetări referitoare la trecutul lui Adam.

În ceea ce priveşte parteneriatul lor, Wilde se descurca binişor, dar era crescut în Londra şi, deşi se descurca în orice situaţie, nu ştia să călărească, aşa că Harry a luat o şaretă din grajdurile hanului. A vrut să ajungă la diligenţa abandonată înaintea poliţistului şi înainte să sosească un alt echipaj care să mute trăsura.

Deşi fusese o lună martie umedă şi plin de zăpadă, afară îi aştepta o zi luminoasă şi fără precipitaţii. Copacii îmbobociţi aveau culori primăvăratice şi doar în urmele lăsate de roţile trăsurilor străluceau câteva băltoace de apă de ploaie.

Au trecut pe lângă căruţa de la han care aducea pasagerii şi gardianul rănit şi lui Harry i-a trecut prin gând

că King Cole era un bărbat care nu era capabil să-şi asume vreo responsabilitate. Cole abandonase diligenţa şi, mai mult ca sigur că Radcliffe ar fi dorit ca angajaţii săi să aibă grijă de bunurile lui.

La borna care indica şapte kilometri au trecut şi de ultimele căsuţe din St. Botolph şi au lăsat periferia Londrei în spatele lor. Peisajul s-a transformat într-o câmpie deschisă şi plină de hârtoape, cu liziere de copaci şi pâlcuri de frunziş dens.

Aflat lângă Harry, Wilde a devenit dintr-odată mult mai atent.

— Par a fi o mulţime de locuri bune pentru o ambuscadă, a spus el.

Harry a dat din cap. Iar pe timpul nopţii, diligenţa aflată pe drum, cu felinarele aprinse ar fi putut fi o ţintă pentru oricine ar fi stat ascuns în umbra deasă şi întunecată a copacilor sau a tufişurilor, dar Harry era de părere că încă nu găsiseră locul potrivit, fiind încă mult prea aproape de civilizaţie şi la marginea unui drum larg, cu vizibilitate bună, ca să nu-l fi tentat pe un vizitiu îndrăzneţ precum Cole să încerce să scape în cea mai mare viteză de atacatori.

Pe măsură ce se apropiau de borna de zece kilometri, peisajul s-a schimbat din nou. Fagii seculari creşteau aproape de drum, ramurile lor împletindu-se deasupra capului, iar drumul însuşi s-a îngustat şi a dispărut în jurul unei denivelări joase. Când au făcut curba, au găsit diligenţa abandonată în mijlocul drumului. O potecă aflată în dreapta lor ducea în pădure.

Harry a înţeles imediat de ce hoţii aleseseră acel loc. Curba pe care o făcea drumul care se strâmta apoi într-o pantă dificil de urcat şi proximitatea copacilor şi a tufişurilor forţa diligenţa să încetinească, izolând-o astfel şi de orice fel de ajutor venit din afară.

A întors şareta de la han în pădure şi a lăsat-o sub un pâlc de copaci.

Wilde a sărit jos şi s-a îndreptat spre furgonul diligenţei.

— Locul perfect pentru o ambuscadă, sir, dar ce fel de hoţ se mulţumeşte doar cu nişte cai care abia se mai ţin pe picioare şi nu fură portmoneele grase ale pasagerilor? Mi se pare o alegere ciudată. Din câte am auzit la bar, în gaşcă erau mai mulţi, dar i-au ignorat aproape complet pe pasageri. Cred că şeful lor îl cunoştea pe Cole.

— Unul dintre ei se pricepe să lucreze astfel de vehicule, altfel nu ar fi reuşit să decupleze atât de rapid diligenţa, a comentat Harry.

— Corect, a spus Wilde. Deci, nu sunt nişte hoţi obişnuiţi.

Harry a confirmat. Caii care erau înhămaţi la cursele de noapte ale Rachetelor lui Radcliffe erau de obicei unii care trăgeau să moară, fiind cam în ultimele săptămâni sau luni de viaţă. Cei mai mulţi dintre ei mureau chiar în timp ce trăgeau în ham. Şi, aşa cum remarcase şi Wilde, nu avea nicio noimă faptul că hoţii ignoraseră total potenţialele comori pe care le-ar fi strâns din portofelele pasagerilor sau aurul pe care, conform informaţiilor vehiculate, Sir Geoffrey l-ar fi transportat.

Harry a avut senzaţia că îi scăpa ceva. Drumul făcea un *Y* perfect. De unde stătea, la poalele acelui *Y,* cineva putea ţine sub observaţie toată scena din faţa lui, în timp ce pe partea dreaptă poteca spre pădure oferea o cale de evadare uşoară. Cineva alesese cu grijă locul, dar se mulţumise cu lucrul cel mai lipsit de valoare. Cu ce s-au ales tâlharii în urma acestei ambuscade?

Un sturz a aterizat pe acoperişul furgonului, a scos un tril, s-a uitat la Harry şi a zburat mai departe.

Cu excepţia cazului în care toată treaba lor era să scape de pasagerii din diligenţă. Doar că de data aceasta, pasagerii rămăseseră blocaţi pe loc ore întregi.

— Wilde, caută înăuntru.

Tânărul s-a repezit în trăsură.

— Ce să caut?

— Compartimente ascunse.

Harry a ocolit drumul principal, mergând pe poteca aflată pe latura din dreapta a bifurcaţiei în formă de *Y* şi a

urmat-o mai adânc în pădure. Nu voia să tragă nişte concluzii pripite, dar avea o premoniţie că locul mai fusese folosit înainte de hoţi şi poate chiar de un criminal.

Cineva măturase cărarea cu ramuri de copaci, dar mirosul transpiraţiei de cai stăruia în aer, iar excrementele împrăştiate zăceau în frunzele moarte de la marginea potecii.

Câţiva paşi mai încolo, o amprentă adâncă lăsată de o copită în pământul moale de la marginea potecii l-a făcut pe Harry să se oprească şi să examineze tufişul. Dând la o parte gardul format din frunziş, a păşit într-o poiană largă. Pământul înnoroit fusese călcat în picioare de copite, iar un morman proaspăt de bălegar atrăgea muştele. Hoţii fuseseră rapizi, dar nu foarte atenţi la detalii.

O rază de soare a strălucit pe ceva aflat la picioarele lui. A dat deoparte cu cizma o creangă căzută la pământ şi a găsit o bucată de oţel de pe hamurile aruncate. A început să studieze luminişul, dar nu a mai văzut nimic altceva.

Locul era liniştit şi chiar şi Harry a trebuit să recunoască faptul că era minunat, mai potrivit pentru o întâlnire între îndrăgostiţi decât pentru o crimă. Ar fi fost o nebunie să creadă că ar putea fi chiar locul unde fusese atacat Adam cu ani în urmă, dar instinctul lui de a simţi pericolul îl ţinea pe loc. Dacă ar exista o legătură, violenţa cu care se petrecuse acel atac ar fi lăsat urme asupra locului.

A rupt o ramură şi a înconjurat poieniţa, răscolind tufişul şi frunzele moarte.

Se afla deja pe la jumătatea luminişului când băţul lui s-a agăţat în ceva. S-a aplecat şi a smuls obiectul din ramura joasă de care era prins. Era o mănuşă care încăpea cu uşurinţă în palma lui Harry.

Se gândea la perechea mănuşii care zăcea în sertarul lui Tom Holbrook când l-a auzit pe Wilde strigându-l.

— Sunt aici, a ţipat el.

— Am găsit ceva, sir, i-a răspuns Wilde. Unde sunteţi?

— Dă la o parte tufişurile. O să dai de o poiană.

Wilde a intrat cu un trosnet de crengi, ridicând

triumfător într-o mână, un fragment de hârtie.

— Aţi avut dreptate, sir. Compartimente ascunse în toată diligenţa. Două sub scaunele cu faţa la drum şi două în spatele celor aşezaţi invers. Această bucată a rămas prinsă într-un colţ.

Harry a luat triunghiul rupt de hârtie. Părea a fi colţul de jos al unei scrisori, cu o parte lizibilă din semnătură. Literele *twell* erau scrise într-o caligrafie formală şi rigidă, pe care Harry o cunoştea bine.

— Ce înseamnă asta, sir? a întrebat Wilde.

— Este semnătura lui Chartwell, spuse Harry.

Chartwell era cel care răspundea de finanţarea spionilor. El fusese cel care le oprise operaţiunile. Cineva fura documente de sub nasul lui Chartwell.

Harry a băgat bucata de hârtie în haină şi l-a bătut pe tânăr pe umăr.

— Înseamnă că o să mai am încă două misiuni pentru tine. Eşti pregătit să faci o călătorie cu Racheta de noapte a lui Radcliffe?

Wilde a dat din cap.

— Bine. Trebuie să aflăm cine foloseşte Rachetele pentru a scoate clandestin din Londra documentele Ministerului de Externe.

Au luat-o înapoi prin gardul de frunziş până la şosea.

În timp ce se urcau înapoi în şaretă, Wilde l-a întrebat:

— Care este cealaltă misiune?

— Trebuie să mergi la Hartwood pentru a afla tot ce poţi despre orbul nostru. A fost servitor acolo pe timpuri.

Harry a întors şareta înapoi, în direcţia hanului. Se gândea cum să-l abordeze pe Chartwell când a sesizat că Wilde căzuse într-o stare de muţenie apăsătoare. Tânărul era şi el adâncit în gânduri.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Harry.

— Un bărbat are nevoie de o parteneră, sir. Pot să o iau pe Miranda cu mine?

Harry a ridicat din umeri.

— Mi-e totuna.

Capitolul 7

O întrebare chinuitoare pentru tânăra vânătoare de soţi este dacă să-i permită unui domn care a ofensat-o cândva să-i reintre în graţii. În cazul relaţiilor cu familia şi cu prietenii, nici nu se poate pune problema ca ea să nu dea dovadă atât de iertare, cât şi de îndurare şi se aşteaptă ca şi persoanele cele mai apropiate şi dragi ei să o ierte, la rândul lor, cu aceeaşi uşurinţă. Disponibilitatea de a ierta în cazul relaţiilor trainice şi de afecţiune nestrămutată depinde totuşi de o recunoaştere onestă a greşelii şi de scuze sincere pentru cele întâmplate. Tânăra vânătoare de soţi nu trebuie să înceteze să îşi pună speranţele într-un domn care nădăjduieşte să primească în continuare atenţia ei.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Era aproape ora ceaiului când Nate a intrat la Kirby's. Clopoţelul a sunat, iar bătrânul a ridicat privirea de undeva din spatele tejghelei, în obscuritatea prăvăliei. Un indiciu al stării de spirit proaste în care se afla era faptul că nu schimbase încă geamul spart din faţa magazinului pe care Nate îl acoperise cu şipci bătute în cuie înainte să se închidă clubul.

— Unde este Miranda? l-a întrebat.

— În spate. E foarte tristă.

Kirby a clătinat din cap.

— Lăsaţi-mă să mă duc la ea, sir. O voi scoate eu din starea asta.

Bătrânul a ridicat din umeri, iar Nate a dat la o parte perdeaua din catifea purpurie, ajungând pe holul care ducea la atelierul de croitorie al lui Kirby, locul unde le luase măsuri spionilor – Blackstone, Hazelwood şi Clare – şi le croise hainele de care avuseseră nevoie pentru a-şi juca rolurile. Kirby îi făcuse şi lui Nate paltoane, care puteau rivaliza cu cele ale celor mai importanţi bărbaţi din Londra.

A găsit-o pe Miranda stând pe banca tapiţată, cu ochii roşii şi aplecată peste o vestă de mătase albastră, cel mai probabil una care-i aparţinuse lui Lord Hazelwood. Stătea perfect nemişcată, deşi avea ceva de cusut lângă ea şi un ac în mână, iar pe un deget avea prins un degetar de argint. Strălucirea unei lămpi de pe masă abia ajungea în locul unde se afla ea.

Nate a încercat să se calmeze. Timp de un an, făcuse un studiu despre Miranda Kirby, despre aspectul ei şi despre starea ei de spirit. Ştia exact cum s-o provoace ca ochii ei albaştri să strălucească şi bărbia ei rotundă perfectă să se ridice cu mândrie. Memorase forma urechii ei stângi şi felul în care se mişca dantela albă care-i acoperea decolteul, atunci când inspira şi expira. O sărutase o singură dată, o experienţă care îl ameţise şi îi lăsase o durere în suflet.

În ziua aceea, nasul ei era roşu, iar părul ei strălucitor părea şters şi lipsit de vigoare.

Ea a ridicat privirea spre el şi apoi a coborât-o rapid.

— Tu erai, a spus ea. Pleacă de aici. Sunt ocupată.

— Nu vrei să ştii de ce am venit?

— Nu vreau să-ţi baţi joc de mine.

— Nu am venit să-mi bat joc de tine.

S-a aşezat vizavi de banca ei, la o distanţă suficientă cât să o atingă, dar nu atât de aproape încât să o înghesuie într-un colţ.

— Am venit să-ţi cer ajutorul.

— Ajutorul meu? Ha, nimeni nu are nevoie ajutorul meu.

— Se pare că eu am.

— De ce?

— Pentru că un…

Aproape a spus *bărbat.* Acesta era cuvântul pe care îl folosise în discuţia avută cu căpitanul Clare, dar s-a gândit la o variantă mai bună pentru Miranda.

— …un *spion* are nevoie de un partener.

— Care spion?

— Eu.

— O, eşti spion acum?

Ochii ei s-au aprins puţin în timp ce îl provoca.

— Am primit o misiune de la căpitanul Clare. Ai putea veni cu mine.

A aşteptat în timp ce ea frământa nasturii vestei.

— Unde?

— Într-un loc numit Hartwood. Este undeva pe lângă drumul spre Aylesbury, lângă High Wycombe. Moşia unui lord.

Interesul Mirandei creştea de fiecare dată când era vorba despre un nobil.

— High Wycombe se află la aproape cincizeci de kilometri depărtare. Cum ajungem acolo?

Ea cunoştea faptul că el nu ştia să conducă o trăsură, un defect care, în opinia ei, îl împiedica să ajungă vreodată un gentleman.

— Cincizeci de kilometri de drum pe care îl vom parcurge în condiţii bune. Vom călători cu diligenţa.

— Şi după aceea ce facem? Urcăm aleea şi aşa, murdari, batem la uşă şi îl întrebăm pe majordom, la fel de arogant şi de puternic ca lordul însuşi, dacă putem să-i spionăm stăpânul?

Nate s-a abţinut să nu râdă.

— Nu vom bate la uşa de la intrare. Niciun majordom nu ne va privi cu dispreţ. Mergem la menajeră.

Părea că începe să-i urmărească mai atent strategia.

— Şi ce-i spunem?

— O să mă gândesc la ceva. Vrei să vii?

Ea a tras de bucata de mătase din poală cu degetul acoperit de degetar.

— Pleacă.

— Ai vrea să se deschidă din nou clubul, nu-i aşa?

Şi-a ridicat privirea şi, dacă Nate a citit-o bine, părea cuprinsă de vinovăţie.

Era ceva ce Miranda lui nu-i spunea. El ştia că ea suferea nu atât pentru faptul că clubul fusese închis, ci pentru că îşi făcuse speranţe deşarte că cel mai fermecător dintre spioni, vicontele Hazelwood, avea să se căsătorească

cu ea. Iubirea lui Hazelwood pentru o altă fată, Jane Fawkener, însemnase şi sfârşitul dezastruos al clubului.

Nate nu îl acuzase pe Hazelwood de asta. Dacă ar mai fi fost cineva care să înţeleagă mai bine ce înseamnă pentru un bărbat să fie cu adevărat vrăjit de o femeie, acela nu putea fi nimeni altul decât Nate, care înţelesese asta din momentul în care o întâlnise pe Miranda cu aerul ei trufaş şi accentul ei de vânzătoare, cu buclele ei castanii, cu ochii ei ameţitori de albaştri şi cu pielea ei moale şi catifelată. Ca şi el, şi ea era prinsă între două lumi, nici nu era acea lady care şi-ar fi dorit şi fie, dar nici vreo amărâtă din mahala, ca fetele de pe Bread Street.

Deşi părea un gând complet lipsit de orice raţiune, îşi dorea ca ea să vină cu el.

Ar fi călătorit mai repede singur, iar singur ar fi trecut neobservat. Singur, el nu ar fi trebuit să-şi facă griji legate de inamicii pe care i-ar fi putut întâlni. Dar îşi dorea să aibă parte de o a doua şansă pentru a o face să uite de lorzii inabordabili şi să-i reamintească de acel sărut.

Şi voia ca ea să se convingă că lucrează bine împreună. Aşa că a provocat-o, jucând un pic murdar.

— Eşti prea ocupată ca să mai ai timp şi de o aventură, să înţeleg.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

— O să te las să-ţi pui acul deoparte şi să îi faci ceaiul tatălui tău.

Ea s-a uitat la el.

— De parcă nu mi-aş cunoaşte şi singură îndatoririle.

Cu câteva mişcări rapide, ea şi-a băgat acul şi degetarul în cutiuţa care era lângă ea pe bancă.

Nate s-a oprit în dreptul uşii şi a privit înapoi.

— Asta este ceea ce îţi doreşti – să ai grijă de tatăl tău, să faci ceaiul şi să faci ordine în camere – sau vrei să vii cu mine într-o aventură?

Miranda s-a ridicat şi a aruncat deoparte bucata de mătase albastră.

— O, foarte bine, vin cu tine. Când plecăm?

Capitolul 8

Indiferent de dispoziţia în care se află, tânăra vânătoare de soţi este sfătuită să fie atentă la râsul ei. Nu este indicat să facă paradă cu propria-i inteligenţă, în încercarea ei de-ai uimi pe toţi cei cu care discută, prin remarcile ei spirituale, ci mai degrabă ar trebui să fie atentă şi să înţeleagă starea de spirit a celorlalţi. În primul rând, prin râsul ei, va face dovada agerimii minţii şi spiritului ei. Este râsul ei cald şi spontan? Este răutăcios sau artificial? Este sec, forţat sau fals? Veselia ei nu trebuie să se manifeste prin hohote de râs stridente sau înfundate sau prin chicoteli. Dacă râde cu poftă de ceea ce este cu adevărat amuzant şi se abţine când aude comentarii răutăcioase sau fără sens din partea celorlalţi, râsul ei va fi pe placul tuturor, fie că sună precum ciripitul păsărilor sau ca şuieratul unui burduf vechi.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Când Harry s-a întors la han, i-a găsit pe Lucy şi pe Adam pe banca cu spătar înalt râzând. Pisica se plimba înainte şi înapoi prin faţa lor, coada portocaliu cu alb mişcându-se cu demnitatea ei de felină ofensată.

Hohote de râs puternice zguduiau trunchiul bătrânului. Râsul mai uşor al lui Lucy, care izbucnea în rafale strălucitoare, era întrerupt doar de respiraţiile ei.

Acele respiraţii guturale l-au izbit din plin pe Harry simţindu-le direct în vintre. Lucy ar fi putut râde la fel când ar fi fost în pat, iar micile ei gâfâieli ar fi fost provocate de alte plăceri.

— Care e gluma? a întrebat.

Se părea că niciunul dintre ei nu percepuse pericolul ameninţător pe care el îl simţise când diligenţa fusese atacată a doua oară sau când Findlater încercase să-l scoată pe bătrân din han. Mănuşa ascunsă în jacheta lui Harry îi spunea că se înşelau.

Lucy şi-a ridicat privirea spre el, ştergându-şi ochii umezi.

— I-am spus lui Adam despre pasagerii diligenţei şi a spus că sunt ca şi Queenie. Mi-e teamă că ea s-a simţit jignită de comparaţie.

Lui Harry i s-a părut că râsul lor era un pic deplasat. Era convins că pasagerii nervoşi o asaltaseră pe Lucy cu pretenţiile lor referitoare la diversele feluri de mâncare şi cu solicitările lor legate de schimbările intervenite în călătoria lor, iar el s-a mirat că, după ce fusese nevoită să facă faţă nemulţumirilor lor, mai avea puterea să râdă.

Pisica, considerându-l în mod evident pe Harry ca fiind cel mai înţelept din grup, s-a frecat de cizmele lui şi apoi a început să-şi cureţe blana. Lucy a ridicat privirea.

— Este ceva în neregulă?

— Cred că ar trebui să părăseşti hanul.

— Ai fost cât se poate de direct. De ce? Faţa i-a redevenit serioasă şi a aruncat o privire spre Adam. Sunt în pericol să primesc şi alte cereri iminente în căsătorie?

— Nu ai mai rămâne aici dacă ai înţelege că astfel îl pui în pericol pe Adam.

— Crezi că este în pericol?

Vorbea încet, cu un calm studiat în voce.

— Da.

Ea s-a ridicat brusc.

— Să fiu şi eu directă. De unde vine pericolul?

— De la cei care l-au rănit cândva.

— De ce ar intenţiona să-i facă rău lui Adam acum?

— Tatăl tău l-a ţinut ascuns. Acum ei au aflat unde este.

— Sugerezi că eu l-am expus pe Adam pericolului?

Harry a clătinat din cap. Nu avea de gând să o împovăreze cu suspiciunile lui.

— Îl poţi proteja. Nu-l lăsa să mai stea la han.

— Şi unde să-l duc?

Ea s-a îndreptat spre cămin şi a pus o lopată din găleata de cărbuni în grătar.

— Ştiu un loc care poate fi o ascunzătoare perfectă

pentru el.

Ea a privit în foc.

— Manifeşti un interes deosebit faţă de persoana lui Adam, dar noi abia dacă te cunoaştem. Ce te-a adus la noi? De ce stai aici?

El i-a studiat profilul care era în egală măsură feminin, dar şi puternic.

— Să spunem că este un gest de amabilitate din partea unui străin.

— Amabilitate? Ea s-a întors spre el. Ce fel de gest de amabilitate este acesta să vrei să-l trimiţi pe Adam departe de a casa lui?

Corpul ei tremura aproape imperceptibil. Harry s-a întors să-i ia lopata de cărbune din mână, iar pisica a sărit în poala lui Adam, s-a încolăcit de câteva ori şi s-a aşezat între mâinile mari ale acestuia. Bătrânul a vorbit.

— Îţi plac pisicile, căpitane. Îţi place berea ta foarte neagră, precum cafeaua.

Harry şi-a menţinut privirea fixată asupra lui Lucy.

— Când o să părăseşti hanul, nu vei vrea să-l laşi aici singur.

Ea a tras aer în piept.

— Când eu… Căpitane, ai depăşit orice măsură. De ce mi-aş părăsi hanul?

— Pentru că nu vrei să răneşti orgoliul vecinilor tăi atunci când refuzi să te căsătoreşti cu vreunul dintre ei.

Ea scăpat un hohot de râs scurt şi sec, care nu avea nimic în comun cu sunetul vesel pe care îl întrerupsese mai devreme, dar privirea încă îi era jucăuşă.

— Mai întâi ai făcut supoziţii cu privire la persoanele care mă vor cere în căsătorie, iar acum presupui că ştii şi răspunsurile mele.

— Lasă totul pe seama mea şi mâine îl voi duce pe Adam departe de aici, undeva unde să fie în siguranţă, în timp ce tu pleci la prietenele tale din oraş.

— Nu am spus că plec undeva.

Şi-a înclinat bărbia cu un gest de încăpăţânare.

— Dar toată ziua te-ai zbătut ca peştele pe uscat

numai gândindu-te la această variantă.

— Ce te face să crezi asta?

— Scrisoarea aceea pe care o ai din buzunar. De câte ori ai citit-o?

Ea a îndesat mai bine hârtia care ieşea din buzunar, iar el i-a sesizat frământarea care se vedea în privirea ei.

— Dacă m-aş duce la prietenele mele, cine ar avea grijă de Adam şi de unde aş şti că este în siguranţă?

— Mă voi ocupa eu.

Privirea ei era pe Adam, iar mâna pe scrisoare. Harry a crezut că mai avea nevoie doar de un mic impuls pentru a o convinge să cedeze.

Un zgomot de veselă care loveşte dalele a întrerupt momentul. Pisica a sărit jos şi a zbughit-o în jurul băncii. Din bucătărie s-au auzit voci care vorbeau pe un ton ridicat.

Umerii lui Lucy s-au lăsat puţin, dar ochii ei încă aveau o sclipire jucăuşă.

— Londra, căpitane? Să merg eu acolo? Nu cred. Doar dacă nu vrei să rămâi fără cină.

Un minut mai târziu, Harry i-a auzit vocea joasă şi calmă care a domolit cearta fetelor, restabilind ordinea.

— Fetele au nevoie de Lucy în bucătărie, a spus Adam.

Iar Harry ştia că mai avea un lucru de făcut înainte s-o poată smulge pe Lucy din hanul ei.

*

Lucy nu şi-a dat seama că pisica lipsea până când a venit timpul să-l pregătească pe Adam de culcare. Oferta căpitanului de a-l duce pe Adam într-un loc sigur pusese stăpânire pe gândurile ei până după cină când a intrat în iureşul activităţilor de seară, cu cererile de ultim moment ale oaspeţilor care au rămas la han peste noapte, după ceai şi tigăi cu cărbuni încinşi pentru a-şi încălzi paturile.

Oferta neaşteptată de ajutor venită din partea căpitanului nu a făcut decât să-şi dorească şi mai mult să dea curs scrisorii lui Margaret. Lucy ar putea petrece două

săptămâni în societate fără să se întâmple nimic. S-ar putea bucura de un picnic la iarbă verde, ca doamna din tabloul ei, apoi avea să se întoarcă la îndatoririle ei de la Tooth and Nail.

A verificat farfuria lui Queenie şi a găsit resturile neatinse de la dezastrul de mai devreme cu tocăniţa de pui.

Cum pisica nu a apărut când a chemat-o, şi-a pus pe umeri o mantie albastră mai veche şi a ieşit în noapte cu vasul cu mâncare. A fost întâmpinată de liniştea grădinii. A inspirat aerul curat şi tare şi cu o mână şi-a strâns mai bine haina. Fără să ţină cont de data din calendar, iarna refuza să plece din Londra. Cu câteva săptămâni mai devreme, Hyde Park fusese scena unui pariu nebun că patru cai care trăgeau un furgon uriaş ar putea traversa apele îngheţate ale lacului Serpentine.

Acum mici scântei de lumină îngheţaţi străluceau în albastrul profund al cerului. În timp ce obrajii şi urechile au început să-i îngheţe, un val de miros de pământ umed a învăluit-o. Un cal şi o căruţă se auzeau hodorogind dincolo de zid, iar mici creaturi zburau pe sub frunzele tufişurilor de parcă ar fi trecut hotarul secret spre un tărâm îndepărtat, ferit de zgomotul şi forfota hanului.

Lucy savura liniştea. În atmosfera calmă a grădinii, şi-a dat seama că, deşi încerca să se gândească la Papa în timp ce lucra, cumva toată rutina zilnică pusese stăpânire pe mintea ei. Nu prea mai avea timp să se mai gândească la Papa sau la oricine altcineva în timp ce o lua la fugă când auzea clopoţelul, când urca scările, ridica tăvi şi găleţi, băga o mână sau un mop în apă rece sau fierbinte şi amesteca în oale şi aţâţa focurile, de la prima până la ultima geană de lumină, până când fiecare parte a corpului o durea şi mirosea acru de la transpiraţie. Acum înţelegea de ce Papa nu prea mai avusese chef de vorbă în majoritatea serilor petrecute împreună. Se mulţumise să o lase să vorbească despre prietenii şi despre şcoala ei.

Ea s-a cutremurat şi strigat-o din nou pe Queenie, ridicându-şi privirea când a auzit cum poarta grădinii se închide cu un clic. Din întuneric s-a ivit un bărbat care urca

pe potecă. A fost puţin nedumerită cu privire la modul în care îşi făcuse apariţia. În mod ciudat, închisese poarta, dar nu o şi deschisese.

Când a păşit în crâmpeiul de lumină din dreptul uşii bucătăriei, ea a văzut o pereche de cizme negre, picioare lungi şi subţiri şi o haină roşie care apărea ca un petic trandafiriu în întuneric. Căpitanul Clare.

— Ce cauţi aici? a întrebat el.

— O ademenesc pe Queenie. Ea i-a arătat palma în care avea vasul cu resturile de mâncare. A fugit.

A aşteptat o perioadă atât de lungă până când i-a răspuns, încât a crezut că nu a înţeles ce-i spusese.

— Nu credeam că Queenie ar putea vreodată să plece de lângă Adam.

— Un reproş la adresa mea, cred, căpitane. Crezi că eu nu pot să plec de lângă Adam, dar, bineînţeles că pot şi chiar am şi făcut asta. De multe ori. Când am fost plecată la şcoală şi la slujbele de duminică din oraş.

— Şi Adam a reuşit să supravieţuiască până la urmă? Uimitor.

A păşit în penumbră lângă ea. În ciuda glumei, atitudinea lui era precaută şi vigilentă, ca a unui soldat în gardă. Ea s-a aventurat să arunce o privire spre profilul lui serios. Ar fi vrut să-l vadă râzând măcar o dată, râzând cu adevărat, dând frâu liber sentimentelor.

Nu era ca Adam, nici ca Papa, nici ca acei clienţi care stăteau pe bănci, şi nu doar uniforma era cea care-l făcea să pară diferit. Deşi provenea din aceeaşi lume ca prietenele ei londoneze şi avea acelaşi accent ca al lor şi, deşi Margaret l-a descris ca fiind *fermecător* în scrisoarea ei, era ceva neînduplecat la el care spunea că nici în societatea londoneză nu se simţea pe deplin acasă, un bărbat care încă mai purta uniformă. Probabil, a gândit ea, pentru că nu era un bărbat uşor de înduplecat şi, cu certitudine, nu era genul care să-i facă pe plac unei fete.

Avea un aer la fel de calm, ca o sabie în teacă, dar prezenţa lui a făcut-o să fie extrem de neliniştită.

— Eşti o persoană foarte dificilă, a spus ea.

— Serios? Am crezut că îţi sunt de ajutor.

A continuat să cerceteze grădina.

— Vrei să întorc spatele prietenilor mei.

— Ţi-am sugerat să mergi la prietenii tăi.

— Nu mă refeream la acei prieteni, ci la Adam, a spus ea. El mă ascultă şi râde la glumele mele.

— Am crezut că asta e treaba unui soţ.

Ea a râs.

— Aşa fac soţii? Va trebui să-mi consult ghidul.

— Sunt sigur că ţi-ar prinde bine, dacă intenţionezi să vânezi un soţ la Londra.

— Presupun că nu am de ales, şi nici nu mai pot amâna momentul.

— Atunci, pleci mâine?

Ea a râs. El a profitat imediat de prima ocazie ivită.

— Lasă-mă să îmi organizez mai întâi treburile, te rog. Şi trebuie să găsesc pisica. Fie s-a dus să vâneze şoricei, fie este mult mai ofensată decât mi-am imaginat.

Ea s-a întors să intre în bucătărie, iar el a prins-o de braţ, trăgând-o în întuneric. Întregul ei trup ardea de nerăbdare, cu pielea şi nervii ei întinşi la maximum, aşteptând ca el să continue.

— Nu sunt îngrijorat pentru pisică, a spus el.

A decis că era una dintre persoanele cele mai enervante pe care le cunoştea.

— Există cineva căruia îi eşti loial, căpitane? Un camarad de arme? Un prieten? Un frate?

— Sau o iubită? a întrebat el, cu respiraţia caldă lângă urechea ei.

S-a înfiorat când i-a simţit apropierea.

— O, scuză-mă. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, a răspuns ea, întorcându-şi faţa către a lui.

— Nu există nicio iubită, a spus el.

De data aceasta respiraţia lui s-a amestecat cu a ei, iar gura lui era la doar câţiva centimetri, ca un gând nerostit care plutea în aerul îngheţat.

El i-a eliberat braţul, iar ea a intrat grăbită în bucătărie.

Capitolul 9

Tânăra vânătoare de soţi şi-ar putea imagina că soţii pot fi găsiţi oriunde şi că ar putea economisi cheltuielile unui excursii la Londra pentru Sezon. Ea ar putea lua în considerare în schimb plăcerile oferite de o locaţie la modă în care evadează din când în când cei mai de seamă reprezentanţi ai societăţi. Sau s-ar putea mulţumi cu domnii disponibili din propriul ei cerc de relaţii format din douăzeci şi patru de familii. Cu siguranţă printre ei ar găsi destui fraţi şi veri care i-ar putea stârni interesul şi entuziasmul. În plus, poate avea convingerea că îi va fi mai la îndemână să meargă la altar cu un domn ale cărui origini le cunoaşte. Aici, autorul acestui ghid trebuie să-i dea un avertisment, pentru că o astfel de gândire înseamnă să se plafoneze, să accepte să trăiască într-o locuinţă modestă, să suporte un horn înnegrit de fum, cearşafuri mizere şi o saltea desfundată când, cu puţin efort, s-ar putea bucura de un pat perfect.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Dimineaţa următoare Lucy nu a fost întâmpinată în bucătărie de Queenie, ci de doamna Vell. Cu un şorţ albastru care îi acoperea rochia obişnuită cu carouri maro şi alb şi cu antebraţele ei puternice şi musculoase expuse la vedere, doamna Vell întindea aluatul pe masa mare din lemn de pin din mijlocul bucătăriei.

— Ei bine, domnişoară, a spus ea, apăsând cu putere sucitorul pe bucata de aluat, am fost de acord să trec cu vederea discuţiile dintre noi şi să mă ocup eu de treburile de aici, în timp ce-ţi încerci norocul să-ţi găseşti un soţ la Londra. Ai grijă, să-ţi cauţi un gentelman care nu este nici prea sus-pus, dar nici mai prejos decât tine. Sunt sigură că bunul căpitan te va îndruma bine.

Ajutoarele doamnei Vell, Delilah şi Sampson, au

clătinat din cap aprobând cele spuse de ea.

„Bunul căpitan? Bunul căpitan avea să-i spună ce soţ să-şi aleagă?”

Lucy trebuia să vorbească cu el. Se părea că o haină roşie era tot ce avea nevoie un bărbat ca să-şi ia libertatea de a decide viitorul altor persoane.

Când a trecut pe la Adam, care se afla pe banca lui lustruind o tavă de ceai, Frank Blodget a asigurat-o că se poate descurca cu hanul în absenţa ei, iar Hannah i-a spus:

— Căpitanul e în camera lui dacă aveţi nevoie de el, domnişoară.

Lucy a urcat scările. Uşa lui era deschisă, dar amintindu-şi de ultima lor întâlnire, s-a oprit şi a bătut.

Şi-a ridicat privirea în timp ce împăturea nişte haine într-o valiză deschisă la capătul patului, cu haina roşie ca o pată de culoare în contrast cu decorul mohorât ale camerei. Intimitatea tulburătoare de a-l surprinde din nou într-un gest atât de personal a făcut ca stomacul lui Lucy să se strângă într-un mod ciudat. El îi spusese că nu există nicio iubită. O iubită ar putea fi cea care l-ar putea privi pe un bărbat cum se bărbiereşte sau îşi împachetează hainele sau…

Ea a strâns cu mâna tocul uşii, agăţându-se de el.

— Crezi că pot să plec chiar astăzi?

El i-a aruncat o privire, dar mâinile nu s-au oprit din ceea ce făceau.

— Da. O trăsură ne va duce la prietenele tale în această după-amiază.

Lucy a strâns mai tare tocul uşii.

— Mă zoreşti cam tare, căpitane. O să plec când o să fiu pregătită.

S-a uitat scurt la conţinutul valizei, a părut mulţumit de ceea ce văzuse şi a închis-o, cu mâinile manevrând rapid şi sigur încuietorile. El a legănat geanta deasupra podelei, de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg.

— Atunci ai timp să te pregăteşti până la două. Prietenele tale te aşteaptă în oraş la ceai.

Lucy a pufnit.

— Se pare că ai preluat controlul în totalitate, dar este hanul meu.

„Şi viaţa mea”, a vrut ea să adauge.

Privirea lui fermă a întâlnit-o pe a ei.

— Ia una dintre fete să te ajute să-ţi faci bagajele. Asta dacă nu cumva vrei să apelezi la ajutorul meu.

— Ajutorul tău?

Involuntar, a făcut un pas înapoi.

— Dacă există ceva ce să înveţi în armată, domnişoară Holbrook, este să îţi faci bagajul.

Şi-a întors privirea, fixând-o pe o sabie lungă curbată într-o teacă neagră, întinsă pe cuvertură, cu mânerul sclipind în lumină. O parte din ea, iraţională şi nechibzuită, care nu era preocupată cu luarea deciziilor, a salutat iureşul în care o aruncase. Totul fusese hotărât deja. Urma să plece la Londra. Astăzi. Dar ea dorea să aibă ultimul cuvânt în această discuţie, o glumă sau o vorbă de duh care să-i arate că mai degrabă profită de ocazia ivită şi că nu se supune voinţei lui.

Se uita la ea cu acea privire fermă care nu-i transmitea nimic altceva decât răceală. Nu a fost în stare să mai glumească.

— Şi Adam? a întrebat ea.

A ridicat o sprânceană.

— Are şi el o valiză?

— Poate să ia una care i-a aparţinut lui Papa.

— Lasă-mi cheia de la camera tatălui tău şi mă voi ocupa eu de Adam.

Ea s-a întors pe călcâie.

— Şi, domnişoară Holbrook, să nu cumva să uiţi să îţi pui în bagaj şi ghidul vânătoarelor de soţi.

*

În cele din urmă, plecarea ei de la han s-a întâmplat atât de repede, încât Lucy nu a avut timp să-şi facă nici măcar o impresie referitoare la asta. Cu ajutorul lui Hannah, împachetase atât de rapid încât nici nu ştia prea bine ce

era în cele două valize ale ei. A aruncat o privire către doamna din tablou, care râdea, în timp ce a închis uşa camerei. Părea să o încurajeze să plece şi a încercat să-şi amintească acele întrebări pe care ea i le adresa mereu.

Cu siguranţă, Papa nu ar fi vrut niciodată ca ea să renunţe la căminul ei, să aleagă să locuiască cu prietenele ei în Mayfair. Însă dacă ar fi uitat chiar şi cel mai neînsemnat detaliu din interiorul simplu, dar primitor al hanului, ar fi fost fatal pentru planul ei de a se întoarce acasă.

Când a coborât scările şi a ajuns la trăsura care aştepta, vizitiul era pregătit, iar Adam era deja înăuntru. Căpitanul i-a întins pur şi simplu mâna, ajutând-o să se ridice. În secunda în care s-a aşezat, căpitanul a sărit după ea, iar caii au început să se mişte.

A fost cea mai lungă călătorie de zece kilometri pe care şi-o amintea Lucy. Căpitanul s-a aşezat pe scaunul care era poziţionat cu spatele faţă de direcţia de mers, cu mâinile sprijinite pe genunchi, în timp ce ea şi Adam erau cu faţa la drum. Avea postura aceea rigidă şi precaută, cu capul uşor înclinat pentru a putea auzi ce se întâmplă în jur. În spaţiul închis, ar fi fost extrem de dificil să-l calmeze dacă ar fi avut o criză. Chiar dacă doamna Vell îl considera pe căpitan un sărăntoc într-o haină roşie şi chiar dacă prezenţa lui o tulbura pe Lucy, a trebuit să recunoască faptul că el îl liniştea pe Adam.

Odată ce trăsura a ajuns pe drumul spre Londra, vechiul ei prieten a căzut într-un stare de nelinişte, repetând aceleaşi cuvinte. Ea i-a spus că era lângă el, strângându-i mâna sau şoptindu-i un cuvânt la ureche, în timp ce el relua o serie de fraze noi.

A bănuit că Harry Clare avea puţin de-a face cu noile lui fraze. „Caii foarte rapizi. Căpitanul Clare are sabia lui.” Urmate de „Adam rămâne cu căpitanul. Lucy rămâne cu prietenii.” Fiecare secvenţă repetată se termina cu „Lucy este lady acum”. Ritmul în care erau repetate cuvintele şi cel al roţilor s-au suprapus şi s-au amestecat până când Adam a început să moţăie.

Lucy şi-ar fi dorit să poată face acelaşi lucru. Nu avea unde să privească decât la chipul aspru şi atrăgător şi la umerii largi ai lui Harry Clare. Şi el o putea cerceta după bunul-plac, iar ea bănuia că îi putea citi nerăbdarea ca această călătorie să se termine cât mai repede şi să-şi înceapă sejurul la Londra. Dacă voia să o judece, avea libertatea s-o facă.

Pe strada Brook, a simţit din nou intervenţia căpitanului în organizarea vizitei ei la Londra. Trăsura a oprit la casa din cărămidă cenuşie, cu ferestrele înalte. Instantaneu, uşa s-a deschis şi a apărut majordomul, care a dat ordine unei perechi de lachei îmbrăcaţi în livrea să preia bagajele lui Lucy. Căpitanul Clare a ajutat-o să coboare pe caldarâm şi i-a oferit braţul pentru a o conduce spre holul elegant.

Cele trei prietene ale ei au întâmpinat-o, îmbrăţişând-o călduros.

— Lucy, dragă, ai venit.

Cordelia a oftat.

Margaret a îmbrăţişat-o şi i-a zâmbit.

— Vino, dragă, a invitat-o Cassandra, hai să te dezmorţeşti puţin după călătoria istovitoare.

Lucy a înaintat puţin, apoi s-a întors spre uşă. Ea a alergat şi l-a prins pe căpitan din urmă, când era deja cu mâna pe uşa trăsurii.

— Nu mi-ai spus unde îl duci.

— Îţi voi spune mâine-seară. Va fi în siguranţă.

L-a auzit pe Adam din interiorul trăsurii.

— Lucy este lady acum.

A rămas pe trotuar, privind trăsura care se îndepărta. A avut senzaţia că Adam era cel care o părăsea, şi nu invers. Şi-a dat seama că şi asta făcuse parte din planul căpitanului.

Vântul de martie i-a fluturat pălăria şi mantia, iar ea a jurat în sinea ei că nu va lăsa Londra să o schimbe.

*

Un fermier i-a luat pe Nate şi pe Miranda în căruţa lui ajutându-i să parcurgă o distanţă de câţiva kilometri de la drumul unde se dăduseră jos din diligenţă, în dreptul unui han. Cu un accent puternic, fermierul i-a spus lui Nate cum să găsească o cotitură care-i ducea spre moşia Hartwood.

— Nu aveţi cum s-o rataţi, i-a asigurat fermierul.

De atunci, Nate şi Miranda se tot certaseră din cauza cuvintelor spuse de bărbat. Deoarece Miranda nu avusese încredere în cei de la han că le-ar fi păstrat lucrurile în siguranţă, Nate căra bagajele amândurora. Miranda abia se târa în spatele lui. Îi era destul de greu, iar el era recunoscător pentru vântul ascuţit care-i şfichiuia mantia şi-i împrăştia jumătate din vorbe.

— De ce nu am ajuns încă la cotitură? Probabil că ai ratat-o.

A vrut să-i să spună că ar fi ajuns deja acolo dacă ea ar fi purtat nişte botine decente în loc de papuci la modă.

— Dacă ai o piatră în pantof, a spus el, te pot ajuta să scapi de ea.

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Tot ce am nevoie este să găseşti raţa învăluită în ceaţă sau orice ar trebui să găsim înainte de căderea nopţii.

„Spătarul desfăcut” a fost interpretarea cuvintelor fermierului, varianta asupra căreia amândoi conveniseră.

Nate a încercat de mai multe ori să reproducă silabele exact cum le rostise bărbatul, dar tot nu a reuşit să înţeleagă ce a vrut să spună. Repeta fraza misterioasă în cap şi-şi ţinea privirea aţintită asupra gardului viu plin de praf de pe marginea drumului.

Peste noapte avea să se lase din nou frigul şi nu văzuse nimic care să semene cu un hambar. De parcă Miranda ar fi fost de acord să doarmă într-un hambar.

Când au ajuns pe o ridicătură de teren, s-a oprit, aşteptând ca ea să-l ajungă din urmă. A încercat să nu se uite la ea. Nu-i spusese adevăratul motiv pentru care acceptase să vină cu el, dar spera că avea s-o facă să-l mărturisească.

În timp ce se uita peste gardul viu care părea că nu se

mai termina, a văzut un copac care părea lovit de trăsnet. „Spătarul desfăcut” al fermierului a căpătat deodată sens – „stejarul despicat” Imediat după copacul lovit de trăsnet, a văzut că drumul făcea o curbă. Nate a scos un chiot de bucurie şi s-a năpustit înainte, cu bagajele lovindu-i genunchii.

— Am găsit-o, a strigat el către Miranda.

În faţa lui, drumul cobora printr-o pădurice spre un parc plin de copaci în centrul căruia se înălţa o casă cu trei etaje, cu o faţadă grandioasă, din piatră de culoare aurie. Ferestrele înalte străluceau într-un portocaliu aprins în lumina soarelui de după-amiază târzie. O balustradă de piatră înconjura acoperişul, iar turnul pătrat al unei biserici micuţe se ridica în spatele clădirii.

Când Miranda a ajuns lângă el, a scos un strigăt de uimire. Era pentru prima dată când vedea un conac atât de impunător, care arăta de parcă ar fi adăpostit sub acoperişul lui toate clădirile de pe o stradă luxoasă din Londra.

— Nu intrăm pe uşa din faţă, nu-i aşa? a întrebat ea cu o voce stinsă.

— Străinii aflaţi în trecere sunt primiţi de menajeră, a spus el.

Căpitanul Clare le spusese despre obiceiul casei şi le dăduse numele menajerei, iar Nate a bănuit că aveau s-o găsească în aripa destinată servitorilor, care avea doar un etaj, din partea de nord a clădirii.

— Dacă o să ne denunţe la poliţie pentru că ne-am dat drept rudele domnului Pickersgill?

— Nu vor face aşa ceva. Haide.

Ei plănuiseră ce aveau să spună. Atâta timp cât Miranda nu avea să se piardă cu firea, nu avea să li se întâmple nimic rău.

Pe măsură ce coborau pe drumul lung, Miranda a început să meargă din ce în ce mai greu, iar Nate a încetinit pasul. Nimeni nu le-a apărut în cale să-i oprească.

Când au ajuns pe un teren drept, el a condus-o pe Miranda spre o uşă şi a sunat la sonerie. O fată cu faţa plină

de coşuri, cu un şorţ albastru şi o bonetă albă, a deschis uşa şi s-a uitat la ei din pragul unui coridor lung şi gol.

— Bună ziua, a spus el. Am venit să o vedem pe doamna Wellby.

— Ei bine, nu este o zi în care să primim vizitatori din afară, a spus ea.

Fata arăta încălzită de la muncă şi de la foc, buclele firave de păr transpirat ieşind din bonetă, iar Nate şi-a dat abia în acel moment seama că Miranda stătea în aerul rece de martie.

— Eu şi sora mea am venit să discutăm cu ea în legătura cu o rudă de-a noastră, a spus el.

— O rudă, spui? a întrebat fata. Nu eşti omul cel nou?

— Nu. Am venit şi o vedem pe doamna Wellby.

— Avis, s-a auzit o voce fermă, de o autoritate incontestabilă, cine e acolo?

— Nu ştiu, doamnă. Nimeni, cred, a răspuns fata peste umăr.

După ce a considerat că a terminat discuţia cu ei, Avis s-a întors pe călcâie şi a dispărut pe o uşă de pe coridor. Şi-a făcut apariţia o femeie înaltă, îmbrăcată cu o rochie din mătase vişinie, cu guler de dantelă şi un inel de chei în talie. Când i-a văzut chipul sincer, calm şi ochii limpezi şi strălucitori, Nate a bănuit că putea să dea dovadă de înţelegere şi să-i asculte minciunile.

A luat-o de la capăt cu prezentarea lor.

— Bună ziua, doamnă Wellby?

Femeia a dat din cap.

— Am venit împreună cu sora mea să vă punem nişte întrebări legate de o rudă de-a noastră. S-ar putea să lucreze aici.

— O rudă, spui, a zis ea şi le-a aruncat o privire ageră, dar nu răutăcioasă.

— Acesta este conacul Hartwood, nu-i aşa?

— Da, dar bănuiesc că ai primit nişte informaţii eronate despre ruda ta. Cei care lucrează aici, în majoritatea lor, provin din locuitorii satului.

— Ruda noastră este destul de bătrână acum. Poate

că nu mai lucrează aici.

— Cum o cheamă?

— Adam Pickersgill.

Doamna Wellby a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, nu am auzit de numele ăsta.

Privirea i s-a mutat spre umerii căzuţi ai Mirandei.

— Vă rog, doamnă, a spus Miranda. Am făcut atât drum şi am fost foarte siguri că vărul nostru a fost servitor la Hartwood.

— Şi, din câte observ, ai străbătut drumurile noastre de ţară în pantofii ăia, nu-i aşa, domnişoară?

Miranda a dat din cap.

— Ştiţi, voiam să fac o impresie bună când ajungem aici, dar praful şi vântul şi…

Vocea i s-a stins.

— Ei bine, putem să scăpăm de urmele lăsate de praf şi de vânt. Mai bine intraţi puţin în timp ce o să lămurim lucrurile.

Ea a ţinut uşa deschisă pentru ca ei să treacă şi l-a sfătuit pe Nate să-şi lase bagajele la uşă.

El şi-a ascuns un zâmbet. Reuşiseră să intre. S-ar putea să doarmă pe unde apucă, dar aveau parte de şansa unei discuţii şi poate de un ceai. Dacă i s-ar ivi ocazia, i-ar îngriji picioarele Mirandei.

Doamna Wellby i-a condus de-a lungul coridorului până la o uşă largă. Au coborât într-o bucătărie mare, cu podele de piatră şi tavane înalte şi două plite de gătit mari, negre, unde oalele fierbeau şi fripturile se rumeneau. Un con de zahăr, de înălţimea tibiei unui bărbat, trona pe masa mare de pin din centrul încăperii unde lucrau trei fete, printre care şi Avis cea plină de coşuri. Stomacul lui Nate a început să se revolte zgomot. Ar alege oricând o bucătărie caldă, cu miros de supă şi zahăr, în locul oricărui salon grandios din întreg regatul.

Doamna Wellby a condus-o pe Miranda spre o masă într-un alcov aflat sub ferestrele înalte.

— Tu, tinere, ajut-o să-şi dea jos mantia şi hai să vă servesc cu un ceai înainte să-mi spuneţi despre această

rudă a voastră.

În câteva minute, sub privirea atentă a doamnei Wellby, o tavă micuţă cu ceai, biscuiţi şi gem a fost aşezată în faţa lor. Maniera elegantă, ca a unei lady, în care Miranda şi-a sorbit ceaiul a lăsat o impresie frumoasă. Nate a rupt în două o chiflă caldă şi a întins mâna spre lingura de dulceaţă.

— Acum, a spus doamna Wellby, privindu-i, puteţi să-mi spuneţi de ce o căutaţi pe această rudă?

Miranda şi-a lăsat ceaşca de ceai şi s-a întors cu faţa roşie către gazda lor.

— Suntem orfani. Fratele meu o să vă explice.

Nate şi-a dres glasul.

— Până de curând bunicul nostru a avut grijă de noi, dar acum a murit, lăsându-ne nouă averea lui, dar a numit doi tutori pentru noi, pe vărul lui, Adam, şi pe unchiul nostru Bernard.

Era povestea pe care o ticluiseră în timpul unor discuţii lungi înainte de a urca în diligenţă. Nate bănuia că detaliile proveneau chiar din paginile romanelor preferate ale Mirandei.

Miranda s-a aplecat în faţă, de parcă i-ar fi mărturisit un mare secret.

— Unchiul Bernard este un om groaznic de rău. Vrea să se căsătorească cu mine ca să ne controleze banii.

Nate a preluat din nou cuvântul. Nu voia ca povestea lor să stea în calea misiunii pe care o aveau de îndeplinit.

— Prin urmare, singura speranţă a surorii mele de a scăpa de o căsătorie pe care o detestă este să ne găsim vărul. Avocatul nostru ne-a spus că vărul Adam a lucrat pe vremuri la Hartwood.

— De aceea, în disperarea noastră am făcut această călătorie ca să vorbim cu dumneavoastră, doamnă, a adăugat Miranda.

— Fără vărul Adam ajungem la mila unchiului cel rău.

— O, draga mea. Cazul tău pare a fi unul disperat şi parcă ar fi desprins dintr-un roman.

— O, doamnă, citiţi romane? a întrebat Miranda.

— Da, a recunoscut doamna Wellby.

Nate s-a uitat în cana lui de ceai. Asta nu-i sunase prea bine. Doamna Wellby putea fi o persoană bună, dar se îndoia că era vreo proastă. Şi-a ţinut respiraţia. Şi nu reuşise încă să ia nicio înghiţitură din biscuitul şi dulceaţa din farfurie.

— Tocmai am terminat *The Marchioness,* a mărturisit Miranda.

— Adevărat? a întrebat doamna Wellby.

— Mănâncă, domnule Pickersgill, nu aşa te cheamă?

Nate a dat din cap. A reuşit să înghită o bucăţică de biscuit şi dulceaţă şi a întins mâna după ceai. A vrut să o lovească pe Miranda pe sub masă.

— V-aţi gândit să vă cazaţi la unul din hanurile din împrejurimi până când vă veţi găsi ruda? Poate la hanul The Three Horseshoes din Sunley?

Miranda i-a aruncat o privire panicată.

— Vă mărturisesc, doamnă, a spus el, că nu am făcut nicio rezervare. Surorii mele nu i-a plăcut cum arăta hanul. Nu este obişnuită cu astfel de locaţii.

Nu i-a spus că hanul era mult prea scump pentru ei.

— A, a spus doamna Wellby.

Şi-a ridicat gânditoare ceaşca de ceai, cu o mişcare lentă.

Nate a mai înghiţit încă o bucată de biscuit. Ar putea fi ultimul pentru o perioadă destul de lungă de timp, dacă nu reuşea să mai strecoare câţiva în buzunar. Nu mai suferise de foame de aproape şapte ani.

Doamna Wellby şi-a lăsat din nou ceaşca şi i-a zâmbit Mirandei.

— Presupun că ar trebui să te ajut, ca un gest amabil din partea unei cititoare de romane pentru o colegă aflată în suferinţă. Hai să vă găsim un loc unde să dormiţi în noaptea aceasta, iar dimineaţa vom căuta în registru numele vărului vostru.

Capitolul 10

Pe măsură ce înaintează în Sezonul ei, tânăra vânătoare de soţi ar putea simţi nevoia să facă un bilanţ al perspectivelor pe care le are. Mai ales dacă simte că se întâlneşte cu aceiaşi domni în mod repetat fără a reuşi să stabilească o relaţie serioasă cu vreunul dintre ei. S-ar putea gândi dacă nu cumva a trecut cu vederea un pretendent demn pentru mâna ei. Este posibil ca ea să-şi îndrepte atenţia spre domnul timid care pare să se facă nevăzut printre lambriurile de lemn ale unei săli de bal? Sau spre
acel pretendent care nu poate profita de o ieşire călare prin parc? Sau spre bărbatul care îşi amuză mereu partenerii de cină ascuns în spatele unui suport înalt, plin de fructe şi flori? Pentru a descoperi un diamant brut, tânăra vânătoare de soţi este sfătuită să încerce să-i întâlnească pe aceşti domni într-un cadru diferit.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Toată aripa servitorilor se trezise şi forfotea cu mult înainte de prima rază de lumină. Când Nate s-a îmbrăcat şi s-a dus în bucătărie, camera era deja încălzită şi scăldată în lumină şi plină iar de mirosuri de la mâncarea care se pregătea – pâine, zahăr şi cafea. Nu era cafeaua neagră intensă cu caimacul cremos pe care învăţase să i-o facă fostul soldat, dar era o băutură acceptabilă pentru o dimineaţă rece.

I s-a alăturat Mirandei la masa din alcov şi a primit o ceaşcă de cafea servită de Avis cea cu faţa plină de coşuri. Miranda părea că are tolba plină de noutăţi.

— Cum îţi sunt picioarele? a întrebat-o.

Ea s-a încruntat puţin.

— Sunt bine. Doamna Wellby mi-a dat nişte plasturi şi botinele acestea. Aş înclina să cred că o să mă descurc mult mai bine astăzi. Ştii că a citit toate cărţile doamnei Raby?

— Arată-mi, a spus el.

Cu o zi înainte, îşi imaginase cum ar fi dormit împreună pe paiele de grâu dintr-un hambar, cu pelerinele lor pe post de pături şi cu braţele înfăşurate în jurul ei pentru a-i ţine de cald.

Şi-a dat fustele deoparte şi şi-a întins picioarele.

— Sunt de acord cu botinele, a spus el.

În seara asta, poate că ar avea şansa ca ea să se sprijine de el în diligenţă în timp ce se întorceau spre Londra.

— Eşti de acord! Ha! a spus ea. Doamna Wellby a spus că aceste botine au aparţinut cândva stăpânei casei şi este vorba despre o lady foarte elegantă.

A încercat să bea cafeaua, dar a considerat-o a fi prea slabă pentru gustul lui şi a pus ceaşca jos. Spera că Miranda nu-i dăduse de gol faţă de menajeră.

— Fii atentă, Miranda, trebuie să ai grijă ce îi spui.

— Ştiu. Nu sunt o caraghioasă. Doamna Wellby s-a oferit să ne dea o şaretă de la conac ca să mergem în sat.

Din punctul de vedere al lui Nate, nu era nimic suspect în această ofertă. Probabil că doamna Wellby voia doar să-i vadă plecaţi. După ce agitaţia din bucătărie s-a mai potolit, ea a venit după ei.

— Acum, voi doi, haideţi să ne uităm în registru după ruda voastră. Veniţi după mine.

Ea i-a condus pe sub scara servitorilor printr-o uşă care dădea spre un culoar scurt şi întunecat. La celălalt capăt, au păşit într-o sală mare cu o podea din scânduri largi de stejar lustruit, care strălucea în lumina dimineţii revărsate prin ferestrele înalte de deasupra lor. Când au închis uşa de la aripa servitorilor, au lăsat în urmă şi mirosurile îmbietoare ale bucătăriei. În schimb, încăperea unde intraseră mirosea a ceară, a lămâie şi a cenuşă arsă.

Doamna Wellby a luat-o înainte pe hol, în timp ce Nate şi Miranda au iuţit pasul ca s-o ajungă. La celălalt capăt, au intrat într-un hol mai mic, dominat de o scară întunecată, au trecut pe lângă ea şi au intrat într-o bibliotecă cu lambriuri de stejar, cu un birou mare şi rafturi

înalte de cărţi, acoperite cu vitrine din sticlă. Miranda s-a apropiat şi mai mult de el, făcând ca o parte a trupului lui să fie rece, iar cealaltă fierbinte.

Wellby a luat o cheie din legătura din talie, a deschis unul dintre dulapuri şi s-a întors către Nate.

— Acum, spune-mi, cam care este perioada pe care ar trebui s-o studiem ca să-ţi găsim ruda?

Nate a înghiţit în sec. Miranda i-a atins mâneca. Dacă ar fi un amănunt care s-o facă pe doamna Wellby să se îndoiască de povestea lor, acesta ar fi.

— Să începem cu ’06, doamnă.

A ridicat din sprâncene, dar s-a întors spre dulap şi a scos un registru mare şi roşu de pe raft. L-a deschis pe birou şi a răsfoit paginile până când a ajuns la una pe care scria *Ziua Doamnei,*[5] *25 martie* undeva în partea de sus.

Aplecat peste birou, Nate a putut să vadă liniile subţiri care împărţeau pagina în patru coloane. Pe coloana centrală, o caligrafie fină înclinată scrisese numele persoanelor care deserveau gospodăria şi funcţiile acestora. În dreapta, o coloană enumera suma primită de fiecare persoană la acea dată, care încheia primul trimestru al anului.

Doamna Wellby a urmărit cu degetul însemnările de pe pagină şi s-a oprit.

— Ei bine, iată, ţi-am găsit ruda!

Vocea îi era plină de uimire.

Nate s-a obţinut să nu ridice pumnul în aer. Cel puţin o parte din povestea lor se dovedise a fi adevărată.

— A fost lacheu. Ea a urmărit în continuare cu degetul însemnările din registru, mişcându-l în jos pe pagină şi, de asemenea, în jos pe pagina următoare. Niciunul dintre cei înşiruiţi aici nu mai este în serviciu în prezent, dar Nanny Ragley locuieşte în apropiere. S-ar putea să vă spună ea câte ceva despre acea perioadă şi despre ruda voastră.

— Pot să arunc şi eu o privire, doamnă? a întrebat

---

5 Ziua Doamnei este numele tradiţional al Sărbătorii Bunei Vestiri în unele ţări vorbitoare de limbă engleză. Este prima dintre cele patru zile tradiţionale de trimestru englezesc.

Nate.

Miranda i-a aruncat o privire indignată de lipsa lui de încredere în cele auzite, dar doamna Wellby s-a dat deoparte. Nate a citit celelalte nume de pe pagina cu titlul *Ziua Doamnei,* toţi acei servitori pe care-i chema John, Thomas şi Albert sau Anna, Sally şi Peg care slujiseră familia, precum şi cele două sau trei lire de salariu trimestrial ale acestora.

A întors pagina pentru a citi şi însemnările din ziua scadentă a următorului trimestru şi a reluat cu atenţie toată lista cu numele angajaţilor. Lista servitorilor a rămas aceeaşi, doar că era mai scurtă. Nu mai exista nicio referire la Adam Pickersgill. Nate a verificat din nou şi a mai găsit un alt lacheu care dispăruse de pe listă, Geoffrey Gibbs. A închis registrul. Era curios că doi lachei dispăruseră din înregistrări între martie şi iunie 1806.

— Ei bine, asta e o veste bună, frate, a spus Miranda. Ştim că ruda noastră a fost aici.

Nate a ridicat privirea şi a văzut cum doamna Wellby îl studia atent.

— Douăzeci de ani este o perioadă destul de mare de timp, a spus ea. Nu mai aveţi informaţii despre nici o altă casă în care Adam s-ar fi putut angaja după aceea?

Nate a clătinat din cap.

— Dacă ne permiteţi, doamnă, am dori să vorbim cu Nanny Ragley.

— Desigur. O vizitez o dată pe săptămână ca să-i duc un coş cu diverse produse făcute la noi în casă. Nu vreţi să mergeţi voi în locul meu astăzi? Căsuţa ei nu este departe, iar Matthew vă poate duce cu şareta.

— O, da, mulţumesc, doamnă, a spus Miranda.

*

Căsuţa cu o singură cameră la parter şi una la etaj a lui Nanny Ragley era situată undeva pe un drum strâmt, plin de gropi, lângă un crâng de fagi. Un gard micuţ alb, cu lemnul măcinat de timp străjuia o grădină micuţă. Pragul de

sus al uşii se lăsase sub greutatea vrejurilor uscate de trandafiri. Câteva găini pestriţe scurmau după apă de ploaie în jurul unui butoi de stejar, iar în colţul îndepărtat al curţii, Nate a văzut micul şopron unde erau toate cele trebuincioase într-o gospodărie, ascuns privirii de un tufiş mare fără frunze.

Nanny, cu părul alb şi adusă de spate, i-a întâmpinat la poartă şi a primit coşul din mâinile Mirandei. Un şal în carouri verzi şi albastre îi era aşezat peste umeri şi petrecut peste piept, unde era fixat cu un mic ac de aur.

— Este ca o bunică din poveşti, i-a şoptit Miranda în timp ce o urmau pe Nanny în interiorul întunecat al căsuţei.

Un foc era aprins în vatră încălzind acele unghere unde soarele nu răzbea. Nanny a pus coşul pe masă şi s-a oprit, sprijinindu-se pe mâini, ca să-şi tragă răsuflarea. I-a făcut semn lui Nate spre un taburet de lângă foc şi Mirandei spre un fotoliu vechi, dar Miranda s-a ridicat imediat.

— Lăsaţi-mă să vă ajut. Întotdeauna l-am ajutat, am făcut, pentru… bunicul meu.

I-a aruncat o privire sugestivă lui Nate. S-a ridicat şi a luat-o de braţ pe bătrână pentru a o ajuta să se apropie de un scaun rustic, cu fundul de papură, în timp ce Miranda desfăcea conţinutul coşului, un borcan cu dulceaţă de culoare închisă, o bucată de brânză şi câţiva biscuiţi înveliţi în pânză.

Timp de câteva minute, Miranda s-a foit prin cameră, aşezând un ceainic şi trei căni ciobite sub ghidarea lui Nanny, remarcând cât de îngrijită şi ordonată era căsuţa.

— Acum, copii, am auzit că aţi venit la mine să-mi spuneţi o poveste, a spus Nanny.

Miranda a râs. Nate nu o văzuse niciodată mai frumoasă ca acum. Avusese dreptate să o aducă cu el.

— Adevărat, a spus ea şi a început.

El a lăsat-o să vorbească, iar povestea despre crudul lor unchi Bernard şi vărul dispărut Adam a fost istorisită exact aşa cum o inventaseră ei. Nate şi-a amintit de toate ocaziile în care o auzise pe Miranda spunându-le domnilor care intrau în magazin propria ei poveste despre modul în

care mama ei scăpase de la înec în Franţa, chiar dacă avea catarame argintii la pantofi.

Nanny a sorbit din ceai şi a ronţăit nişte firimituri dintr-un biscuit, ca un şoricel, în timp ce Miranda povestea.

— Deci, zici că Adam este vărul vostru? a întrebat Nanny.

— Vărul bunicului nostru, a corectat-o Miranda. L-aţi cunoscut pe când lucraţi la Hartwood?

Nanny s-a uitat la Nate.

— Şi spui că bunicul tău l-a numit pe Adam unul dintre tutorii voştri?

Nate a dat din cap şi şi-a aşezat ceaşca de ceai pe vatră. A simţit nota de scepticism din întrebarea ei.

— L-am cunoscut. Era un bărbat frumos, cu părul întunecat şi des, chiar şi la vârsta lui, şi cred că trebuie să fi fost cel mai în vârstă dintre toţi servitorii de la Hartwood. Nu i-au oferit niciodată o altă slujbă, decât pe cea de lacheu.

Ochii ei aveau privirea pierdută a unei persoane care vede alte timpuri şi locuri.

— Ar fi putut să facă orice să strălucească – obiecte de argint, încălţăminte, oglinzi.

Nate o privea pe bătrână, aşteptând ca privirea ei să revină în prezent.

— Ştiţi de ce a plecat de la Hartwood, doamnă?

Nanny a dat din cap şi a clipit puternic,

— Ştiu. Îi era devotat lui Lady Penelope, fiica bătrânului lord. Lumea spunea că era căţeluşul ei de companie. O urma peste tot, îi aducea şi îi căra bagajele. Distingea după sunet clopoţelul ei faţă de toate celelalte din casă.

Nanny a clătinat din cap.

— Necazurile au început când s-a căsătorit cu francezul acela care a dispărut.

Miranda a scos un sunet de uimire.

— Un francez!

— Nu s-a aflat nimic despre soarta lui câteva luni de zile. Bătrânul lord voia ca Lady Penelope să rămână acasă

până când familia ar fi aflat ce se întâmplase cu el, dar ea era înnebunită să meargă chiar ea la Londra pentru a afla adevărul. Bănuia că cei din guvern ştiau.

Nanny s-a oprit pentru a mai lua o înghiţitură de ceai.

Miranda s-a aplecat în scaun, iar Nate a recunoscut în sinea lui că şi bătrâna avea talent de povestitor.

— A plecat noaptea cu Adam şi un alt lacheu, un tânăr obraznic. Nu-mi amintesc cum îl chema. Nu s-au mai întors niciodată, niciunul dintre ei. N-am aflat niciodată nimic despre ce se întâmplase, nu i-au mai găsit-o, nici pe ea, nici pe copil.

— Un copil? a scos un ţipăt scurt Miranda.

— O fetiţă foarte, foarte dulce, toată numai bucle aurii şi care era încă legată cu sfori ca să înveţe să meargă. Atunci s-a lăsat tristeţea peste Hartwood.

— Un copil, a repetat Miranda.

Ea repeta uimită fiecare detaliu.

— Asta s-a întâmplat în ’06, doamnă? a întrebat Nate.

Nanny a dat din cap.

— Şi nimeni nu a mai găsit vreodată trăsura sau vizitiul?

— Ciudat, nu-i aşa? Vă puteţi imagina ce gânduri cumplite le treceau oamenilor prin minte. Unii au bănuit că Adam ar fi fost de vină, dar bătrânul lord nici nu a vrut să audă aşa ceva. A spus că Adam, deşi nu era prea întreg la minte, nu era violent. Îl ştia pe Adam încă de pe când era copil.

Nanny a clătinat din cap.

Nate s-a pregătit să facă faţă întrebărilor care aveau să urmeze. Istorisirea lui Nanny Ragley scosese la iveală toate acele detalii care au făcut ca povestea tutorelui lui Nate şi Miranda să fie mai puţin credibilă. Din acel moment, cu cât vorbeau mai puţin, cu atât mai bine.

— Cam ciudat să numească un bărbat atât de bătrân ca să vă fie tutore, nu credeţi? Ziceţi că nu ştiţi unde este?

Miranda şi-a studiat precaută pantofii.

Nate a susţinut privirea ascuţită a bătrânei.

— Nu, doamnă.

Era mult mai greu să o mintă, decât crezuse iniţial. Se pare că îşi pierduse antrenamentul. Mai târziu, când căpitanul avea să rezolve cazul, i-ar putea spune adevărul despre Adam.

Privirea lui Nanny a devenit gânditoare.

— Nu cred că mai lucrează pe undeva. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Doamnă, ne-aţi dat câteva indicii care ne sunt de ajutor în cercetările noastre. Înainte de a vorbi cu dumneata, nici nu ştiam de unde să începem şi nici măcar cum arată vărul Adam.

Era adevărat. Nanny Ragley le dezvăluise începutul poveştii. Nate cunoştea sfârşitul. Ştia unde dispăruse trăsura şi unde ajunsese Adam Pickersgill. Ceea ce le lipsea era ceea ce se întâmplase între aceste momente. Nate spera să descopere adevărul în timpul unei curse de noapte a uneia dintre Rachetele lui Radcliffe.

În timp ce Miranda a spălat cănile şi a pus proviziile în dulapul lui Nanny, Nate a luat-o pe alee în căutarea şaretei.

Când s-a întors, Nanny şi Miranda stăteau la poartă, braţ la braţ, bătrâna mângâindu-i mâna Mirandei. Nate a clătinat din cap. Cu siguranţă era martorul unei alte faţete a iubitei sale trufaşe.

Ea, care voia să fie o lady, era tăcută şi speriată în spaţiile deschise şi vorbăreaţă şi zâmbitoare în căsuţe, în bucătării şi în camerele servitorilor.

El a ajutat-o să urce în şaretă şi s-a întors să-i mulţumească lui Nanny Ragley. Bătrâna l-a strâns tare de braţ şi s-a aplecat spre el.

— Ai grijă, tinere! Nu ştiu de-a ce vă jucaţi voi, dar până la urmă o să apară cineva care nu se va mai lăsa prostit de poveştile voastre, să nu uiţi ce ţi-am spus.

Capitolul 11

Când tânăra vânătoare de soţi îşi consultă corespondenţa, devine în mod absolut firesc din ce în ce mai încântată de numărul mare de invitaţii primite la baluri, la evenimente mondene şi la spectacole de operă – acele întâlniri care o fac să se entuziasmeze la gândul că va avea ocazia de a vedea şi de a fi remarcată într-o mulţime fastuoasă, în care se află o serie de posibili pretendenţi. Ea ţine în mână o invitaţie la un bal, imaginându-şi deja cum se vor perinda prin faţa ei numeroşi pretendenţi care îi vor cere favoarea unui cadril. Acum este momentul pentru un avertisment. În timp ce studiază grămada de invitaţii, tânăra vânătoare de soţi nu trebuie să o treacă cu vederea pe aceea la o petrecere mai puţin atractivă. Indiferent dacă invitaţii sunt doar mătuşa necăsătorită a gazdei, Lady Plume, episcopul Pew uşor scandalizat de nişte bârfe şi trei cupluri căsătorite, fără prezenţa nici unui bărbat necăsătorit printre ei, tânăra vânătoare de soţi va trebui să dea dovadă de înţelepciune şi ar trebui să-şi facă timp pentru o astfel de cină. Mica petrecere este pur şi simplu cea mai bună ocazie de a-şi uimi audienţa, iar ecourile răsunătoare ale acestei reuniuni vor fi răspândite de bunăvoie de companionii săi, care vor omagia frumuseţea şi spiritul ei, iar aceste cuvinte de laudă cu siguranţă vor ajunge la urechile acelor domni care se vor înghesui să-i umple carnetul de dans la următorul bal.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Avertismentul primit de la Nanny Ragley i-a răsunat în urechi, stârnindu-i îngrijorarea lui Nate în timp ce el şi Miranda se uitau lung după şareta de la Hartwood care i-a lăsat în faţa hanului The Three Horseshoes din Sunley.

Cele trei bolţi de piatră ale hanului, fiecare cu un acoperiş ascuţit, se profilau deasupra capetelor lor. Două furgoane de poştă negre cu uşi metalice roşii îşi croiau drum pe strada aglomerată, paznicii suflând în goarnele lor metalice, avertizând trecătorii să se dea la o parte.

Miranda, care turuise în continuu în şaretă despre Nanny şi doamna Wellby, era tăcută acum şi, când au intrat

în han, l-a luat de braţ pe Nate cu un gest neaşteptat de supunere. A reuşit să ducă cele două bagaje în cafenea şi să-i găsească Mirandei un loc pe o bancă sub fereastră.

— O să lipsesc câteva minute, a spus el, mai mult pentru sine decât pentru ea. Miranda era o fată a cărei prezenţă era remarcată de bărbaţi. Ea atrăsese deja privirile unor necunoscuţi. Mă duc să cumpăr bilete.

Aducea destul de mult cu o lady, cu una din jachetele acelea scurte, strâmte, pe care femeile le purtau pentru a le acoperi pieptul. Bulinele de pe fustele ei albe se asortau cu albastrul pălăriei şi al ochilor ei. Ţinutele ei erau rafinate, ceea ce îi făcea pe oameni obişnuiţi ca ei să ezite să se apropie de ea, dar, dacă apuca să rostească câteva cuvinte cu accentul acela al ei de vânzătoare, putea să se transforme imediat în ţinta ironiilor.

În timp ce aştepta la coadă la bilete, a aruncat o privire peste umăr, gata să vină repede lângă ea dacă cineva ar fi abordat-o. Cu gândul la Miranda, a trebuit să-i ceară agentului să repete ce-i spusese. Nu mai erau locuri libere pentru cursa din noaptea aceea a Rachetei lui Radcliffe şi erau nevoiţi să aştepte până a doua zi. Nate a plătit două locuri pentru cursa din noaptea următoare şi s-a întors spre Miranda.

Ţinea biletele în mână, pe jumătate bucuros, pe jumătate îngrozit. Îi puteau spune căpitanului Clare ce aflaseră despre Adam Pickersgill, iar acum soarta îi dăduse ocazia să petreacă mai mult timp cu Miranda, dar trebuia să o ferească de privirile nedorite până când ar fi urcat în diligenţă. Cu toată isteţimea ei, era încă o inocentă.

A traversat cafeneaua şi s-a aşezat lângă ea pe bancă.

— Ei bine? a spus ea.

— Ascultă, nu am mai găsit locuri libere în Racheta din seara asta.

A luat biletele şi le-a pus într-un buzunar mai sigur.

— Luăm o altă trăsură atunci, a zis ea şi şi-a netezit fustele peste genunchi.

— Trebuie să rămânem peste noapte.

Ea părea îngrozită.

— Aici?

— Nu. Un han mai mic va fi o alegere mult mai potrivită, dar, dacă e să te protejez...

— Să mă protejezi? Faţă de ce?

— De insulte. Avem nevoie de o poveste.

— Avem o poveste. Îl căutăm pe vărul nostru de care nu mai ştim nimic.

A scuturat din cap.

— Avem nevoie de o poveste ca să putem sta amândoi într-o singură cameră.

— Într-o singură cameră! Nu ştii ce spui. Nu pot dormi într-o cameră cu tine. O lady trebuie să aibă grijă de reputaţia ei.

I-a dus un deget la buze, îndemnând-o să tacă. Un domn din celălalt colţ al camerei îi privea peste ziarul pe care-l ţinea în mâini.

— Ca să te protejez, a spus el. O singură cameră, a făcut un efort supraomenesc să-şi şteargă din minte imaginile care l-au străfulgerat, nu şi un singur pat.

Obrajii Mirandei au căpătat o nuanţă interesantă de roz.

— Eşti pregătită? a întrebat el.

Ea a dat din cap.

Voia să găsească un han mai puţin aglomerat şi să o ducă cât mai departe de privirea prea interesată a bărbatului din spatele ziarului. Intenţiile oricărui bărbat îi deveniseră suspecte pentru că el însuşi avea gânduri pe care nu voia să le scoată din ungherele unde le ascunsese referitoare la noaptea pe care urma s-o petreacă cu Miranda. Cel mai bine ar fi fost să găsească o locaţie decentă, asta doar după ce ar fi obosit bine plimbându-se prin oraş, astfel încât să doarmă neîntorşi. Dar, mai întâi, ar trebui să ticluiască o poveste pe care să i-o spună proprietarului hanului. Hangiii, a remarcat Nate, erau mult mai suspicioşi decât menajerele sau bonele.

S-a dovedit a fi mult mai uşor să găsească un han decât să cadă de acord asupra unei poveşti.

Pe strada principală, lângă un magazin cu dulciuri, se afla un mic han din cărămidă şi lemn, cu preţuri destul de modeste, astfel că Nate a reuşit să facă şi ceva economii. I-a cumpărat Mirandei o pungă cu bomboane mentolate şi i-a propus o poveste simplă. Urmau să fie domnul şi doamna Fulton care făceau o călătorie la Londra pentru ca ea să-şi viziteze mama, despre care aflaseră că era bolnavă.

— De ce ne schimbăm povestea? a vrut ea să ştie.

— Pentru că nu ar trebui să le spunem unor necunoscuţi ceea ce am aflat, înainte de a-i raporta căpitanului Clare.

S-a încruntat şi a supt cu zgomot bomboana de mentă.

— Crezi că există cineva în acest oraş de provincie căruia să îi pese de vărul nostru dispărut?

— Oamenii ştiu că Lady Penelope a dispărut. Nu vrem ca ei să creadă că ştim ceva ce de fapt nu ştim.

— Ei bine, am putea schimba numele rudei noastre şi am putea păstra povestea.

A scuturat din cap. Uneori putea fi atât de încăpăţânată.

— Vrei să locuieşti în continuare în camera din spate a magazinului tatălui tău sau vrei să se redeschidă clubul?

S-a strâmbat şi şi-a întors privirea de la el. Nu ştia ce spusese s-o supere atât de tare. Adevărul era că ea nu voia să fie soţia lui nici măcar într-o situaţie imaginară. Stătea şi se uita la clienţii care intrau şi ieşeau din magazinul de dulciuri în timp ce aştepta să-i treacă supărarea.

După ce bomboana de mentă devenise deja o pastă vâscoasă, ea a spus cu o voce stinsă.

— Bine atunci, sunt de acord.

— Bine, a spus el.

A ajutat-o să se ridice de banca unde stăteau şi a luat bagajele.

Apoi ea a continuat.

— Dar, a spus ea, trebuie să aştepţi până când mă bag în pat, nu ai voie să aprinzi nicio lampă şi trebuie să dormi pe podea.

Era aceeaşi Miranda pe care o cunoştea atât de bine.

*

Invitatele Cassandrei şi Cordeliei Fawkener s-au mutat în salonul mov după ce au servit cina. Lucy nu primise nicio veste de la Harry Clare de când se despărţiseră, cu o după-amiază în urmă. Nici nu apucase să-şi facă griji în legătură cu Adam, deoarece prietenele ei nu-i lăsaseră prea mult timp liber, fiind preocupate să o sfătuiască în privinţa unei noi coafuri şi a alegerii unei rochii potrivite pentru prima ei petrecere şi să-i dea o mulţime de informaţii despre ceilalţi invitaţi.

Acum era rândul lui Lucy, aşezată pe o canapea drăguţă de catifea, să se converseze cu o anume domnişoară Sophia Throckmorton, o fată cu faţa rotundă, cu nişte ochi negri enormi, cu un piept la fel de impresionant şi o rochie de o culoare galbenă atât de intensă, încât îi amintea lui Lucy de cel mai bun muştar al doamnei Vell. Domnişoara Throckmorton nu avea nevoie de un imbold ca să vorbească.

În sfertul de oră petrecut pe canapea, Lucy aflase tot ce dorea şi ce nu dorea despre intenţia fetei de a atrage în capcană un soţ frumos, cu un titlu nobiliar, în timpul Sezonului care urma să înceapă.

— Nu aş fi venit la o petrecere la care sunt invitate astfel de… persoane, dacă nu aş fi fost sigură că printre cunoştinţele dragilor noastre amfitrioane se numără atât de mulţi bărbaţi singuri, a mărturisit ea cu o mână pusă peste a lui Lucy. Nu trebuie ratată şansa de a fi văzută de cei care îţi vor lăuda frumuseţea altor persoane.

Lucy nu era atât de sigură că vreuna din gemene, fie Cordelia, fie Cassandra, aveau intenţia de a lăuda o fată care arăta ca un borcan de muştar, dar şi-a ferecat buzele. Avea bănuiala că prietenelor ei le plăcea să dea o notă de dramatism petrecerilor lor. În opinia ei, acesta ar fi fost singurul motiv plauzibil care ar fi putut justifica amestecul de invitaţi din acea seară, un deputat înfocat care avea

propriile îndoielile cu privire la crearea unei forţe de poliţie metropolitane, un tânăr baron cu înclinaţii politice radicale, un cuplu care părea sceptic faţă de ideea de unitate publică, pe care ei cu greu o împărtăşeau, şi toţi prietenii dragi din grupul intitulat Biblioteca din Ultima Strană.

Masa fusese foarte frumos aranjată, mâncarea delicioasă şi personalul atât de atent, încât fusese aproape invizibil, dar Lucy observase un schimb de priviri amuzate între cele două surori, ori de câte ori oaspeţii lor se înfierbântau sau când parlamentarul a bătut cu pumnul în masă de a făcut să sară cuţitele cu mâner de fildeş. O auzise pe Cassandra spunându-i Cordeliei:

— Dacă nu putem avea şi noi norocul ducesei de Richmond, trebuie să ni-l facem pe al nostru.

Pentru o vreme, lui Lucy îi făcuse plăcere să-şi urmărească companionii, dar acum, toropită de valul mărturisirilor făcute de domnişoara Throckmorton, a început să resimtă oboseala zilei lungi şi să spere că nu avea să fie dezamăgită de căpitan.

Se înşelase când avusese încredere atât în promisiunea lui, cât şi în aparentul lui interes faţă de persoana ei. O greşeală despre care ghidul ei pentru vânătoarele de soţi menţiona că era absolut firească din partea unei femei. Acum era la fel de obosită ca şi când şi-ar fi petrecut o zi întreagă în picioare la han. Tocmai îşi îndrepta spatele şi îşi înăbuşea un căscat care ameninţa să o dea de gol, când s-a deschis uşa salonului.

Lucy a aruncat o privire spre intrare, cu speranţa că domnii li se vor alătura, că avea să urmeze în curând tava de ceai, iar momentul în care s-ar fi întins în pat nu i s-ar mai fi părut atât de îndepărtat.

Dar doar un singur domn a intrat în cameră, Harry Clare, arătând surprinzător de frumos în haine negre de seară elegante. A traversat camera pentru a le adresa câteva cuvinte gazdelor sale şi a le face o plecăciune, apoi, în maniera lui directă, s-a îndreptat spre Lucy. Ea nu i-a putut evita privirea. Lângă ea, domnişoara Throckmorton a luat un evantai din fildeş şi l-a deschis zgomotos.

Harry s-a înclinat.

— Domnişoară Holbrook, am un mesaj pentru tine de la prietenul nostru comun.

— O, ce face? De ce l-ai lăsat singur?

— Este foarte bine. Acum este cu un vechi prieten de-al meu. Au început deja să se înţeleagă.

— Mulţumesc, a spus ea.

A simţit cum se eliberează de greutatea grijilor care o măcinaseră în timpul zilei, iar inima sau orgoliul ei, nu putea fi sigură care, i-a şoptit că, în cele din urmă, părea a fi interesat de ea.

— O, a spus ea. Îmi permiteţi să vă fac prezentările? Domnişoară Throckmorton, căpitanul Sir Harry Clare.

A ridicat o sprânceană.

— După cum poţi vedea, a spus Lucy, am aflat ceva despre dumneata azi.

Cassandra şi Cordelia îi explicaseră că el era al doilea fiu al unui conte. Fără uniformă, părea un bărbat diferit de cel care o ajutase ieri.

S-a înclinat din nou şi a luat cu un gest rapid mâna domnişoarei Throckmorton.

Timp de câteva clipe s-a lăsat tăcerea. Lucy s-a străduit din greu să nu se ridice de la locul ei. Voia să plece şi să iasă din salon însoţită doar de căpitan, sfidând orice regulă de politeţe şi de bun-simţ.

— Cum a fost prima ta zi la Londra? a întrebat el.

— Lungă, a spus ea.

— Ai reuşit să-ţi găseşti un soţ? a întrebat-o.

— Eu şi domnişoara Throckmorton tocmai vorbeam despre responsabilitatea fiecărei tinere de a-şi căuta un soţ, a spus ea.

— Sunt sigură că gazdele tale vor face tot posibilul să te prezinte unor pretendenţi potriviţi.

Domnişoara Throckmorton a intervenit în discuţie.

— Domnişoara Holbrook are marele privilegiu de a locui cu astfel de prietene care să o ajute.

Lucy a simţit momentul de stânjeneală apărut în discuţia lor. Voia să ceară mult mai multe informaţii despre

Adam şi despre el, Harry Clare, fără să fie monitorizată de privirea curioasă a domnişoarei Throckmorton.

Uşa salonului s-a deschis din nou şi şi-au făcut apariţia şi ceilalţi gentlemeni. Deodată, toată lumea a început să discute şi să se mişte dintr-un colţ în altul. Harry Clare avea să se îndepărteze de ea, luat de agitaţia care a schimbat atmosfera din încăpere.

— Ai renunţat la uniformă, căpitane, s-a aventurat ea.

— Nu sunt întotdeauna în misiune de luptă, a spus el.

Una dintre invitate s-a apropiat de el în acel moment. Lucy făcuse mai devreme cunoştinţă cu ea, o femeie de aproape de şaizeci de ani. Harry s-a întors şi i-a oferit un zâmbet şi un sărut rapid pe obraz.

— Mătuşa Louisa.

— Ştrengarule, a spus ea. Nu scapi aşa uşor de mine. Ai evitat să îţi vezi mătuşile de mult prea mult timp. Acum că te-am găsit, trebuie să-mi povesteşti despre tine. În sfârşit, văd că nu mai porţi uniforma.

I-a oferit braţul femeii mai în vârstă.

— Ai făcut cunoştinţă cu domnişoara Holbrook şi cu domnişoara Throckmorton?

Ea a dat din cap.

— Hai, spune-mi dacă ceea ce aud despre fratele tău este adevărat.

Mătuşa lui s-a agăţat de braţul lui în timp ce se îndepărtau.

— Fiul mai mic, a spus domnişoara Throckmorton.

— Poftim? a întrebat Lucy.

Conversaţia ei cu Harry Clare se terminase înainte de a fi început de fapt. Întrebarea chinuitoare legată de interesul lui pentru ea o frământa în continuare.

— Este doar fiul mai mic, a repetat domnişoara Throckmorton. Este groaznic când sunt atât de arătoşi, dar o femeie care urmăreşte să obţină un statut care să-i asigure un trai îndestulat nu trebuie să se lase influenţată de aspectul unui bărbat.

— Bineînţeles că nu, a spus Lucy.

Domnişoara Throckmorton a oftat şi s-a cutremurat

puţin.

— Se spune că fratele său, Richard, a adus moşia la sapă de lemn.

Lucy a simţit că venise momentul să-şi schimbe locul dacă nu voia să mai audă părerile domnişoarei Throckmorton referitoare la situaţia financiară a lui Harry Clare, aşa că a profitat de ocazie când a început să se servească ceaiul.

— Bem nişte ceai?

O mică mişcare, câteva cuvinte adresate altor oaspeţi şi intenţia de a-şi comanda propria ceaşcă de ceai a scăpat-o de domnişoara Throckmorton. Când a găsit puterea să se uite în jur după fosta ei parteneră de discuţii, a observat-o pe când se conversa cu Harry Clare şi mătuşa lui.

*

Nate s-a tot lungit la o halbă de bere din micul bar, până când a simţit că nu mai putea întinde coarda. Dacă ar mai fi zăbovit, proprietarul ar fi început să se îndoiască de povestea tânărului soţ care o însoţeşte la Londra pe soţia lui îngrijorată, pentru a avea grijă de mama ei bolnavă. În afară de asta, orice minut în plus în care să-şi imagineze ritualul Mirandei de mers la culcare i-ar fi încins creierul.

Avea puţină experienţă cu femeile, nimic ieşit din comun. O dată, în tinereţea lui petrecută pe Bread Street, admirase o fată mai mare pe nume Eliza. Observase cum se transformase după o perioadă destul de scurtă dintr-o frumuseţe arogantă într-o femeie cu o expresie vulgară şi tristă, după o viaţă în care fusese nevoită să satisfacă plăcerile bărbaţilor cu pumnii puternici. Era stilul de viaţă de pe Bread Street. Doamnele nobile pe care le întâlnise de când plecase de acolo nu l-au impresionat prea mult. Erau la fel de distante şi de indiferente faţă de oameni de condiţia lui, ca şi cum ar fi trăit în cer. Doar Miranda era o combinaţie dintre frumuseţea trufaşă a acelor fete de pe Bread Street înainte de a deveni femei şi eleganţa arogantă a unei adevărate lady. L-a făcut să-şi piardă minţile, iar el

avea nevoie de toată puterea lui de judecată pentru a duce la bun sfârşit misiunea căpitanului.

I-a spus noapte bună proprietarului, a luat o lumânare şi a urcat scările până în camera din spatele hanului. Puţin mai devreme, când el şi Miranda îşi puseseră bagajele pe banca de la picioarele patului, fusese mulţumit de curăţenia şi simplitatea locului. Un covor din cârpe acoperea o mare parte a podelei. Un dulap de haine pictat şi o comodă veche cu o oglindă pătată erau aşezate lângă perete, cu un scaun şi o masă joasă lângă căminul de vizavi. Patul părea încăpător, iar pătura peticită era curată.

În lumina zilei care se revărsa de la două ferestre mici, înalte, aflate de o parte şi de alta a patului, camera părea destul de încăpătoare. Mai era un paravan într-un colţ, care oferea o zonă de intimitate. Abia acum, când a încercat uşa, şi-a dat seama cât de dificil i-ar fi să ignore prezenţa altei persoane. Miranda o încuiase, aşa cum îi spusese. A bătut.

— Eu sunt, a spus. Deschide uşa.

— Fără lămpi, i-a amintit ea.

El a aşteptat, ascultându-i mişcările. Cheia s-a întors, uşa s-a deschis şi el a împins-o imediat cu piciorul.

— Ai o lumânare, a strigat ea, trântind uşa de cizma lui.

— Întoarce-te în pat. O să aştept.

Ea a dat drumul la uşă, iar el a auzit-o fugind prin cameră şi trântindu-se în pat.

A împins uşa şi s-a întors spre comodă, cu spatele la pat. Când a lăsat lumânarea jos, imaginea lui întunecată a apărut în oglinda pătată. În cameră mirosea a ea, a pudră de dinţi, a săpun de lămâie şi a cremă de migdale. El mirosea a bere. A inspirat adânc, o respiraţie plină de Miranda.

Ceea ce trebuia să facă era simplu. O făcuse de o mie de ori. Nu exista niciun motiv ca o fată întinsă în pat şi uitându-se în tavan să-l facă să se simtă stingher şi neîndemânatic. El a repetat mişcările în minte. „Cizme, sacou, lavalieră, vestă.” Chiar şi când o să le dea jos, o să

fie încă îmbrăcat decent.

— Am aşezat unele dintre lucrurile tale în dulapul de haine, a spus ea.

Stomacul i s-a strâns involuntar la gândul că ea îi atinsese hainele.

— Mulţumesc, a spus el.

S-a întors şi a deschis dulapul, pierzându-şi minţile pentru scurt timp din cauza parfumului de lavandă al rochiilor ei. Creierul lui a reuşit să-i transmită comanda – „descălţătorul de cizme”. A dat deoparte fustele de muselină, a găsit dispozitivul şi şi-a scos cizmele.

— Cum îţi mai sunt picioarele? a întrebat el.

— Am stricat o pereche de ciorapi de bumbac fin, a spus ea.

— Putem să căutăm altă pereche la un magazin mâine. Mi-ai pus şi mie o pernă pe bancă?

— Da. Şi o pătură.

A tras adânc aer în piept şi şi-a aruncat jacheta, eşarfa şi vesta într-o succesiune rapidă, apoi a rămas în picioare o clipă, cu mâinile pline de lână şi de bumbac şi cu capul plin de câlţi.

— Ai un umeraş în dulap să-ţi pui haina, a spus ea.

A comandat mâinilor să pună deoparte hainele, apoi s-a întors spre bancă bâjbâind după pernă şi pătură. A aruncat perna pe covor şi şi-a tras pătura peste umeri. Aplecându-se să stingă lumânarea, el i-a văzut ochii care îl priveau în oglindă. A stins lumânarea. Camera s-a întunecat, iar el s-a întins pe podeaua rece şi tare.

Undeva deasupra lui, lenjeria de pat scotea foşnete mătăsoase care l-au tulburat şi i-au transmis un val de excitare în tot corpul. Stătea nemişcat şi aştepta ca inima să nu-i mai bată cu putere şi sângele să nu-i mai clocotească în vene. Voia să încerce să respire adânc, dar l-ar fi auzit ea. Nu mai dormise într-o cameră cu o altă persoană de pe vremea uceniciei la şcoala lui Bredsell.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Lady Penelope? s-a auzit vocea ei stinsă şi pierdută.

El nu i-a spus ce credea.

— Dacă ar fi fost un personaj din una din poveştile tale, ce s-ar fi întâmplat cu ea? a întrebat el.

— O, a spus ea, într-o poveste? Ea a tăcut pentru câteva clipe, într-o poveste, ea şi-ar fi găsit soţul şi l-ar fi salvat de răufăcătorii care l-ar fi ţinut în captivitate şi l-ar fi scos ilegal din Franţa, iar ei ar locui într-un castel din Italia până când s-ar întoarce în siguranţă.

— Îmi place cum sună, a spus el.

Nu s-ar fi contrazis cu ea în privinţa unui final fericit.

— Dar tu nu crezi că s-a întâmplat aşa? Crezi că Adam Pickersgill a luat copilul?

— Nu.

Tot ce văzuse el la bătrân era bunătate şi o minte rătăcită. Se îndoia că Adam Pickersgill făcuse rău vreodată vreunui suflet.

— Pari foarte sigur. Eşti mereu atât de sigur, de parcă eu nu aş putea avea niciodată dreptate.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Este treaba spionilor să afle, iar, dacă vom reuşi, clubul se va deschide din nou.

După un moment de tăcere, ea a întrebat:

— Este atât de important pentru tine ca acest club să se redeschidă?

— Înseamnă totul pentru mine, a spus el.

Dacă ea nu avea să răspundă sentimentelor lui de dragoste, măcar clubul i-ar da un loc de muncă şi l-ar şi plăti pentru asta şi i-ar oferi şi o şansă de a continua să spere că avea să devină o persoană importantă, mult peste nivelul celor de pe Bread Street. Miranda nu a răspuns, dar a auzit foşnind din nou lenjeriile de pat şi scârţâind tăblia patului.

— Salteaua este noduroasă? a întrebat-o.

— Nu, a spus ea cu vocea ei cea mai stinsă.

Ceva o tulburase, iar el a aşteptat să vadă dacă îi va spune. Nu ar fi trebuit să menţioneze clubul. Ştia că este un subiect care o frământa. Timp de câteva luni Miranda îşi pusese toate speranţele şi fanteziile în unul dintre nobilii spionii de la club. Lordul Hazelwood, care fusese renegat de

familie şi dezmoştenit, se transformase într-un spion fermecător, care nu s-ar fi căsătorit niciodată cu o vânzătoare. Hazelwood se căsătorise cu altă fată.

Când nu a mai auzit-o foindu-se, a întrebat-o:

— Încă mai eşti îndrăgostită de Hazelwood?

În camera întunecată şi pustie, nu s-a auzit niciun răspuns.

*

Harry îşi pierduse antrenamentul. Nu mai participase la un dineu de ani întregi. Uitase cât de bine puteau unele femei să profite de un avantaj în spaţiul restrâns al unui salon. Sesiza strategiile bune atunci când avea de-a face cu ele. Domnişoara Throckmorton stăpânea această artă, în timp ce Lucy nu se pricepea deloc la tactică.

Totul a căzut pe umerii lui, fiind obligat ca, în ultimele minute ale serii, când oaspeţii se îndreptau deja spre ieşire, să facă tot posibilul să se apropie suficient de mult încât să-i şoptească un cuvânt la ureche.

— Domnişoară Holbrook, aţi avea amabilitatea să veniţi cu mine la o plimbare mâine după-amiază?

Ea a ridicat privirea cu un zâmbet larg şi cu o strălucire de satisfacţie în ochii aceia albaştri. Rămânea un mister pentru el cum un bărbat ca Iron Tom Holbrook, cu părul şi sprâncenele lui întunecate şi o siluetă la fel de îndesată şi de solidă precum turnul bisericii din St. Botolph, reuşise să aibă o fiică atât de blondă şi cu ochii atât de albaştri.

Harry era în pericol de a se pierde în acei ochi.

— Cred că abia aşteptaţi să îţi povestesc în cele mai mici detalii cum se descurcă prietenul nostru, i-a spus el, onorându-şi promisiunea.

Privirea ei şi-a pierdut strălucirea, iar zâmbetul i-a dispărut.

— Mulţumesc, căpitane, ar fi un gest foarte drăguţ din partea ta, a spus ea.

Întreaga ceremonie prin care invitaţii îşi luau rămas-

bun de la gazde i-a despărţit din nou înainte ca el să îşi dea seama ce naiba spusese de i se şterse de pe chip acel zâmbet.

Capitolul 12

În timp ce tânăra vânătoare de soţi îşi caută ţinuta pentru o ieşire în societatea londoneză, este preocupată ca nu cumva lipsa ei de cunoştinţe în rândul londonezilor să o condamne la izolare şi să nu ajungă în nedorita situaţie de a nu fi băgată în seamă la orice întâlnire sau discuţie. Uneori i se poate părea că toţi cei din jurul ei şi-au petrecut toată viaţa în oraş şi că aluziile şi comentariile lor au o anumită semnificaţie pentru londonezi, care ei îi scapă. Alteori, obiceiurile londoneze i se pot părea ciudate. Se poate amuza de gradul de importanţă acordat unei chestiuni atât de frivole precum croiala reverului unui domn sau penele care împodobesc pălăria unei doamne. Poate fi îngrijorată că lipsa ei de experienţă şi de cunoştinţe legate de stilul de viaţă al londonezilor o va exclude dintr-o companie selectă. Dar nu trebuie să-şi facă astfel de griji. O curiozitate vie şi o minte deschisă sunt singurele garanţii de care are nevoie pentru a fi primită în cercurile cele mai rafinate ale Londrei.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Când a ajuns pe Brook Street la ora potrivită pentru o plimbare în parc, căpitanul a fost întâmpinat de Cassandra şi de Cordelia, care l-au lăudat pentru pălăria şi ţinuta lui şi pentru cum arăta trăsura şi cei doi cai înhămaţi la ea. Aruncând o ultimă privire rapidă asupra mantoului, mănuşilor şi bonetei cenuşii cu care era îmbrăcată Lucy, au repezit-o afară pe uşă ca să vadă şi să fie văzută de către cei din jur.

După ce i-a dat mâna şi a ajutat-o să urce în trăsură, i-a întâlnit privirea şi a întrebat-o:

— Ce este atât de amuzant?

— Nu ridica privirea, a spus ea. Sunt sigură că prietenele mele dragi ne urmăresc de la fereastră. Sunt hotărâte să-mi găsească un soţ şi ai primit aprobarea lor să joci rolul de cel mai elegant şi mai potrivit accesoriu pentru apariţia mea în parc.

— Accesoriu?

— Exact.

Ea l-a examinat rapid şi şi-a dat seama că ar fi vrut să stăruie mai mult cu privirea pe chipul lui. Nu-l considera doar un bărbat foarte frumos, ci mai degrabă interesant. Voia să-l privească mult mai mult decât îi permiteau regulile de politeţe.

— Se pare că, dacă voi fi văzută în compania ta, va stârni interesul altor domni.

— Ai pe cineva în vedere?

— Este încă prea devreme, căpitane. În afară de tine şi de vechii mei prieteni de la Biblioteca din Ultima Stranã, am întâlnit puţini burlaci eligibili.

— Şi nu vrei să pariezi pe un cal fără să studiezi mai întâi terenul, nu-i aşa?

— Exact, cea care se află la vânătoare de soţi trebuie să arunce un năvod mare.

Harry a râs. Nu a dat impresia că ar avea intenţia de a cocheta cu ea.

Strada era aglomerată de trăsuri ca a lor care se îndreptau spre parc într-o după-amiază însorită şi caldă, cu o adiere răcoroasă. Copacii se legănau de-a lungul drumului pe fondul unui cer albastru şi strălucitor. Căpitanul îşi dirija perechea de cai cu multă pricepere. Încă un lucru care a făcut-o să fie şi mai interesată de el.

În timp ce-şi croiau drum prin traficul din Grosvenor Square, iar parcul se zărea deja la capătul lui Brook Street, Lucy a adus în discuţie adevăratul motiv al ieşirii lor.

— Ai vrut să-mi povesteşti despre Adam, a spus ea.

— Este cu un prieten de-al meu, a spus el, un om de încredere, care are un magazin, cu o cameră în spate, unde şi locuieşte, şi o grădină mică, destul de ferită de privirile

curioase. Se înţeleg bine amândoi.

— Adam a mai avut vreunul dintre acele… episoade?

— Niciunul. Te-ai gândit ce-i provoacă aceste crize, nu-i aşa?

— Când aveam doisprezece ani, am studiat destul de mult… delirurile lui. A avut parte de atât de multe episoade de acest gen în acea vară încât m-am gândit că trebuie să existe o modalitate de a-l… ajuta dacă aş fi putut înţelege ce îi provoca… crizele.

— Şi ai reuşit să-ţi faci o părere referitoare la motivul lor?

Privirea îi era îndreptată asupra cailor lui, dar părea atent la răspunsul ei.

— Nu. Papa mi-a cerut să mă opresc. Am notat toate lucrurile pe care Adam le-a spus în acele momente. M-am gândit că poate aş fi reuşit să le pun cap la cap şi să aflu întreaga poveste.

El a dat din cap, cercetând-o cu privirea.

— Şi tu te-ai gândit că l-ai fi putut ajuta dacă i-ai fi descâlcit povestea?

— Da, dar Papa m-a convins că aş fi dat dovadă de egoism dacă l-aş fi forţat pe Adam să retrăiască acele întâmplări. L-aş fi putut împinge pe marginea nebuniei.

— Ai mai fi dispusă să rişti să faci acelaşi lucru acum, dacă ai şti că asta l-ar putea ajuta?

— Poate, dacă aş fi convinsă că starea lui se înrăutăţeşte sau dacă, cu adevărat, nu aş mai reuşi să-l fac să rămână la han.

Şi-a dat seama brusc că Harry Clare ar putea avea aceleaşi gânduri cu privire la Adam. Ea a înţeles că fusese în război începând cu lunga campanie din Peninsulă până la bătălia decisivă de la Waterloo. Trebuie să fi fost destul de tânăr când s-a hotărât să se înroleze. Ea îi văzuse cicatricile, dar el supravieţuise. Probabil că văzuse alţi bărbaţi cu răni mai grave, nu doar ale trupului, ci şi ale minţii, la fel ca aceea de care suferea şi Adam.

La intrarea în parc s-a produs un mic blocaj şi Harry a încetinit caii forţându-i să se oprească.

— Cum suportă toate acestea? a întrebat ea. Sunt făcuţi pentru libertate şi viteză, dar îi punem în ham şi le punem ochelari la ochi, le punem căpăstru în gură şi le cerem să rămână aproape nemişcaţi.

— Le cerem mult mai mult decât atât, a răspuns el.

— Pe câmpul de luptă, vrei să spui?

— Şi oriunde în altă parte sunt bani de făcut pe seama forţei lor. Ştii că Radcliffe este cunoscut pentru faptul că îşi supune caii la chinuri groaznice.

Ea a clătinat din cap.

— Povesteşte-mi.

— Îşi aleargă echipajele până la epuizare şi îi mută pe cei mai slabi cai pe cursa de noapte. Numărul cailor care mor în hamuri creşte într-un ritm alarmant.

— De ce ar vrea cineva să fure acei cai?

— Şi eu aş vrea să ştiu.

— De aceea ai mers cu şareta la locul jafului acum câteva zile?

O scurtă fulgerare de surpriză din privirea lui arăta că îl prinsese cu garda jos.

— Cole şi-a abandonat pasagerii. M-am gândit că le-aş putea da o mână de ajutor.

Şi-a recăpătat imediat stăpânirea de sine, dar nu i-a spus adevăratul motiv pentru care mersese la locul jafului.

Au reuşit să-şi facă drum în cele din urmă în parcul propriu-zis şi s-au alăturat paradei elegante. Din privirile, râsetele şi veselia majorităţii celor care se plimbau se vedea clar că era momentul potrivit pentru flirt. Lucy a surprins privirile pe care doamnele le aruncau însoţitorului ei. Poate că o şi invidiau, dar a trebuit să facă haz de necaz din cauza puţinului interes pe care i-l arătase. Discuţia lor se rezuma doar la Adam sau la cai. Dacă ar trebui să facă o evaluare a caracterului lui, ar spune că Harry Clare era un bărbat care punea datoria pe primul loc, bunătatea pe al doilea, iar doamnele, nicăieri. Ea putea să-şi răspundă singură la dilema dacă el ar avea vreun interes special pentru ea. Totuşi, s-a gândit să-l provoace puţin.

A uitat de intenţia ei în momentul în care un domn

călare pe un cal murg de talie înaltă a venit direct spre ei, forţându-i să se oprească şi blocându-le calea. Harry a tras trăsura într-o parte.

Domnul s-a uitat cu atenţie la Lucy în timp ce îşi liniştea calul nervos, trăgând scurt de hamul înfipt în botul calului. Animalul în spume s-a oprit, pufnind şi tremurând.

— Văd că ţi-ai găsit deja o moştenitoare, Harry, a spus bărbatul.

— Bună ziua, Richard. Harry şi-a înclinat umărul înainte, astfel încât corpul lui să fie între Lucy şi străin. Domnişoară Holbrook, fratele meu, lordul Mountjoy.

Peste umărul lui Harry, Lucy a dat din cap către conte. Pe faţa lui palidă şi nervoasă, nu a apărut nicio urmă de răspuns. Lucy nu a observat prea multe asemănări între cei doi fraţi.

— Îţi expiră timpul, frate, i-a spus el lui Harry. Dacă ai de gând să te căsătoreşti pentru a face rost de bani, te-aş sfătui să obţii cât mai repede licenţa şi să terminăm odată. Am primit o ofertă pentru Mountjoy chiar azi.

— Sunt sigur că vei mai primi şi altele, a răspuns Harry.

Richard şi-a întors privirea către Lucy. Ea i-a susţinut privirea tăioasă cât de mult a putut.

— Îţi place de el, domnişoară? a întrebat-o Richard pe Lucy. Sunt sigur că prietenele tale te-ar putea ajuta să-ţi găseşti o partidă mai bună.

S-a aplecat înainte în şa.

— Iubitul meu frate nu are nici farmec, nici bani. Sunt surprins că a renunţat la uniformă. Este singurul lucru care-i asigură mâncarea, de câţiva ani încoace. Am auzit că îşi povesteşte propriile experienţe avute în timpul marii bătălii pentru un cotlet de miel şi o halbă de bere.

La fel de brusc pe cât venise, lordul Mountjoy şi-a întors calul şi a pornit printre şirul de trăsuri în mişcare. Harry Clare şi-a manevrat trăsura înapoi în şir. Au trecut câteva momente până când i s-a adresat.

— Îmi cer scuze că a trebuit să suporţi asta. Nu mă aşteptam să-l întâlnesc aici.

Nimic din maniera calmă cu care-şi conducea trăsura nu lăsa să se înţeleagă că ar fi fost câtuşi de puţin deranjat de criza de nervi a fratelui său.

— Să ştii că Adam vorbeşte despre tine şi despre Queenie. Dintre voi doi, s-ar putea să-i fie mai dor de Queenie.

Lucy a înghiţi în sec. L-a înţeles. Trebuiau să se tachineze şi să vorbească în continuare despre lucruri mai puţin serioase. Ar fi fost inutil să-i spună părerea ei că întâlnirea neplăcută nu însemna nimic pentru ea, poate doar un moment jenant, în timp ce pentru el durerea unei astfel de înstrăinări de un frate nu avea cum să dispară.

— Queenie, am uitat de ea pentru moment. Trebuie să se fi întors acasă până acum.

Căpitanul nu i-a dat niciun răspuns, preocupat se pare doar de dirijarea cailor prin traficul londonez.

*

Lucy devenea pe zi ce trecea o expertă a dineurilor. A încercat să nu se lasă cuprinsă de dezamăgirea provocată de absenţa lui Harry Clare. Nu avea un rol important în astfel de evenimente. O dusese cu trăsura în parc. Nu se aştepta ca el să o invite şi la dans.

Ea a servit tacticos, în ritmul ei, inevitabilele şi diversele feluri de mâncare oferite de amfitrioana serii, Lady Eliza Fawkener, a evitat creveţii cu unt, a împiedicat un lacheu prea zelos să-i umple paharul de vin şi a profitat de momentul în care doamnele se retrăgeau în camera de relaxare. Dar nu a putut scăpa de noua ei cunoştinţă, domnişoara Sophia Throckmorton. În intervalul de timp scurs între servirea cinei şi cea a ceaiului, Sophia a ţipat de încântare când a zărit-o pe Lucy şi, cu un instinct infailibil de a o pune într-o situaţie stânjenitoare, s-a hotărât să o chestioneze despre mama ei.

— Tocmai am aflat cât de gravă este situaţia ta! Sărmana de tine. Nu poţi fi prezentată la Curte[6], nu-i aşa? a

6 Prezentarea debutantelor la Curte, în faţa suveranului marca

întrebat-o ea. Nu până când nu clarifici misterul legat de familia mamei tale. Mă mir că tatăl tău nu a lăsat vreo dispoziţie să ţi se spună adevărul.

— O, nu cred că situaţia mea este atât de îngrozitoare. Oricum, nu pot fi prezentată cât timp sunt încă în doliu, a spus Lucy.

— Tatăl tău era hangiu, nu-i aşa? Bănuiesc că a fost exact genul de om atent la toate detaliile, aşa cum ar trebui să fie un hangiu. Nu a menţionat niciodată numele bisericii în care s-au căsătorit părinţii tăi?

Lucy a clătinat din cap. Şi-a dat brusc seama că, în copilărie, punea mai multe întrebări despre Adam decât despre propria ei mamă. Acceptase explicaţia tatei că mama ei murise în chinurile naşterii şi că atât el, cât şi ea trebuiau să treacă peste suferinţa acestei pierderi.

— Spune-mi tu despre…

— O, ei bine, presupun că ai putea încerca la St. Botolph. Este foarte probabil să se fi căsătorit chiar acolo, iar numele lor ar fi trecut în registru. Sau… a izbucnit Sophia, sărind de pe scaun, cu pieptul ei splendid acoperit de o şuviţă împletită, aurie, ai putea să-l întrebi pe avocatul tatălui tău. Avocaţii sunt surprinzător de bine informaţi cu privire la tot felul de secrete de familie, aş putea spune.

*

Nate a făcut tot posibilul să rămână treaz în diligenţa aflată în mişcare. Miranda adormise cu câţiva kilometri în urmă. Acum era rezemată de el, cu capul pe umărul lui, cu un braţ încolăcit pe după al lui. Povestea mamei ei bolnave şi frumuseţea Mirandei îi ajutaseră să ocupe scaunele cu faţa spre direcţia de mers. Coroana de catifea moale a bonetei ei se sprijinea de urechea lui stângă.

Supravieţuiseră sentimentului de jenă care i-a cuprins

începutul sezonului social britanic. Cererile pentru tinerele care urmau a fi prezentate în faţa Curţii trebuiau să fie făcute de acele doamne care la rândul lor fuseseră prezentate suveranului; mama tinerei, de exemplu, sau cineva cunoscut familiei.

când s-au trezit în camera lor dimineaţa, dar ea nu fusese în apele ei în timp ce se plimbaseră prin Sunley. I-au trimis un mesaj rapid prin poştă căpitanului Clare prin care l-au anunţat că vor fi în Rachetă.

Apoi Nate o târâse pe Miranda prin biserici şi cimitire şi o răsfăţase cu vizite la magazinele de lenjerie şi dantelă. Doar ciorapii pe care îi găsiseră pentru a-i înlocui pe cei distruşi o înveseliră puţin. Totuşi, nu regreta aventura lor. Oriunde mergeau, el se întorcea şi îi zărea profilul sau simţea apăsarea mâinii ei pe braţul lui în timp ce păşeau pe caldarâm sau urcau trepte de piatră.

Acum, în diligenţă, se bucura de greutatea caldă trupului ei lipit de al lui şi de respiraţia ei. Trebuia doar să rămână treaz un pic mai mult decât ceilalţi pasageri pentru a reuşi să cotrobăiască prin buzunarele secrete ale vagonului, în căutarea vreunui obiect ascuns.

Nate l-a studiat pe vizitiul Cole când s-au urcat în diligenţă. Un zâmbet îi despica faţa mare şi roşie, iar monedele primite de la pasageri zornăiau în buzunarul pelerinei lui cu mai multe cape. Avea un *tommy* scurt, o armă criminală din os de balenă care era destul de grea, dar cu ajutorul căreia putea să obţină o ultimă zvâcnire de la un cal care abia se mai ţinea pe picioare. Racheta în sine era fabricată dintr-un amestec de lemn, piele şi oţel, fiind concepută pentru cursele de viteză de către cel mai important producător de trăsuri din Londra.

Nate nu a auzit numele paznicului, dar nu i-a plăcut schimbul de priviri dintre Cole şi acesta când au intrat în diligenţă. Nu i-a plăcut nici privirea pe care paznicul i-a aruncat-o Mirandei. În acel moment mergeau într-un ritm alert pe un drum care părea în cea mai mare parte în stare bună.

La lumina slabă a felinarelor trăsurii, i-a studiat pe cei doi bărbaţi din faţa lui. Odată ce se asigura că ceilalţi pasageri au adormit, avea să verifice căptuşeala panourilor laterale ale vagonului.

Miranda nu şi-a dat seama ce a trezit-o. Boneta era căzută pe ceafă, panglicile îi tăiau pielea gâtului, iar braţul

drept îi era amorţit din cauză că adormise pe el. O greutate necunoscută o ţintuia în scaunul diligenţei. Era Nate Wilde întins în poala ei, într-o poziţie care a şocat-o. Şi-a vârât mâna într-un buzunar din peretele lateral al diligenţei. Ea l-a tras de umăr pentru a-l ridica, dar era prea greu pentru a-l putea clinti.

— Ce faci? i-a şuierat ea la ureche.

Vizavi de ei, ceilalţi pasageri sforăiau. A închis un panou de pe partea laterală a vagonului cu un clic uşor şi s-a îndreptat, aşezându-se lângă ea.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te trezesc, a şoptit el.

— Ce căutai? a întrebat ea, şoptind ca şi el.

— Nu am găsit nimic acolo, a spus el, pe un ton nedumerit.

— Ce ai crezut…

Zgomotele produse de nişte lovituri, sticlă spartă şi întunericul care i-a învăluit brusc i-au întrerupt întrebarea. Caii au virat brusc spre stânga, iar diligenţa s-a aplecat periculos. Deasupra lor s-au auzit strigătele pasagerilor. Miranda s-a prins de braţul lui Nate şi a rămas agăţată de el în timp ce furgonul diligenţei se clătina ca o budincă de lapte. Chiar când părea pe punctul de a se răsturna, s-a oprit.

Peste vacarmul de scârţâieli şi pocnituri produs de diligenţă şi de zornăitul hamului, s-a auzit o voce dispreţuitoare care a strigat:

— Cole, mă scoţi din sărite. Ce ţi-am spus eu să nu mai foloseşti un *tommy* pe caii tăi?

— Sunt caii lui Radcliffe, şi oricum nu mai sunt buni de nimic.

Miranda a recunoscut vocea vizitiului.

— Tâlharii la drumul mare, a şoptit unul dintre pasagerii din faţa lor.

Vocea de afară s-a auzit din nou.

— Sunt nişte biete creaturi, Cole.

— Vezi-ţi mai departe de treburile tale, omule, şi lasă-mă să mă ocup şi eu de ale mele.

Apoi tâlharul a vorbit într-o limbă străină. Din pădurea

care străjuia drumul s-a apropiat un grup de siluete întunecate. Se auzeau mai multe voci vorbind în limba ciudată şi zgomotul hamului şi loviturile produse de copitelor cailor.

— Deshamă caii, a şoptit Nate. La fel ca şi în ultimul jaf.

S-a eliberat din strânsoarea ei şi a întors zăvorul uşii, împingând-o încet. Era atât de tipic pentru el. Ea era moartă de frică, iar el se arunca cu capul înainte, fără să ţină cont de pericol.

Fără să coboare scara diligenţei, el s-a aruncat uşor la pământ. Miranda a ezitat o clipă, apoi a scos capul pe uşă.

— Scările, i-a spus ea lui Nate.

El şi-a dus un deget la buze şi şi-a ridicat braţele pentru a o prinde.

— Tu de acolo. Eşti complice cu hoţii. Opreşte-te!

Ea s-a întors şi l-a văzut pe paznicul diligenţei în timp ce îndrepta pistolul spre Nate, de undeva din spatele furgonului. Nu avea niciun sens.

Apoi a tras. Străfulgerarea glonţului i-a luminat faţa. Lovitura l-a făcut pe Nate să se întoarcă spre stânga, apoi a căzut la pământ în faţa ei. Miranda a sărit. S-a lăsat în genunchi şi l-a rostogolit pe Nate pe spate, rupându-i haina, căutând rana făcută de glonţ.

În jurul ei auzea strigăte în limba ciudată şi de cai în mişcare, dar urechile îi erau încă înfundate de la zgomotul împuşcăturii. Ea şi-a tras mănuşile de pe mâini şi i-a pipăit umărul. Degetele ei au dat de sângele fierbinte care şiroia din rană. Mirosul a îngrozit-o. Sângele lui Nate i se scurgea din trup. A apăsat puternic cu mănuşile pe locul care sângera.

A ridicat capul uitându-se după ajutor. Un bărbat ducea caii de la diligenţă departe în pădure. Instinctul i-a spus că tâlharii erau pe cale să plece. Ar fi rămas singură să aibă grijă de Nate, împreună cu bărbatul care l-a împuşcat.

— Aşteaptă, i-a strigat ea tâlharului.

El s-a întors s-o privească de pe calul său negru. Nu semăna deloc cu tâlharii din poveştile ei. Privirea lui era ca

gheaţa, ca mormântul. Nu avea dantelă la gât, nici pene la pălărie şi niciun semn de metal pe hamurile calului. Borul întunecat al pălăriei îi ascundea trăsăturile. Lumina lunii a scos la iveală doar strălucirea neagră a pistolului lui.

— Ia-ne cu tine, l-a rugat ea.

— Îmi cer scuze, domnişoară. Ceri să fii răpită de o bandă de oameni periculoşi.

Miranda a sesizat o notă de amuzament în vocea nobilă. Miranda cunoştea vocile gentlemenilor ei. Fără îndoială că acest bărbat era un gentleman.

— Paznicul diligenţei mi-a împuşcat... soţul. Vă rugăm să nu ne lăsaţi cu ei, s-a cutremurat ea.

— Curios.

Tâlharul s-a aplecat înainte în şa. Pistolul nu s-a clintit deloc în mâna lui. S-a întors din nou către vizitiu.

— Mi se pare mie sau ai început să-ţi împuşti pasagerii, Cole?

— Pleacă, omule. Veţi fi plătiţi, ca întotdeauna. Avem noi grijă de restul.

— Nu prea cred, Cole. Mă voi ocupa singur de această problemă. Tâlharul s-a întors în şa şi a vorbit din nou într-o limbă ciudată.

I s-a părut că a dat ordine, pentru că doi dintre complicii săi au venit repede spre ei şi l-au ridicat pe Nate de la pământ.

— Ai grijă, a strigat Miranda. Sângerează!

— *Cuidado!* a spus tâlharul.

Un al treilea bărbat a tras-o pe Miranda în sus.

— *Señora*, *ven,* a spus el.

Tâlharul i-a întins o mână cu mănuşi negre, iar partenerul lui a apucat-o pe Miranda de talie, iar ea s-a trezit ridicată prin aer până a ajuns pe calul mare. Un braţ puternic i-a înconjurat talia.

— Aşteaptă, i-a spus vocea la ureche.

Calul a stat perfect nemişcat sub trupurile lor. În jurul lor, siluetele întunecate au dispărut în pădure.

— Cole, a spus bărbatul din spatele ei, spune-i stăpânului tău că înţelegerea noastră a căzut. Nu pot să vă

las să împuşcaţi pasagerii.

Tâlharul a tras cu pistolul. Paznicul a scos un ţipăt şi s-a rostogolit din diligenţă, iar tâlharul s-a întors şi a pornit în galop în pădure.

Capitolul 13

Pentru a-şi găsi adevărata fericire în căsnicie, tânăra vânătoare de soţi trebuie să evalueze corect atenţiile pe care le primeşte din partea reprezentanţilor celor două categorii distincte de pretendenţi. Ea trebuie să îi analizeze cu foarte mare atenţie pe ambii domni pentru a le oferi şanse egale la mâna ei. Primul este curtezanul, omul care s-a documentat temeinic pentru a-i face pe plac partenerei sale. Ştie cum să o flateze discret şi să-i satisfacă gusturile şi preferinţele. El ştie că ea preferă tarta cu lămâie unui macaron, violeta primulei, dansul popular cadrilului. Celălalt este omul de acţiune. Nu măguleşte niciodată. El pare indiferent la preferinţele ei. Pur şi simplu face rost de o umbrelă când plouă sau de un scaun când o vede obosită. El este cel care verifică circumferinţa şeii ei şi se asigură că are un însoţitor la cină.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Harry şi-a pus uniforma roşie, cu însemnele regimentului, şi s-a întors devreme la han pentru a primi raportul de la Nate Wilde. A avut câteva momente de singurătate în cafenea, servindu-se din ouăle pregătite de doamna Vell şi din cafeaua slabă, meditând la Lucy Holbrook şi la pisica ei dispărută.

Pendula a bătut ora exactă şi clienţii obişnuiţi de la bănci şi-au făcut apariţia, dar nu şi cei din Rachetă. Peste doar câteva minute, un bărbat a adus vestea că Racheta fusese din nou jefuită. Hoţii luaseră caii şi îl împuşcaseră pe paznic. Cole îşi abandonase pasagerii. Fusese trimisă o trăsură să-i recupereze.

În timp ce Harry aştepta ca trăsura de la han să aducă pasagerii abandonaţi pe drum, a fost martorul unor discuţii aprinse despre trimiterea unor trupe pentru a patrula în pădure şi de a distruge tabăra ţiganilor. Se cam îndoia că cei responsabili pentru aceste jafuri ar fi fost nişte ţigani.

Când pasagerii şi-au făcut apariţia, nu i-a văzut printre ei nici pe Nate, nici pe Miranda. Ar fi fost imposibil ca Harry să nu-i recunoască chipul lui Nate. A studiat pasagerii în căutarea unei persoane care ar fi putea să îi ofere o relatare obiectivă a celor întâmplate.

Majoritatea pasagerilor erau iritaţi de situaţia neplăcută în care se aflau, strigându-şi la unison nemulţumirile faţă de abuzurile la care fuseseră supuşi atât din partea hoţilor, cât şi a vizitiilor.

Excepţie făcea doar un singur individ cu nişte favoriţi aranjaţi în stilul cazon, care, după bănuielile lui Harry, era mult mai raţional decât ceilalţi. Stătea liniştit şi-şi bea berea şi mânca nişte chifle şi şuncă, fără să strige sau să se plângă. Când a sosit doctorul să-i acorde îngrijiri paznicului rănit, Harry l-a abordat pe bărbatul tăcut.

— Ai fost în First Royals, nu-i aşa? l-a întrebat bărbatul, uitându-se la uniforma lui Harry.

Harry a dat din cap.

— Jeremiah Frost, a spus bărbatul, întinzându-i mâna. Şi eu am făcut parte pe vremuri din Thirteenth Light[7]. Ai vreo legătură cu toate acestea?

— Are legătură cu un prieten de-al meu, a răspuns Harry. Hangiul.

— Ei bine, a spus bărbatul, nu pot să nu observ că toţi pasagerii au înţeles greşit întreaga poveste.

— Dar tu cum vezi toată situaţia? a întrebat Harry.

Jeremiah a întins degetele mâinii stângi, bifându-le cu degetul mare de la cealaltă mână.

— În primul rând, Cole şi paznicul lui sunt la curent cu

7 Regimentul al 13-lea de Dragoni Uşori (the 13th Light Dragoons) a fost un regiment de cavalerie uşoară al armatei britanice înfiinţat în 1715. A fost implicat inclusiv în războaiele napoleoniene, războiul din Crimeea şi Primul Război Mondial.

ceea ce se întâmplă. În al doilea rând, Cole i-a spus direct tâlharului că îşi va primi plata. În al treilea rând, tipul nu era un bandit, avea o voce fină ca o pernă de catifea. În al patrulea rând, restul vorbeau spaniolă, nu vreun dialect romani. Dacă nici eu nu recunosc spaniola după cinci ani petrecuţi în Peninsulă!

Jeremiah a făcut o pauză pentru a lua o duşcă zdravănă de bere.

— În al cincilea rând, nu i-au agresat deloc pe pasageri în căutarea vreunui portmoneu sau a vreunui ceas, ci au luat doar caii, care, oricum, nu mai erau buni de nimic. Şi, în ultimul rând, paznicul a fost cel care l-a împuşcat pe băiat.

— Băiat? a întrebat Harry.

— Un tânăr cu o dantură foarte albă, însoţit de frumoasa lui soţie.

— Unde sunt?

— Tâlharul şi cei din banda lui i-au luat cu ei.

— I-au luat?

Harry a înjurat. Era obişnuit cu veştile proaste. Îşi pierduse echipa. Se adunaseră norii. Ordinele nu fuseseră clare. Doar unul mai rămăsese să lupte. El nu-şi dorea un partener, dar Wilde era unul pe care nu voia să-l piardă.

— Soţia l-a implorat pe tip. Nu avea deloc încredere în paznic.

— Frost, îţi mulţumesc. Relatarea ta mi-a fost de mare ajutor.

Harry trebuia să mai vorbească şi cu paznicul, preferabil cât mai repede, cât tipul încă mai era chinuit de durere.

L-a găsit în salonul privat al lui Lucy. Glonţul îl ştersese razant, tras de cineva care, în mod clar, era un trăgător bun şi suferise mai mult din cauza căderii pe spate din diligenţă. La început a refuzat să vorbească cu Harry despre jaf, dar s-a răzgândit când l-a auzit pe Harry cum îi sugera doctorului să aştepte să-i pună clavicula la loc până la apariţia unui poliţist. Când doctorul şi-a terminat treaba, Harry i-a întins omului o halbă de bere şi l-a încurajat să

vorbească. De data aceasta bărbatul a avut multe de spus.

*

Miranda se bucura a doua oară în ultima perioadă de şansa de a fi găzduită într-o casă mare, şi nici măcar nu mai stăteau în camera menajerei. Fusese condusă în camera în nuanţe de alb şi albastru a unei lady, cu cea mai atrăgătoare măsuţă de toaletă plină cu cutii de argint şi de fiole de parfum din porţelan. Draperii din dantele spumoase acopereau ferestrele înalte.

Bărbaţii ciudaţi care vorbeau în limba aceea necunoscută îl căraseră pe Nate în casa grandioasă cu o intrare din marmură, cu scări largi. Apoi nişte localnici, oameni din satele din împrejurimi, cu feţe şi voci englezeşti pe care le recunoscuse imediat îl preluaseră, cărându-l pe Nate în această cameră imensă.

Fusese lăsat doar în lenjeria intimă, pentru ca rana să poată fi curăţată şi pansată. Un doctor a venit s-o laude pe Miranda pentru că a ţinut apăsată cu mănuşile rana de pe umărul soţului ei. Se pare că ea îi salvase viaţa cu acest gest, aşa i s-a spus. Cumva, minciuna că ar fi fost soţia lui a ştirbit puţin din plăcerea simţită la primirea acestor laude.

O servitoare solidă, cu o atitudine fermă şi lipsită de empatie, a luat-o pe Miranda, în timp ce chirurgul a început să caute glonţul prin rană. Femeia i-a găsit Mirandei o rochie pe care să o poarte şi un şal să-i ţină de cald şi a promis că va face tot posibilul pentru a-i salva fustele îmbibate de sânge.

Când Miranda s-a întors în dormitorul elegant, lumina palidă a dimineţii cădea prin ferestrele înalte şi doctorul îi administra lui Nate o doză de medicamente ca să-l ajute să doarmă. Stătea nemişcat şi palid în patul impunător, cu umărul lui frumos acoperit de bandaje.

Celălalt umăr, neted ca mânerul de fildeş al unei perii, se ivea de sub lenjeria de pat. Şi-a amintit de cealaltă dată, când fusese rănit, anul trecut. El o sărutase atunci. Nu îşi mai dorise s-o sărute de data aceasta. O lăsase singură în

camera lor de la han, abia se uitase la ea şi dormise pe podea. Ea îl privise pe furiş în timp ce se bărbierea, dar el fusese rece ca gheaţa sub privirea ei, fără să se uite nici măcar o singură dată în direcţia ei.

Asta a făcut-o să se gândească din nou la motivul pentru care o luase cu el. Crezuse că încă o mai plăcea, dar şi-a dat seama că intenţia lui era strict legată de misiunea încredinţată de căpitanul Clare. Pentru el, întreaga lor aventură nu fusese nimic altceva decât o misiune. O folosea drept acoperire, ca să poată pune întrebări despre Adam, fără să bănuiască cineva că lucra pentru un spion. Ei bine, ea nu mai avea de gând să se comporte ca o proastă în relaţia cu Nate Wilde.

Fusese atât de proastă cu lordul Hazelwood. Înţelegea asta acum şi, în nebunia ei, făcuse acel lucru cu adevărat de neiertat care dusese la închiderea clubului. Nate nu se mai purta frumos cu ea, asta în condiţiile în care nici măcar nu ştia ce făcuse. Dacă ar afla…

S-a cutremurat. Nici nu trebuia să se mai gândească la o astfel de situaţie. Trebuia doar să-l ajute să se pună pe picioare şi să încerce să găsească o cale de a se întoarce la Londra.

Misteriosul tâlhar se făcuse nevăzut aproape imediat ce intraseră în casa mare. Acum, că a avut puţin timp să se gândească la asta, şi-a dat seama că această casă era proprietatea lui.

Preţ de câteva minute, intrarea impunătoare s-a umplut de forfota majordomului şi a lacheilor în livrea, care primiseră ordine de la tâlhar. În timp ce se îndrepta spre o pereche de uşi cu panouri de stejar, îşi aruncase pălăria şi haina neagră în mâinile unui lacheu care-l aştepta. Un alt lacheu s-a repezit să deschidă una dintre uşi. Miranda a văzut un perete căptuşit cu cărţi.

Tâlharul s-a întors spre ea. Chiar şi în strălucirea luminilor de pe hol, tot ceea ce a putut vedea a fost doar întuneric. Părul lui ciufulit era negru ca cerneala. Sprâncenele, ochii şi barba lui abia crescută erau la fel de întunecate. Era la fel de înalt şi de lat în umeri ca bătrânul

Goldsworthy, dar mai tânăr şi mai suplu decât spionul, bănuind că nu era cu mult mai în vârstă decât ea şi Nate.

— Tu şi soţul tău veţi fi în siguranţă aici, doamnă, până când vom decide care va fi soarta voastră.

Nu i-au mai venit în minte cuvintele de îmbărbătare şi şi-a întins mâna după a lui Nate, strângându-i-o.

— Odihneşte-te acum, Nate Wilde, pentru că mâine am nevoie de tine treaz şi gata de acţiune, a şoptit ea.

*

Conversaţia lui Harry cu paznicul i-a clarificat câteva aspecte. Jafurile erau doar un mod de a distrage atenţia. Totul era gândit pentru a invoca un personaj legendar – locul împădurit, omul în negru, banda presupuşilor ţigani. Totul era doar o punere în scenă, ca într-un număr de magie, pentru a induce autorităţile în eroare. Sir Geoffrey Radcliffe părea a fi o victimă a tâlharilor, dar caii furaţi nu reprezentau în realitate nicio pierdere.

Paznicul credea că Sir Geoffrey alesese locul pentru jaf şi că-l şi plătise pe tâlhar pentru asta. A fost mai puţin clar motivul pentru care a împuşcat un pasager, susţinând că diligenţa s-a mişcat şi mâna în care ţinea pistolul s-a mişcat involuntar. Şi habar n-avea cine era tâlharul. Vorbea despre el pe un ton iritat, ca şi când el ar fi fost victima acestuia.

— Un bogătaş pus pe glume. Dispare de fiecare dată, cu caii şi ceata aia de oameni ai lui care vorbesc în păsărească lor. Nu a avut niciun motiv să mă împuşte.

Harry se îndoia că tâlharul s-a îndepărtat prea mult de locul jafului. Dacă într-adevăr era un gentelman pus pe şotii, avea un loc unde se adăpostea, pe undeva în apropiere. Caii lui Radcliffe, epuizaţi din cauza oboselii, i-ar fi îngreunat fuga de la locul jafului, şi tâlharul ar fi avut nevoie de un loc unde să-i ascundă.

Avea să-şi înceapă căutările în cazul lui Nate şi al Mirandei cu moşiile care mărgineau drumul Aylesbury. Dar mai întâi avea să-i facă o vizită lui Sir Geoffrey Radcliffe.

Sediul de afaceri al lui Sir Geoffrey din animata Church Street din Londra avea o firmă impunătoare care indica faptul că afacerea fusese înfiinţată în 1806, iar întregul parter era dedicat afacerii cu trăsuri. În vasta încăpere care se întindea pe tot parterul clădirii erau expuse şase furgoane de diferite modele, inclusiv pe cel al celebrei Rachete.

Un afiş populariza sloganul, *Călătoreşte chiar de astăzi cu diligenţa!* Trăsurile expuse erau aşezate pe platforme, fiecare având o tăbliţă cu anul de fabricaţie. Nişte hărţi imense afişate pe doi pereţi indicau rutele pe care le parcurgeau Rachetele lui Radcliffe. Un al treilea perete era destinat unei vitrine în care erau expuse instrumentele cu care vizitiii făceau acele acte de cruzime asupra cailor, diverse tipuri de bice, inclusiv ucigaşul *tommy.*

Un funcţionar cu o constituţie robustă, cu nasul şi urechile turtite ca ale unui fost pugilist, se afla în sala cu exponate, în timp ce un alt funcţionar l-a întrebat pe Harry care era scopul vizitei lui.

— Spune-i lui Sir Geoffrey că am auzit că Racheta lui de pe ruta Aylesbury este în pericol din cauza unor jafuri. Vreau să îl întreb dacă nu ar fi mai bine să-i asigure o escortă înarmată pe timpul nopţii?

— Adică, tu? a spus funcţionarul cu faţă de pugilist.

— Bătrânii soldaţi caută de lucru pe unde găsesc, a spus Harry.

— Sir Geoffrey plăteşte deja un paznic, a spus al doilea funcţionar.

— Şi totuşi, un hoţ cu tupeu continuă să-i fure caii, a răspuns Harry. Măcar spune-i că mi-am oferit serviciile.

— Nu-l scăpa din ochi, l-a sfătuit primul funcţionar.

S-a întors şi a dispărut printr-o uşă din peretele unde erau expuse bicele.

— Ai ceva împotrivă dacă mă uit la câteva diligenţe? a întrebat Harry.

Un mormăit a fost singurul răspuns. Harry s-a plimbat tacticos printre diligenţe sub privirea ostilă a bărbatului

masiv. A studiat hărţile de pe perete. Fiecare rută a Rachetelor ducea spre Dover, iar Harry şi-a dat seama că mai văzuse traseele lui Radcliffe pe o hartă atârnată pe peretele din biroul lui Goldsworthy de la club.

Un vehicul acoperit cu pânză, aflat în spatele camerei i-a atras atenţia. Mărimea şi forma sa şi roţile care se întrezăreau pe sub husa de pânză sugerau o trăsură privată mai degrabă decât una comercială.

— Aveţi o trăsură care nu este expusă publicului.

Harry a făcut un pas în direcţia trăsurii acoperite, dar calea i-a fost imediat blocată de silueta masivă a funcţionarului pugilist.

— Aceasta nu a fost încă restaurată.

Al doilea funcţionar s-a întors.

— Sir Geoffrey a spus să ne lăsaţi numele dumneavoastră.

— Căpitan Harry Clare.

Niciunul dintre bărbaţi nu a notat numele.

De pe cealaltă parte a străzii, Harry s-a aşezat la pândă, ascuns în spatele unui furgon care transporta bere. După cum a bănuit, funcţionarul lui Sir Geoffrey a ieşit din birou şi i-a chemat o trăsură.

Harry l-a urmărit pe bărbat la o adresă destul de celebră în acea perioadă, de pe Curzon Street, o adresă pe care Harry o cunoştea bine, şi anume reşedinţa unui francez care avea legături cu Ministerul de Externe.

Goldsworthy trebuia să dea nişte explicaţii, iar el avea prieteni pe care trebuia să îi recupereze din mâinile tâlharilor, dar înainte de orice, avea un picnic la care trebuia să participe.

Capitolul 14

În momentul în care îşi începe Sezonul, tânăra vânătoare de soţi poate avea impresia că scopul venirii ei la Londra este atât de bine cunoscut de cei din jur, încât orice

strădanie a ei de a-l atinge este inutilă. Ea şi-ar putea imagina că fiecare rivală, fiecare burlac eligibil şi fiecare mamă de tinere sau tineri debutanţi în Sezon, cu o privire de uliu, i-au anticipat deja intenţia şi strategia şi şi-au concentrat toate forţele pentru a a-i pune beţe-n roate. Dar, dacă tânăra noastră vânătoare de soţi va analiza cu atenţie comportamentul unor adversari adevăraţi, chiar şi a celor care sunt la fel de familiarizaţi cu tactica celuilalt, asemenea unor generali care s-au mai întâlnit pe câmpul de luptă şi care şi-au studiat bine adversarul, ea şi-ar da seama imediat cât de fatal i-ar fi să pornească de la presupunerea că rivala porneşte din start drept câştigătoare.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Vremea frumoasă a fost semnalul aşteptat pentru organizarea unui picnic. Cassandra şi Cordelia hotărâseră că, în ciuda atmosferei vesele specifice unei asemenea ieşiri, un picnic era mai potrivit în acea perioadă de doliu decât interminabilele vizite ale diverselor cunoştinţe mai puţin importante. În opinia lor, liniştea şi simplitatea naturii, cu mugurii şi lăstarii primăvăratici şi oportunitatea de a reflecta în linişte, departe de zgomotul şi agitaţia Londrei, ar putea îmbunătăţi starea de spirit a lui Lucy.

Prin urmare, o rochie într-o nuanţă de gri pe care surorile o numeau „nor”, cu panglici negre ataşate la bonetă, urma să fie ţinuta pe care o aleseseră pentru Lucy, iar pajiştea întinsă de la Parliament Hill din Hampstead, aflat la vreo şase kilometri distanţă, avea să fie destinaţia lor. Un schimb intens de mesaje trimise de la reşedinţa lor de pe Brook Street a avut drept răspuns cooptarea unui grup format din nouă persoane care avea să le însoţească în excursie.

Două landouri au pornit până la ora prânzului cu cele cinci doamne, o pereche de lachei, un cărucior de mână, un coş cu băuturi şi pături. Patru domni le însoţeau pe doamne, călare pe caii lor. Lucy s-a străduit din răsputeri să nu se lase afectată de faptul că Harry Clare nu era printre

aceştia.

Nelipsita domnişoară Throckmorton şi mama ei făceau parte din grupul de invitate. Domnişoara Throckmorton purta o rochie de zi, având deasupra o jachetă şi o bonetă asortate, într-o nuanţă de galben pe care orice lăptăreasă ar fi fost mândră să-l obţină după ce ar fi bătut bine smântână în putinei.

În trăsura lor, domnişoara Throckmorton a început imediat să abordeze subiectul mamelor.

— Sunt recunoscătoare pentru cât de norocoasă sunt că o am pe mama mea, acum că am ieşit în lume. Cât eşti la şcoală, cu greu poţi să îţi dai seama de avantajele sau dezavantajele pe care un părinte ţi le poate aduce când îţi faci debutul în societate.

Lucy a murmurat că trebuie să fie într-adevăr o mângâiere să ai parte de îndrumarea unei mame în timpul Sezonului.

— Ce ai mai aflat despre mama ta de la ultima noastră întâlnire?

Lucy a recunoscut că nu avea noi informaţii de împărtăşit.

Domnişoara Throckmorton a luat un aer solemn.

— Ei bine, trebuie să afli mai multe.

Lucy a dat din cap.

— Asta şi intenţionez să fac.

— Acum, mama mea, chiar şi la vârsta ei, cu aspectul şi silueta şi, bineînţeles, cu descendenţa ei nobilă, este însoţitoarea perfectă. Ar fi îngrozitor să ai o mamă care arată ca o sperietoare. Domnii ar putea rămâne cu impresia că şi tu o să arăţi la fel peste câţiva ani.

Timp de câteva minute binecuvântate, acest potop de complimente la adresa propriei sale persoane a fost întrerupt de Cordelia, care a adus în discuţie istoria oraşului Hampstead, accentuând beneficiile apelor sale şi numeroasele personaje celebre care au locuit acolo. Lucy a reuşit apoi să evite alte discuţii despre mame pe tot parcursul călătoriei.

Trăsurile s-au oprit la intrarea pe câmp şi călătorii s-

au dat jos, urcând pe un drum de căruţe, plin de hârtoape, printre smocurile de iarbă uscată, mergând cu atenţie pe porţiunile unde pământul era îngheţat bocnă şi ocolind peticele mai umede, pline de noroi, îndrumate fiind de vocea Cassandrei, care le răsuna în urechi, îndemnându-le să aibă grijă pe unde calcă şi fiind urmate de lacheii care trăgeau cu stoicism căruciorul de mână. Lucy şi-a spus că avea să o dojenească pe doamna ei pentru supliciul acelor lachei, atunci când avea să se întoarcă la han.

Imaginea care li s-a arătat în faţa ochilor când au ajuns pe culmea dealului i-a făcut să uite neajunsurile drumului obositor. Doamnele îşi ţineau pălăriile care erau fluturate de palele de vânt, în timp ce prietenul lui Lucy, Thomas Bickford, avocatul din grupul lor, Biblioteca din Ultima Stranã, arăta cu degetul spre cupola îndepărtată a bisericii Sf. Paul şi spre turlele şi acoperişurile altor clădiri celebre din Londra.

Lacheii au întins un covor gros peste un petic de pământ ceva mai uscat şi s-au aşezat să savureze sendvişuri, prăjituri şi căpşuni de seră.

„Asta ţi-ai dorit tu pentru mine, Papa?” Întrebarea i-a trecut prin minte lui Lucy, luând-o prin surprindere, şi, pentru o clipă, nu a mai putut să guste din sendvişul ei.

Domnişoara Throckmorton a început să vorbească, dar Cordelia a întrerupt-o, divagând discuţia spre subiectul cărţilor. Lucy a zâmbit în sinea ei, în timp ce grupul celor din Biblioteca Ultima Stranã a început obişnuitele dezbateri despre cele mai recente romane pe care le citiseră. Era un grup în care se simţea în largul ei.

Nici nu şi-a dat seama când a trecut o oră.

Domnişoara Throckmorton şi-a pus deoparte farfuria cu căpşuni şi a declarat că ar dori să cerceteze pădurea pentru a culege primule şi violete. Membrii mai tineri ai grupului au pornit imediat într-acolo, în timp ce surorile şi mama domnişoarei Throckmorton au rămas pe loc, moţăind în soarele după-amiezii.

Deşi copacii nu erau încă înfrunziţi, pădurea era umbroasă şi răcoroasă. Domnişoara Throckmorton s-a pus

în fruntea grupului, ţopăind fericită. Lucy a rămas în urmă, iar, când grupul s-a îndreptat vioi spre un pâlc de copaci plini de muguri verzi, ea nu a mai urmat poteca, a ocolit un copac uriaş şi a început să cutreiere pădurea care mirosea a pământ umed şi a aer curat. Vocile din spatele ei s-au stins, iar ea a mai auzit doar fâlfâitul şi foşnetul păsărilor nevăzute, cârâitul unei gaiţe, în timp ce deasupra capului, crengile se agitau în vânt.

N-avea idee cât de mult se îndepărtase în timpul acestei plimbări, când a decis să se oprească lângă un copac scorburos ca să se poată urca pe rădăcinile lui noduroase pentru a cerceta pădurea. Nu era nimic printre ramurile golaşe şi în mormanele de frunze care să o facă să se gândească la Harry Clare, şi totuşi, gândurile ei se îndreptau spre el. Părea să se fi obişnuit în egală măsură cu perioadele lui de absenţă, dar şi cu prezenţa lui.

Îşi dusese existenţa în preajma unor oameni muncitori, simpli şi cinstiţi. El nu era deloc ca ei. Crezuse că uniforma lui de soldat îl făcea să pară altfel decât bărbaţii pe care îi cunoştea, dar la Londra, unde nu mai purta uniforma roşie, a înţeles că nu haina făcea diferenţa. Purta povara războiului chiar şi fără haină.

I-a trecut prin cap că Papa fusese extrem de mândru să găzduiască în hanul lui un adevărat erou de la Waterloo. În copilărie, nu fusese prea interesată de armata Angliei care se lupta pe meleaguri îndepărtate. La vremea la care el luptase în război, ea nici măcar nu apucase să meargă la şcoala doamnei Thwayte. Alţi bărbaţi îşi văzuseră de afacerile lor, strângând şi irosind averi, în timp ce el fusese pe câmpul de luptă. În ziua marii bătălii nu avusese cu mult mai mult decât vârsta ei actuală. Avea sentimentul că încă era captiv în amintirea acelei zile.

O pasăre şi-a luat zgomotos zborul, de undeva din spatele ei. Ea a înţeles de ce se aventurase atât de departe. Ca să se poată gândi la el. Acum era timpul să se întoarcă. Nu voia să le dea motive de îngrijorare Cordeliei şi Cassandrei. Iar domnişoara Throckmorton avusese dreptate când o sfătuise să-i scrie direct avocatului tatălui ei. Avea

să-i trimită o scrisoare chiar în dimineaţa următoare.

Lucy a râs de ea însăşi. Bărbaţii s-ar amuza de timpul pe care doamnele îl petreceau gândindu-se la ei, în timp ce ei erau preocupaţi doar de propriile lor activităţi, şi nici într-un caz de doamne.

Cu această concluzie în minte, a ridicat privirea în jur pentru a se orienta şi a descoperit că nu mai era singură. Harry Clare stătea la câţiva metri depărtare, uitându-se la ea cu o privire amuzată.

— Cum de m-ai găsit?

— Ai râs. Nu vrei să-mi spui şi mie gluma?

Ea a clătinat din cap.

— Şi, a spus el, venind spre poalele copacului unde se cocoţase, ridicându-şi privirea spre ea, ai lăsat nişte urme atât de vizibile pe frunzele căzute, încât o întreagă armată ar fi putut să te găsească luându-se după ele. Cred că pantofii tăi nu sunt într-o stare prea bună.

Prezenţa lui atât de aproape de ea a schimbat complet peisajul pădurii. Cu un minut mai devreme păruse un loc pustiu; acum pulsa de viaţă. S-a uitat în jos la pantofii ei plini de noroi şi la tivul umed. Frunzele îi atârnau lipite de fuste.

— O, Doamne, o să mă fac de râs.

— Nu şi faţă de prietenii tăi. Vor fi fericiţi să te vadă că te-ai întors. S-a uitat în jur. Nu prea pare un loc prielnic unei vânători de soţi, nu crezi?

Ea a clătinat din cap. Nu-l întrupase oare chiar ea cu puterea minţii când se gândise atât de mult la el?

— Este o pădure fermecată în care se poate întâmpla orice.

— Ar fi trebuit să cochetezi cu patru domni deodată.

— Ar fi trebuit?

— Recunoaşte. Ai lăsat-o pe domnişoara Throckmorton să te piardă din raza ei de acţiune?

— Recunosc, a râs ea. Ea face ca vânătoarea de soţi să pară destul de dificilă.

Privirea i s-a schimbat. S-a uitat la ea în felul acela care îi înfierbânta sângele în vine. Nu era un domn care să

o facă să fie relaxată, precum prietenii ei din Biblioteca Ultima Strană. În preajma acelor domni se simţea destul de în largul ei, în timp ce în preajma lui Harry Clare era neliniştită şi tensionată.

— Nici nu se poate compara cu tine, a spus el. Orice bărbat care are ochi şi puţină inteligenţă te-ar alege pe tine.

— De unde ştii asta?

Drept răspuns, a întins o mână ca să o ajute să coboare din copacul în care se cocoţase.

Era o mână fină, puternică, iar gândul că acea mână o atinsese şi o dezbrăcase i-a stârnit un fior fierbinte prin corp.

— Acum nu mai sunt adormită. Voi simţi dacă mă atingi.

— Sper că da, a spus el cu o voce răguşită.

Ea i-a luat mâna şi brusc fiecare părticică din trupul ei a simţit acea atingere. S-a aplecat spre el şi, cu o suită de paşi mici, a coborât. El a ţinut-o în timp ce picioarele ei au atins pământul şi a prins-o de mână, dar s-a oprit înainte să o atragă mai aproape. Zâmbetul i-a dispărut.

— Tocmai ai început să vânezi un soţ. Ai răbdare.

S-a uitat la el stând atât de aproape, dar ţinând-o totuşi la distanţă, deşi, doar cu o clipă mai devreme părea că se aştepta să-i cadă în braţe.

— Chiar trebuie? Şi dacă îmi doresc ca alesul inimii mele să vină cât mai repede?

— Poate că acel bărbat are nevoie de timp. S-ar putea să te remarce şi să te dorească, dar, în acelaşi timp, s-ar putea să fie nevoit să-şi pună ordine în treburile personale înainte de a-ţi putea cere mâna. S-ar putea să nu fie la fel de prosper precum un fierar sau un negustor de butelci de apă. Dar, să nu te îndoieşti nicio secundă că nu te-ar alege pe tine.

Era din nou amabil.

Strigătul cuiva din grupul cu care venise la picnic i-a făcut pe amândoi să se întoarcă. Erau domnul Bickford şi domnişoara Throckmorton.

Harry Clare i-a dat drumul mâinii, oferindu-i în schimb braţul pentru a o conduce înapoi.

Domnişoara Throckmorton a vorbit despre primule în timp ce îşi croiau drum prin pădure. Cassandra şi Cordelia au strigat când au văzut-o şi şi-au manifestat îngrijorarea, dar nu au certat-o.

Harry Clare a venit din nou lângă ea în timp ce se urca în trăsură şi a reuşit să-i strecoare câteva cuvinte fără a fi auziţi de ceilalţi.

— Trebuie să plec din Londra pentru câteva zile, i-a spus el, sprijinindu-se de uşa trăsurii.

— Poftim? M-ai abandona în braţele tuturor domnişoarelor Throckmorton din lume? i-a şoptit ea, făcând o glumă legată de intenţia lui de a pleca.

El a aruncat o privire spre locul unde domnişoara Throckmorton şi pieptul ei captivaseră o pereche de domni din grup.

— Ţi-e teamă că-şi va revendica toţi domnii doar pentru ea?

— Sunt sigură că va arunca unul sau doi înapoi în heleşteu. Când te întorci?

— Nu ştiu cât timp va dura această treabă.

Expresia lui era impenetrabilă, de parcă l-ar fi preocupat un gând sau nişte temeri legate de călătoria lui. El nu i-a spus despre ce afacere era vorba, dar ea a bănuit că era ceva urgent.

— Sunt invitată la o serată muzicală, cam pe la sfârşitul săptămânii.

Lucy a aşteptat ca el să-i confirme că avea să fie şi el prezent, dar Harry a ridicat doar o sprânceană.

— O serată muzicală? Şi nu crezi că ar fi o şansă de care să profite o tânără care-şi caută un soţ?

— Mi s-a mai spus asta.

Lucy începea să se obişnuiască din ce în ce mai mult să aibă astfel de conversaţii cu el. Nu i-a fost greu să-şi explice refuzul lui de a o săruta. Poate că flirta puţin, foarte puţin cu ea, dar cunoştea originile ei obscure. Era fiul unui conte şi singurul bărbat necăsătorit pe care-l cunoştea în

Londra care o văzuse cu un şorţ pătat de sos, culegând o ştiucă de pe podea. Ceilalţi domni o cunoşteau doar ca pe o femeie care moştenise o proprietate, o cunoştinţă a unor persoane foarte populare, aşa cum erau gazdele ei.

— Nu vreau să crezi că evit să-mi îndeplinesc datoriile faţă de tine. Prietenele tale îţi vor oferi destule ocazii să te distrezi şi îţi vor permite să-ţi arunci năvodul în absenţa mea.

Ea a dat din cap. El voia să pună punct conversaţiei lor, iar ea încerca să găsească o modalitate a o prelungi pentru încă câteva minute.

— Sunt sigură că nu te eschivezi niciodată de la îndeplinirea unei datorii, căpitane. Când pleci?

— La o oră nepotrivită pentru o lady, te asigur. O oră la care încep să se pună în mişcare doar furgoanele, turmele de vite şi căruţele care cară pământul de noapte[8].

Lucy a vrut să protesteze spunându-i că este o persoană matinală. Cel puţin, aşa fusese pe vremea când era doar o hangiţă, dar stilul de viaţă londonez începuse să-i schimbe vechile obiceiuri.

— Atunci nu o să te văd când pleci, a spus ea uşor. Doamnele din Londra trebuie să doarmă cât mai mult dimineaţa dacă vor să cineze şi să converseze ore în şir la lumina lumânărilor.

Cel puţin îl făcuse să râdă, iar el nu se întorsese încă, deşi caii dădeau din cap, gata sa pornească.

— Treci şi pe la han în această călătorie a ta? a întrebat ea.

— Da, a spus el.

— Vrei să întrebi dacă Queenie s-a întors?

El a privit în altă parte pentru o clipă, de parcă era incomodat de ceea ce-i ceruse.

— Desigur, atâta timp cât nu îmi ceri să îi dau drumul pe furiş pisicii în reşedinţa Fawkener.

— Ai vrea? Queenie este suficient de doamnă pentru

8 Excrementele umane erau îngropate în pământ până când nişte căruţe speciale le transportau în afara localităţilor. Din cauza mirosurilor grele, aceste transporturi aveau loc doar pe timpul nopţii.

a locui la Londra.

— Îţi voi sta la dispoziţie când mă întorc. Şi poţi fi sigură că Adam este în siguranţă în continuare.

Capitolul 15

Tânăra vânătoare de soţi şi-ar putea închipui că un gentleman, care i-a dat de înţeles că o vede ca pe singura sursă de fericire pentru tot restul vieţii, ar simţi nevoia să se bucure cât mai mult şi cât mai des de compania ei. În realitate, o mică perioadă de absenţă poate fi cea mai bună soluţie. Bărbatul care se află în situaţia de a nu mai savura dulceaţa zâmbetelor şi a râsului ei, acele calităţi care o fac să fie atât de specială, se va întoarce la masă dornic să se înfrupte din tot ceea ce i-a lipsit cel mai mult.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Harry a fost nevoit să-i recunoască meritele abilului tâlhar, care reuşise atât de bine să-şi ascundă urmele. I-a luat trei zile de cercetare la faţa locului pentru a găsi păşunea bine pitită, unde păşteau caii furaţi de la radcliffe.

A mai pus câteva întrebări şi aşa a ajuns la proprietarul păşunilor, baronetul Sir Ajax Lynley. Paznicul din ghereta de la poartă l-a îndrumat pe o alee largă, mărginită de ulmi, care ducea spre o casă din piatră, cu ferestre mari, cu turnuleţe ascuţite şi cu păuni care se plimbau prin curte. Locul se numea Lyndale Abbey.

Majordomul părea să-l aştepte şi l-a condus într-o cameră în stil tradiţional, cu pereţii drapaţi în damasc roşu şi cu picturi cu teme religioase. Siluete înveşmântate în mantii, cu expresii asemănătoare unor statui din marmură îşi croiau drum prin peisaje întunecate. Harry a bănuit că erau sfinţi după aureolele care le străluceau deasupra capului.

La început nu a văzut pe nimeni în cameră. Apoi, o siluetă întinsă pe o canapea lungă a prins viaţă şi s-a ridicat în picioare. Cu constituţia sa masivă şi cu înălţimea lui, bărbatul chiar avea aerul unui tâlhar periculos.

În acea dimineaţă, Ajax Lynley era îmbrăcat cu pantaloni din velur, o pereche de cizme şi o haină din piele întoarsă, o ţinută specifică unui moşier, dar înfăţişarea întunecată şi umerii puternici sugerau că era un om care considera prea monotonă viaţa la ţară. Era mai tânăr decât Harry cu aproximativ cinci ani, dar atitudinea lui indolentă nu reuşea să disimuleze o energie reţinută. Ar fi putut să fie un om care să jefuiască o Rachetă, chiar şi din dorinţa de a scăpa de existenţa sa monotonă şi de dezaprobarea figurilor sfinte care îl priveau cu superioritate.

Oricare ar fi fost motivul atacului asupra Rachetei, Harry era sigur că gestul lui de a lua caii trebuia mai degrabă să fie interpretat ca o acţiune de salvare a acestora, decât ca un furt. Spera ca şi răpirea să fi fost făcută din aceleaşi considerente.

Lynley l-a studiat pe Harry.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Mi-aţi putea fi de ajutor în investigaţiile mele referitoare la doi tineri prieteni ai mei.

— Investigaţii?

— Au fost daţi dispăruţi din Racheta Radcliffe acum câteva nopţi. S-ar putea ca el să fi fost împuşcat. Vreau să fiu sigur că sunt în siguranţă şi că primesc îngrijiri medicale.

— A, a spus gazda lui. Să vă servesc cu ceva mai tare?

— Bere, dacă se poate, a spus Harry.

Lynley a sunat şi i-a făcut semn lui Harry să se aşeze. Harry s-a aşezat pe un scaun de unde putea privi prin ferestrele înalte la păunii care se plimbau pe gazon.

— Şi credeţi că eu vă pot ajuta cu cercetările dumneavoastră? a întrebat Lynley.

— Dată fiind poziţia moşiei, nu prea departe de drumul Aylesbury, s-ar putea să fi auzit ceva, a sugerat Harry.

Un lacheu a adus o carafă şi două căni de bere.

— Cine sunt aceştia doi, sunt doi, nu-i aşa? Pe ei îi cauţi? Sunt rudele dumitale? a întrebat gazda lui, turnând din carafă.

Harry a simţit că are de-a face cu un adversar cu o minte ascuţită. Habar n-avea ce poveste îi spuseseră Miranda şi Nate răpitorului lor, dar el nu putea pretinde că erau rude.

— N-ai cum nu-i remarci când îi vezi, aşa cred. Ea este o frumuseţe, iar el are urechi mari şi nişte dinţi foarte albi, care cu siguranţă atrag atenţia oricui îl vede. Urma să ne întâlnim la Tooth and Nail, destinaţia finală a călătoriei lor cu diligenţa.

Lynley s-a oprit o clipă în timp ce turna berea în căni.

— Nu mai eşti în armată, nu-i aşa, căpitane? I-a întins lui Harry o cană şi s-a întors la fotoliul lui.

— Mi-au rămas întipărite vechile obiceiuri dobândite în timpul serviciului militar. Nu-mi place să-mi las camarazii în urmă atunci când mă aflu într-o misiune.

Sprâncenele uriaşului s-au ridicat.

— O misiune, căpitane?

Harry a gustat berea.

— Întâmplarea a făcut ca un fost soldat din Thirteenth Light să fi fost şi el pasager al Rachetei din noaptea trecută, împreună cu prietenii mei. Relatarea lui despre incident mă face să cred că pericolul venea mai mult din partea paznicului şi a vizitiului lui Radcliffe, decât a tâlharului care a jefuit diligenţa.

— Îmi dau seama cât de îngrijorător a sunat asta, a spus Lynley.

— Aşa este. Harry a pus jos berea. Al treilea atac asupra Rachetei în tot atâtea săptămâni şi este deja a doua oară când a fost împuşcat un paznic. Se zvoneşte că cei care acţionează sunt o bandă de ţigani.

— Este ceva obişnuit să se dea vina pe romi, dar nu ştiu să existe o bandă de ţigani prin împrejurimi. Oamenii legii ar acţiona imediat dacă ar exista aşa ceva.

— Deci, trebuie să-mi continui cercetările, a spus

Harry.

— Dar nu te ajută şi autorităţile? a întrebat Lynley.

— Au venit şi la dumneata? a replicat Harry.

Lynley a clătinat din cap.

Harry s-a ridicat.

— O vor face, dar, între timp, dacă auzi ceva de prietenii mei sau dacă i-ai putea ajuta să se întoarcă la Tooth and Nail din St. Botolph, ţi-aş fi recunoscător, a spus Harry.

— Nu ar trebui să-ţi faci atâtea griji, căpitane, a spus Lynley. Cel mai probabil, cineva din împrejurimi le-a oferit prietenilor tăi adăpost şi le-a pus la dispoziţie un doctor care să le acorde îngrijiri medicale, iar ei îţi vor trimite veşti de îndată ce se vor putea deplasa.

Pe chipul rece a lui Lynley nu s-a văzut nimic, dar Harry a înţeles.

Amabilul baronet l-a condus pe Harry la calul său.

*

Nate nu ştia cât timp zăcuse în patul moale de culoarea lavandei, dar era conştient că trebuia să se dea jos din el. De câteva ori se trezise, uitându-se nemişcat în tavan şi aţipind din nou. Sau se trezise la îndemnul Mirandei, ca să înghită câteva linguri de supă. Era vlăguit. Nu fusese capabil să-i elibereze din casa uriaşului şi să-i ducă înapoi la căpitanul Clare.

A deschis ochii şi a văzut-o pe Miranda cu faţa lipită de mâna lui sănătoasă, plângând.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o.

Ea a ridicat capul.

— Te-ai trezit.

El a dat din cap şi a încercat să se ridice. Chiar avea nevoie să se ridice din pat.

Miranda şi-a şters lacrimile de la ochi cu dosul palmei.

— Cum e umărul tău?

— Doare puţin, a spus el. Nu asta era urgenţa care-l presa acum. Poţi să mă ajuţi să mă ridic?

Ea a sărit în picioare.

— Nu poţi să te ridici.

— Trebuie, a spus el.

A dat la o parte lenjeria de pat de pe picioare.

— O, a spus ea înroşindu-se brusc când a înţeles despre ce era vorba. Te ajut eu. Există... ceea ce ai nevoie în camera de toaletă.

El s-a dat jos încet din pat, iar ea i-a întins o mână, ţinându-l în timp ce picioarele-i atingeau podeaua. I-a ridicat mâna, aşezând-o pe după umerii ei, şi-a pus un braţ în jurul taliei lui şi au păşit pe un covor mai moale decât multe paturi în care dormise Nate. Când au ajuns la camera de toaletă, s-a apucat de tocul uşii.

— Mă descurc şi singur de aici.

Când a ieşit din nou din toaletă, şi-a simţit goliciunea. Era doar în chiloţi, cu un bandaj pe umăr, cu un pic de barbă pe faţă şi cu dinţii murdari. Eşuase lamentabil în încercarea lui de a o impresiona pe Miranda cu aspectul lui de gentleman. Ea se holba la el. Trebuie să-i fi făcut o impresie jalnică tâlharului. Probabil că încălcase şi o regulă de etichetă care spunea că domnii nu trebuia să apară goi în faţa soţiilor lor.

— Ne-au adus şi bagajele? a întrebat el.

Miranda a clătinat din cap.

— Dar oamenii de aici au fost destul de amabili să-mi ofere diverse lucruri. Vezi, mi-am recuperat rochia, care acum nu mai este pătată.

— Ai pudră de dinţi?

Gura lui avea un gust neplăcut de supă şi de medicamente.

— Da, dar nu vrei să insinuezi că ai de gând să foloseşti periuţa *mea* de dinţi?

El şi-a ridicat sprâncenele. Probabil că şi asta era o regulă, dar acum nu mai ţinea cont de asta.

— O, o să-ţi arăt cum.

Şi-a periat dinţii lângă el, mirosind dulce şi proaspăt ca întotdeauna. Probabil că se bucura de şederea ei într-un conac grandios, cu un tâlhar frumos pe post de gazdă.

I-a arătat lavoarul cu ligheanul şi carafa cu apă şi i-a întins peria şi pudra de dinţi.

— Pudra lor nu este la fel de bună ca a lui Papa. Le-am spus că ar trebui să devină clienţii fideli ai magazinului Kirby’s din Londra dacă vor pudre şi săpunuri mai bune.

— Ştii unde sunt hainele mele?

Ea a dat din cap.

— La ce te gândeşti?

— Trebuie să ajungem la căpitanul Clare. Cât a durat drumul până aici?

Ea s-a întors în timp ce el se spăla pe dinţi.

— Nu ştiu. Mi s-a părut destul de lung, dar nu prea avea cum, nu-i aşa? Era încă noapte când am ajuns şi aproape dimineaţa când doctorul a terminat cu umărul tău.

— Atunci, nu sunt mai mult de două ore de mers? a spus el, ştergându-se la sfârşit cu prosopul.

Avea o respiraţie mult mai proaspătă şi plăcută. Se va ocupa de barbă mai târziu. Observase nişte lachei care se agitau pe lângă ei din când în când. Avea de gând să-l întrebe pe unul dintre ei despre bărbierit.

— Chiar mai puţin, a spus ea. Ce crezi că are de gând să facă cu noi tâlharul?

— Suntem o problemă pentru el pentru că i-am văzut faţa. Ştim că a jefuit Racheta, dar ştim şi că este un gentleman. Nu va dori să vorbim cu autorităţile.

— Nici nu avem de gând, nu-i aşa? I-am putea spune că nu vom vorbi niciodată despre incident şi i-am putea mulţumi pentru amabilitatea arătată faţă de noi.

Amabilitatea lui faţă de ea. Nate a clătinat din cap.

— Jandarmii vor cere să vorbească cu noi.

— Le-am putea spune că în realitate nu a jefuit Racheta. A luat caii, dar nu a luat ceasurile sau portofelele sau alte bunuri de-ale pasagerilor.

— Este adevărat, a spus el. Şi nu-i ştim numele sau unde suntem, dar vom pleca de aici.

— Nu putem să plecăm.

— Trebuie. În seara asta.

Capitolul 16

Serata muzicală sau concertul privat este un eveniment care, pe lângă plăcerea pe care i-o oferă, reprezintă şi o piatră de încercare pentru tânăra vânătoare de soţi. Este de la sine înţeles că ea trebuie să participe la un astfel de eveniment. Nemuritorul bard al Angliei a spus că „Muzica este hrana iubirii”[9], şi doar la Londra tânăra vânătoare de soţi va avea ocazia de a asculta muzicieni cu talent şi cu o pregătire de excepţie, capabili să interpreteze întreaga gamă de stiluri muzicale. Atât de universal este mirajul muzicii, încât toate personalităţile vremii vor fi acolo. O astfel de seară îi va pune la încercare atenţia, gusturile în materie de muzică şi rezistenţa. Nu există o greşeală mai mare în timpul unui astfel de eveniment, precum aceea de a aţipi în trilurile cristaline ale unei soprane celebre.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Lucy s-a gândit că, profitând de acordurile seratei muzicale din casa marchizului de Hertford, s-ar putea face nevăzută cu uşurinţă printre cei cinci sute şi ceva de invitaţi şi membri ai unei companii italiene de operă. Domnişoara Throckmorton n-ar fi găsit-o niciodată în marea de oaspeţi.

Ea le-a urmat bucuroasă pe Cordelia şi Cassandra într-un mic salon unde erau adunaţi doar o sută de invitaţi pentru a-l asculta pe noul director muzical al Operei engleze. Compusese o operă în engleză, care urma să fie interpretată peste câteva momente de o soprană, domnişoara Cawse, pe care prietenele lui Lucy o admirau foarte mult.

În timp ce se grăbeau spre salon în rochiile lor identice şi ceilalţi oaspeţi le lăsau să treacă, Lucy s-a strecurat în spatele mulţimii. A găsit o coloană de marmură

9 William Shakespeare, *A douăsprezecea noapte,* act 1, scena 1

în apropiere, unde să se poată adăposti. O uşă care dădea într-o mică anticameră lăsa să se simtă o uşoară adiere din aerul rece al nopţii.

Harry Clare lipsise din Londra trei zile sau cel puţin nu se arătase la acele evenimente unde Lucy ar fi trebuit să-şi arunce năvodul după un soţ. A avut ocazia să-şi consulte cărticica, iar asta a făcut-o să râdă. Scotea la iveală o mare parte din comportamentul societăţii în care se învârtea, dar nu a făcut-o să înţeleagă comportamentul curios al propriei ei inimi. Fusese complimentată de un tânăr baron chipeş, un inventator strălucit şi de alţi câţiva domni atrăgători, chiar dacă nu aveau un titlu nobiliar.

Rămăsese o enigmă pentru ea cum un bărbat care îi adresa, în cel mai bun caz, câteva cuvinte la sfârşitul unei seri, şi care avea mai multe comentarii despre prietenul ei sau despre pisica ei dispărută, toate sub forma unui jurnal de front, putea fi atât de indispensabil pentru starea ei de bine la un eveniment muzical. Doar o singură dată, atunci când o găsise în pădure, ea simţise că îi stârnise interesul. Intensitatea din privirea lui spunea că şi el împărtăşea aceleaşi sentimente.

*

Ea îi spusese că evenimentul era o serată muzicală. Harry a avut impresia că era vorba mai degrabă de una dintre revoltele cu mulţi protestatari pe care armata fusese chemată să le înăbuşe spre finalul războiului. Ar fi fost nevoit să piardă ore întregi căutând-o, dacă nu ar fi profitat de obiceiului surorilor Fawkener de a se îmbrăca absolut identic, încât fiecare lacheu le-a remarcat trecerea din marele salon al casei într-o încăpere mai mică, unde se afla un muzician mai puţin celebru. L-a ajutat şi faptul că ştia casa. Pe timpuri, făcuse curte unei fete chiar în acel loc.

Se schimbase de atunci. Armată i se potrivise de minune, chiar dacă fusese forţat să renunţe să mai fie băiatul de odinioară. Îi plăcuse armata, dar detesta că i se impusese ca, din poziţia lui de ofiţer, să-şi dispreţuiască

propriii soldaţi, să-i considere pleava societăţii. Nu putea să nu dea dovadă de respect faţă de un om dispus la un moment dat să se arunce în bătaia puştii şi să-şi dea viaţa pentru un alt camarad. Nici nu putea să-l dispreţuiască pe cel care avea grijă de echipamentul şi de propria lui persoană, gata să mărşăluiască treizeci de kilometri într-o zi şi să lupte în următoarea. În cele din urmă, el nu acceptase să dea ordin trupelor britanice să deschidă focul asupra supuşilor britanici pe teritoriu britanic, aşa că părăsise armata.

Lucy Holbrook purta acum armura concepută de prietenele ei pentru un alt gen de bătălie, cea cu toate domnişoarele Throckmorton de pe pământ. Când o văzuse pentru prima dată cocoţată pe rădăcinile noduroase ale unui copac scorburos, crezuse că această schimbare o transformase radical.

Prinţesa lui raţională dăduse rochia de lână şi şorţul pe o rochie elegantă de mătase ca să meargă la un picnic în pădure. Ea a făcut o remarcă referitoare la modul în care o atinsese, iar el s-a gândit imediat ce se ascundea sub acele mătăsuri.

Surorile trebuie să-i fi pus la dispoziţie o slujnică, care să o fi ajutat să-şi lege şireturile de la corset. Corsetul practic care se închidea în faţă avea să rămână uitat într-un sertar până la întoarcerea ei la han, dacă avea să se mai întoarcă vreodată. Dar, când vorbea, era fiica hangiului, femeia care ţinea răbdătoare de mână un bătrân, hrănea o pisică şi nu ezita să muncească cot la cot cu ceilalţi.

A simţit o uşurare profundă.

Trei zile fără să se bucure de prezenţa ei fuseseră mult prea mult pentru el. Era frustrat de faptul că bătea pasul pe loc cu cazul lui. Îi rezistase lui Lucy Holbrook atât timp cât îi ceruse datoria, dar nu credea că avea să mai reziste prea mult. Renunţase deja la o uniformă. Era gata să renunţe şi la a doua.

Nu ştia ce să-i spună despre pisica dispărută.

*

Coloana de marmură de care se sprijinea Lucy era splendidă, iar muzica era sublimă, cu ritmurile care deveneau din ce în ce mai alerte, dar ea era în pericol să o ia somnul din cauza atmosferei încinse din încăpere şi a duratei prea mari a actului artistic.

A ridicat o mână pentru a-şi acoperi gura, dar în momentul următor încheietura mâinii i-a fost prinsă ferm şi a fost trasă în spatele coloanei, prin uşa anticamerei, trezindu-se faţă în faţă cu Harry Clare. A întins mâna liberă pentru a-şi recăpăta echilibrul şi a atins lână, mătase şi un trup masculin.

— Bună, a spus el, cu sclipiri provocatoare în priviri. Aştepţi pe cineva?

— Eram prinsă de vraja muzicii, a spus ea.

Şi-a recăpătat echilibrul şi ar fi trebuit să-şi retragă mâna, dar îmbrăţişarea lui puternică era mult prea plăcută.

A râs.

— Recunoaşte. Te-am prins în momentul în care erai pe punctul de a căsca.

— Asta doar din cauza căldurii din cameră şi a orei târzii. Ştii că nu m-am acomodat încă stilului de viaţă de la Londra.

A ridicat o sprânceană.

— Chiar aşa? Ştii cum să eviţi persoanele care te însoţesc pentru a avea un moment în intimitate cu un domn.

— Nu e corect. M-ai tras când pur şi simplu încercam să mă bucur de puţin aer curat, atât de necesar pentru a mai răcori încăperile acestea atât de aglomerate.

A strâns degetele şi şi-a lăsat mâna să cadă de pe pieptul lui.

— Vrei să iei puţin aer?

— Da.

— Sigur?

— Aer, a spus ea ferm.

— Atunci, hai cu mine.

El i-a strecurat braţul într-al lui şi a condus-o afară din

anticameră, într-un coridor lung şi întunecat. La capătul lui, au urcat un şir de trepte şi apoi încă unul, până când Lucy a început să gâfâie. S-a oprit doar pentru a deschide o uşă a ceea ce părea a fi o debara, dar care ascundea o scară îngustă de lemn, neluminată.

— Aşteaptă, a sfătuit-o el.

Nici nu se gândea să se mişte de acolo. Au mai încetinit până când el a deschis o uşă şi aerul rece al nopţii i-a întâmpinat. A ajutat-o să urce pe acoperişul măreţului conac. Luminile din Mayfair străluceau în întunericul de dedesubt, străpuns doar de cercurile blânde ale felinarelor atârnate la trăsuri, de strălucirea torţelor care luminau treptele conacului şi de lumânările de la ferestrele clădirilor aflate de cealaltă parte a pieţei.

— Cunoşti bine locul.

Ea s-a rezemat de parapet şi a tremurat la contactul cu piatra rece, iar el şi-a dat jos haina şi i-a înfăşurat-o în jurul umerilor.

S-a rezemat şi el lângă ea.

— Am mai fost aici o dată. M-am întors acasă din Peninsulă după Fuentes de Orono în perioada în care mă recuperam după o rană căpătată în luptă.

— Şi ai adus o domnişoară pe acoperiş?

— Da, a recunoscut el,

— Şi i-a plăcut priveliştea?

— Da, dar nu şi propunerea de a se căsători cu mine.

— Ai făcut o ofertă de căsătorie unei lady de pe acest acoperiş?

— M-a refuzat.

S-a întors să-l privească, nesigură din tonul lui care-i erau sentimentele care însoţeau această mărturisire. Profilul lui părea la fel de neclintit ca întotdeauna.

— Pentru că eşti al doilea moştenitor.

— Această explicaţie ar putea să-mi aline orgoliul rănit, dar cred că, de fapt, ea nu mă iubea.

Lucy a vrut să-l contrazică, spunându-i că nu putea fi adevărat.

— Erai tânăr? l-a întrebat ea.

— Aveam nouăsprezece ani.

— Poate că nu ai aruncat o plasă suficient de mare pentru o prinde o soţie.

— Şi nu am avut niciun ghid pentru vânătorul de soţii. Ce spune cartea ta despre o escapadă cu un domn, pe un acoperiş?

— O, cartea mea îmi spune să nu fac aşa ceva! Cartea mea spune că pot oferi doar căldura privirii mele şi atingerea mâinii mele ca semne de bunăvoinţă oricărui domn cu care nu sunt logodită.

— Şi nu ar trebui ca un astfel de domn, nefiind el însuşi un cititor al cărţii, să insiste şi să-ţi ceară şi alte semne ale bunăvoinţei tale?

— Ar face un asemenea domn avansuri impertinente fiicei unui hangiu?

— O, da. Ar putea să o ia de mână… El a luat mâna lui Lucy în timp ce vorbea. Şi ar putea să o apropie de el, măsurându-i la fiecare gest puterea de a-i rezista.

Lucy şi-a ţinut respiraţia, fără a opune nicio rezistenţă în timp ce el i-a sprijinit corpul de al lui, unindu-le de la piept până în zona şoldurilor.

— Şi şi-ar ţine privirea aţintită asupra gurii ei, aşteptând ca ea să-şi întoarcă gura spre el, cu buzele întredeschise.

— O!

Sunetul i-a scăpat, surprinsă de dorinţa de a se deschide faţă de el şi pentru o clipă s-a lăsat pe spate. Apoi ea a râs şi a clătinat din cap şi şi-a ridicat din nou faţa spre a lui. Iar el a sărutat-o.

Şi era lucrul la care tânjise, fără să ştie că şi-l dorea, fără să ştie cum avea să fie, descoperind pe măsură ce se întâmpla asta cât de bine era să fie ţinută tocmai în acest fel şi cum, răspunzându-i gurii lui care o săruta pe a ei, putea să-i vorbească direct din inimă, la fel de liber şi de sincer cum vorbise vreodată cu cineva.

Braţele lui au strâns-o şi mai puternic. Atingerea a trecut de la gura lor spre toate acele locuri în care trupurile lor se întâlneau şi se îmbrăţişau. Ea şi-a înfăşurat braţele în

jurul lui, strângându-l, simţind mişcarea muşchilor de pe spatele lui.

O parte a creierului ei a încercat să înregistreze tot ceea ce avea nevoie să-şi amintească despre acel moment, pielea mai aspră, ca a limbii de pisică, din zona maxilarului, nota mai profundă din vocea lui, felul în care i-a cuprins capul în mâini, degetele care-i răvăşeau părul, degetele mari pe obrajii ei şi dorinţa neînfrânată faţă de persoana ei.

Bucuria acestor gesturi o ameţea. Un sărut era un pas atât de mic.

O cedare de doar câţiva paşi ar trece neobservată pe câmpul de luptă în vâltoarea bătăliei, dar între îndrăgostiţi însemna sfârşitul rezistenţei, depunerea armelor într-o victorie comună.

Zgomotul făcut de roţile unei trăsuri şi un hohot de râs care s-a auzit de undeva de sub ei au trezit-o pe Lucy din vis.

El s-a oprit din sărut, slăbind strânsoarea, îndepărtându-se, mâinile lui alunecând de pe talia ei. S-a străduit să-şi recapete suflul. Şi-a revenit imediat, redevenind soldatul care i-a spus pe un ton uşor:

— Cred că ai avut parte de suficientă impertinenţă pentru o singură seară. Te voi conduce înapoi la prietenele tale.

Nu. Ea a vrut să protesteze. Nu primise instrucţiuni la şcoala doamnei Thwayte cum să oprească un sărut. Tot ce învăţase acolo, despre cum să cedeze locul de lângă foc şi să nu ia niciodată ultimul biscuit de pe tavă, nu o pregătise pentru dorinţa mistuitoare pe care o simţea. Acum nimeni nu dorea un scaun lângă foc sau un biscuit.

Raţiunea şi-a făcut iar loc în mintea ei. Erau la Londra. Era în grija prietenelor ei.

Ea a înghiţit în sec şi a dat din cap. El şi-a întins braţul, iar ea l-a luat, lăsându-l să o conducă înapoi spre scări, cu picioarele încă tremurânde.

Ropote puternice de aplauze s-au făcut auzite în timp ce se îndreptau înapoi spre salon. El a oprit-o în uşa anticamerei, aruncându-i o privire rapidă, de parcă aspectul

ei exterior neschimbat i-ar fi putut readuce la statutul de simple cunoştinţe.

Ea i-a susţinut privirea şi a ridicat o sprânceană.

Apoi chipul i s-a schimbat. Un râs care l-a făcut să pară tânăr şi naiv, dar mult mai înţelept încât să-şi permită un asemenea gest nebunesc, l-a cutremurat şi i-a înseninat chipul, ştergându-i ridurile de pe frunte.

— Ştii că ai câştigat? Nici măcar simţul datoriei nu poate să-ţi facă faţă. Privirea lui sugera recunoaşterea acestui adevăr. Am să vin mâine după tine, a spus el.

Ea a dat din cap, înţelegând declaraţia de intenţie, spusă într-un mod direct, cazon. Şi deodată s-au trezit zâmbindu-şi unul altuia. El i-a ridicat bărbia pentru încă un sărut pătimaş şi a plecat.

*

Fuga din casa banditului a fost mai uşoară decât îşi imaginase Miranda. După o cină cu pui fript şi pâine, s-au îmbrăcat cu ce au putut mai călduros din ceea ce mai rămăsese din hainele lor şi au găsit o modalitate ca Nate să-şi poată băga braţul rănit în haină. El a construit o lampă folosindu-se de un sfeşnic, prevăzut cu un cărbune aprins luat din focul din şemineul lor şi un capăt de lumânare.

Când casa a fost cuprinsă de linişte, au părăsit camera elegantă, iar Nate a întins mâna sub lambriul de pe perete pentru a deschide o uşă ascunsă care ducea spre scara servitorilor. A aprins lampa şi au coborât. Scara dădea într-un hol mărginit de cămăruţele unde aveau loc activităţile zilnice ale casei. Holul era luminat, aşa că Nate a stins lumânarea şi l-a traversat împreună cu Miranda.

Nimeni nu i-a oprit când au păşit afară în noapte. Undeva în interiorul casei, un câine a lătrat o dată şi a fost redus imediat la tăcere.

Inima Mirandei îi bubuia în piept şi, străduindu-se să o ignore, a încercat să asculte respiraţia lui Nate. I s-a părut că respiraţia îi era agitată, de parcă ar fi fugit. Căzuseră de acord să nu vorbească până când nu aveau să se afle la

adăpostul copacilor care se întindeau de o parte şi de alta a drumului lung.

Nate i-a condus pe amândoi cu repeziciune peste pietrişul de pe alee, care răsuna în urechile Mirandei precum zgomotul colţilor unui câine care rodea oase. Respira mai bine în timp ce traversau iarba umedă şi păşeau pe aleea întunecată. Nate i-a dat lampa şi i-a luat cealaltă mână într-a lui, trăgând-o de-a lungul marginii aleii. Mâna lui era caldă şi transpirată în ciuda aerului rece, iar respiraţia îi era precipitată din cauza efortului. Ea voia ca el să meargă mai încet, dar planul lor depindea în mare parte pe rapiditatea cu care se mişcau, propunându-şi să ajungă la poarta de la intrare la adăpostul întunericului.

În noapte, lucruri nevăzute au atins-o şi i-au şters boneta şi faţa cu tentacule umede sau i s-au agăţat şi i-au sfâşiat rochia. Ceea ce i se păruse a fi o distanţă mică pe şaua calului tâlharului acum părea un marş fără sfârşit.

Pantofii îi erau umezi, degetele de la picioare reci şi o durea tot corpul. Ideea de a călători cu Nate Wilde era în mod evident una total nepotrivită pentru ţinuta elegantă a unei femei, iar ea avea de gând să-i spună asta, de îndată ce aveau să ajungă la un han în apropiere.

Fâşia palidă a drumului îi direcţiona în sus, pe un deal. Mirandei i-a trecut prin minte că drumul ar putea avea o lungime de câţiva kilometri. S-a forţat să ţină pasul cu Nate. Într-un final, a zărit o luminiţă care cu siguranţă era de la cabina paznicului. A sperat că Nate avea un plan pentru discuţia cu paznicul.

Drumul a coborât şi apoi a început să se înalţe din nou spre luminiţă. Erau aproape. Apoi, brusc, mâna lui Nate a alunecat de pe a ei, iar el s-a chircit. A căzut la pământ cu o bufnitură. Miranda a pus jos lampa şi s-a aplecat după el. Era rece, acoperit de sudoare. I-a pus capul şi umerii în poală. A întins mâna după lampă, a dat peste ea şi a auzit cum se rostogolea cu zgomot departe în întuneric. Erau atât de aproape de poartă.

— Nate Wilde, a şoptit ea. Trezeşte-te.

Nu s-a mişcat. Membrele îi erau inerte, iar transpiraţia

părea să i se usuce pe frunte. Ea şi-a băgat mâna în haina lui şi i-a luat pulsul. Inima încă-i bătea.

Dacă trebuia să fie pedepsită, o merita pe deplin. Ea fusese cea care cochetase cu domni în magazin, spunând poveşti despre mama ei şi despre cataramele de la pantofii ei. Ea a fost cea care îl iubise nebuneşte pe Lord Hazelwood şi ascunsese biletul pe care îi ceruse să-l transmită. Pentru că nu i-l dăduse, Jane Fawkener fusese răpită de spionul rus Malikov şi clubul fusese

închis.

Dar nu tatăl ei îi arătase pantofii cu catarame de argint şi îi dăduse degetarul mamei? Şi ce era atât de greşit în a-ţi dori să fi avut o mamă care să fi fost curajoasă şi inteligentă şi care să fi scăpat de Revoluţie? Şi nu mama ei îi dăduse numele de Miranda, după fiica unui duce dintr-o piesă de teatru?

L-a îmbrăţişat mai tare pe Nate.

A simţit o mână grea pe umăr.

Miranda a ţipat.

— Eu sunt, Miranda, a spuse o voce gravă şi cunoscută, gazda ta amabilă şi foarte supărată. După toată atenţia şi grija pe care v-am oferit-o, voi aţi vrut să fugiţi pe furiş noaptea? Voi doi îmi faceţi numai probleme.

Pâlpâirea unui felinar a luminat silueta chircită a lui Nate aşezat în poala ei. Miranda l-a ţinut strâns.

— Trebuie să-i dai drumul, draga mea. Trebuie să-l ducem înapoi în casă.

Capitolul 17

Senzaţia euforică – fie datorată băuturii care face bule în paharul tinerei vânătoare de soţi, fie cea care apare subit în pieptul ei – este motivul care o face să-i scape un cuvânt necugetat. Într-o clipă, un gând care i-a străfulgerat prin minte poate fi îmbrăcat în cuvinte pe care nu le mai poate retracta. Ea va fi văzută într-o lumină nouă şi nemiloasă de

tovarăşele ei din cauza dezvăluirii acestor slăbiciuni. Trebuie să-şi recunoască vina şi totuşi să nu pună la inimă incidentul. Peţitorul care o abandonează pentru o singură prostie nu o merită. Momentul umilitor al indiscreţiei va trece şi va fi uitat de cei care îi cunosc cu adevărat caracterul. Şi orice cuvânt greşit, cu excepţia celor rostite cu răutate, poate fi iertat.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Miranda s-a rezemat de tăblia acoperită cu mătase şi a închis ochii. Doar pentru un minut. Nu ştia ce altceva ar fi putut face pentru ca Nate Wilde să-şi revină mai curând.

Fusese nevoită să îndure dispreţul gazdei lor şi reproşurile aspre din partea slujnicei solide în noaptea evadării lor eşuate. Pantofii şi hainele ei nu mai putuseră fi salvate din cauza petelor de noroi şi de lacrimi. Acceptase o rochie de împrumut, dintr-un postav de culoarea cartofilor şi o pereche de pantofi galbeni de damă, dureros de demodaţi. Avea dureri din cauză că stătuse aplecată peste trupul lui Nate pentru a-i şterge broboanele de pe frunte sau pentru a-l întoarce pe o parte, sau pentru a-i ţine capul să-l ajute să înghită puţină supă. Părul ei era lipsit de viaţă şi lipit de cap. Nu avea pudră de dinţi, rochia împrumutată mirosea a stătut, iar mâinile erau aspre de la spălatul după fiecare toaletă pe care i-o făcea lui Nate.

Nimic nu mersese conform planului. Căpitanul Clare nu venise după ei. Tatăl ei trebuie să fi fost cel mai îngrijorat din cauză că nu avea nicio veste despre ea. Se dovediseră a fi o povară, punându-l şi la cheltuieli pe răpitorul lor, care râsese de încercarea Mirandei de a-l plăti pe doctor din portofelul pe care-l avea Nate.

Ar fi trebuit să stea acasă. Ar fi trebuit să se împace cu gândul că era fiica unui negustor. Tatăl ei avea un magazin foarte bun pe o stradă la modă. Ar fi trebuit să se mulţumească doar să le arate domnilor periile elegante şi loţiunile, săpunurile şi balsamurile parfumate. Nu ar fi trebuit să aibă aspiraţii atât de înalte de a deveni o lady şi de a se mărita cu un nobil.

Nu era atât de sigură că-i mai plăceau lorzii rafinaţi. Oricine ar fi fost răpitorul lor, era nemilos şi sarcastic. Şi partea cea mai rea era că doar ea se făcea vinovată de toate acestea. Dacă nu şi-ar fi încălcat promisiunea faţă de Lord Hazelwood, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Clubul ar fi rămas deschis, Nate ar fi rămas acolo făcând cafea pentru spioni, iar ea ar fi fost în magazinul lui Papa în cele mai frumoase ţinute ale ei.

Lacrimi fierbinţi şi tăcute i-au umplut ochii şi i s-au prelins pe obraji, iar nasul îi curgea, dar se simţea prea obosită ca să-i mai pese.

— Jalnic apărător ţi-am mai fost! Vocea lui Nate a făcut-o să deschidă ochii. Mâna lui, mişcându-se peste cuvertură, i-a atins genunchiul. Plângi? a întrebat el.

Ea şi-a şters nasul cu dosul palmei.

— Nu. Ţi-ai revenit?

— Cred că da, a spus el. De cât timp zac inconştient?

— De câteva zile.

— Răpitorul nostru te-a jignit cu ceva?

— De parcă s-ar coborî la nivelul unei vânzătoare îmbrăcate într-un sac de cartofi.

— Eşti frumoasă. Orice bărbat te remarcă. Mâna lui a găsit-o pe a ei şi i-a strâns-o. Mi-a fost dor de tine.

— Nu aveai cum. Ai avut febră.

— Mi-a fost dor de tine.

Şi-a împletit degetele cu ale ei. Şi Miranda a început să plângă, să plângă şi iar să plângă.

— Nu avea cum să-ţi fie dor de mine, a spus ea, ridicându-se în genunchi pe pat lângă el şi privindu-l în faţă. Pentru că eu sunt motivul pentru care clubul s-a închis. Eu sunt singura vinovată. Nu i-am transmis lui Jane Fawkener mesajul de la Hazelwood, ea a fost răpită, iar Hazelwood a înşelat guvernul şi Lord Chartwell a închis clubul. E vina mea.

S-a aplecat peste el, îngropându-şi capul în pieptul lui, şi a simţit braţul lui sănătos îmbrăţişând-o, iar mâna lui mângâindu-i spatele, până când suspinele au devenit sughiţuri.

— Eşti supărată, a spus el. Ai avut grijă de mine în tot acest timp, nu-i aşa?

Ea a dat din cap peste pieptul lui. Ajunsese să cunoască destul de bine acel piept, simpla simetrie a coastelor care se arcuiau peste stomacul lui, surprinzătoarele fire de păr moale şi întunecat care înconjurau sfârcurile şi coborau pe mijlocul trunchiului său. Pentru că răpitorul lor înghiţise minciuna că ea era soţia lui Nate, văzuse mai mult din trupul lui decât i-ar fi fost permis. Şi-a dat seama că îi plăcea forma compactă a corpului lui, slab şi curat şi ferm şi plat în acele locuri unde al ei era moale şi curbat.

El şi-a dres glasul.

— Este timpul să acţionez şi promit că nu te voi mai duce din nou prin pădure.

Miranda şi-a ridicat capul.

— M-ai auzit? Eu sunt de vină pentru închiderea clubului.

— Te-am auzit, a spus el. Poţi să mă ajuţi să mă ridic şi să mă sprijin de nişte perne? Sunt fără vlagă, ca un pisoi care abia face ochi.

Timp de câteva minute au împins şi au tras de perne şi de lenjeria de pat până când Nate, gâfâind, a reuşit să se rezeme de tăblie.

— Vino lângă mine.

Miranda s-a aşezat în fund şi s-a sprijinit de tăblia patului, lângă el. Nate şi-a ridicat braţul sănătos peste umerii ei şi tras-o, lipind-o de el. Pretinsese că era slăbit, dar îi simţea braţul suplu, ferm şi puternic în jurul ei. Şi-a întors uşor capul, iar gura lui i-a atins fruntea.

A fost o atingere uşoară, mai dulce decât vata de zahăr. Gestul i-a făcut ochii să i se umple din nou de lacrimi, care au început să i se reverse pe obraji.

— Plângi, a spus el. A fost doar un sărut. Nu am crezut că te vei supăra atât de tare.

A dat drumul la braţul cu care o îmbrăţişase. Şi-a lăsat capul să se sprijine de tăblia patului.

Ea i-a aruncat o privire şi l-a surprins în timp ce se

străduia să înghită.

— Nu m-am supărat, a spus ea, ghemuindu-se mai strâns sub braţul lui. Am crezut doar că a fost... că ai vrut să fie un ultim sărut.

A deschis un ochi.

— Niciodată.

— Mă vei săruta din nou?

El a zâmbit.

— De îndată ce îmi împrumuţi nişte pudră de dinţi.

— Nu mai am, a răspuns ea.

El nu a spus nimic. Ea i-a aruncat o privire pe furiş. Avea ochii închişi. Obrajii îi erau acoperiţi de o barbă întunecată. Acum un an o sărutase pentru prima dată. Fusese o revelaţie acel sărut, dar apoi se îndrăgostise nebuneşte de Lord Hazelwood.

L-a înghiontit.

— Asta înseamnă că nu mă vei săruta din nou?

— Am să te sărut până când nu voi mai şti de mine când voi avea ocazia. Dacă mă laşi. A deschis un ochi. Ai făcut bine că ai venit cu mine, Miranda, a spus el. Împreună vom reuşi să redeschidem clubul. Vei vedea.

Capitolul 18

Sezonul tinerei vânătoare de soţi o aruncă într-un asemenea carusel de plăceri, evenimente şi noutăţi, încât poate confunda iureşul acesta ameţitor cu fericirea pe care o caută. Ea ar putea, aidoma unui copil fermecat de cadourile împachetate în culori vesele şi de prăjiturile glazurate, să-şi imagineze că acestea sunt sursa bucuriei sale, atunci când simte că este activă şi implicată în lumea ei. Dar fericirea pe care o caută în viaţa de femeie măritată este cu totul diferită. Este fericirea pe care i-o dau alegerea perfectă, potrivită, şi norocul de a-şi fi găsit cel mai bun partener.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Lucy a privit în jur în micuţa capelă vopsită în alb şi albastru. Ea şi prietenii ei participaseră împreună la slujbe timp de aproape doi ani. S-au aşezat în strana lor preferată din spate, aşteptând îndemnul de a se ridica pentru rugăciunea finală şi imnul de recesiune.

Lucy cunoştea de-acum mai multe chipuri din mulţime şi câteva nume. A încercat să ghicească cine a lăsat *Ghidul vânătoarelor de soţi* pe ultima strană ca să îl găsească prietenii ei. Toată lumea din capelă cunoştea grupul lor ca fiind format din membrii permanenţi ai congregaţiei şi ştiau câte ceva despre obiceiul lor de a face schimb de cărţi în fiecare duminică. Cineva pusese volumul albastru uzat, cu pata de apă pe copertă, exact acolo unde stătea de obicei Lucy. Cui ar fi trebuit să-i mulţumească? Dacă a înţeles corect mesajul, căpitanul Harry Clare urma să o întâlnească la capelă, să o ia în trăsura sa şi să o ceară în căsătorie.

În decurs de doar două săptămâni se produsese această schimbare în ei, de la nişte străini, care s-au întâlnit întâmplător în hanul tatălui ei, la prieteni care se înţelegeau foarte bine. Nu doar cărticica îi ajutase, ci şi dragul de Adam, primul şi cel mai bun prieten al ei, tovarăşul ei de joacă, responsabilitatea ei şi, ar spune unii, povara ei.

Amabilitatea lui Harry Clare faţă de Adam, modul în care-i luase apărarea în faţa lui Findlater şi faptul că înţelesese că Lucy avea nevoie ca Adam să fie dus undeva unde să fie în siguranţă, astfel încât ea să se poată bucura de şederea la Londra fuseseră gesturile care au făcut-o la început pe Lucy să vadă ceva mai mult în el decât gloria apusă a uniformei lui roşii care-i acoperea umerii laţi. Apoi a văzut şi cealaltă faţă a lui, în timpul şederii ei în oraş, atunci când l-a putut observa cum se comportă printre ceilalţi reprezentanţi ai înaltei societăţi, apropiaţi ai prietenelor ei, şi i-a înţeles singurătatea, inteligenţa şi simţul datoriei.

Pe de altă parte, nevoia de a fi aproape de persoana lui, de a-l atinge şi de a fi atinsă, de a sta unul lângă altul

pe o bancă în loc să ţină distanţa, asta venise mai târziu, oarecum misterios, luând-o pe nepregătite, un lucru pe care nu aveai cum să-l prevezi decât după ce ţi s-a întâmplat şi abia după ce ai trăit acea experienţă. Nici un alt gentleman nu-i stârnise sentimentele aşa ca Harry Clare.

Cartea ei i-ar spune că greşise permiţându-i acele familiarităţi, dar nu se pusese problema să-i permită ceva, nimic nu fusese făcut împotriva voinţa ei, oferise în egală măsură pe cât primise. Din cauză că avea mai multe cunoştinţe decât ea în astfel de chestiuni, el nu o forţase să treacă dincolo de limitele pe care ea era dispusă să le încalce. Două dintre sentimentele care nu îşi aveau locul în comportamentul unei lady – nerăbdarea şi dorinţa pătimaşă – o stăpâniseră în acele momente. Habar nu avea de unde veneau astfel de sentimente.

În jurul ei, oamenii au început să se agite. Lucy şi-a luat cartea de imnuri şi s-a ridicat. Un cântec de final, câteva cuvinte pentru prieteni şi cunoştinţe şi vânătoarea ei de soţi avea să se încheie. Ea avea să fie în trăsura lui Harry Clare, îndreptându-se spre parc şi avea să înceapă o viaţă nouă.

*

Harry l-a văzut pe sacristan deschizând uşile capelei şi l-a auzit pe organist începând imnul de recesiune. Lucy şi prietenii ei ar fi fost cam ultimii din congregaţie care aveau să iasă. Obişnuinţa lor de a se aduna în spatele bisericii pentru a schimba cele mai recente romane pe care le citiseră făcea ca ei să fie întotdeauna ultimii din şirul de enoriaşi. Dar Harry îşi putea permite să dea dovadă de răbdare. Ziua era frumoasă.

Puteau da un ocol prin parc plimbându-se agale, acordându-şi răgazul cuvenit pentru schimbul de zâmbete şi jurăminte. Avea să-i dea inelul pe care îl ţinea într-o cutie, în haină. Renunţase la caz, la rolul său de spion şi la ambiţia de a deveni proprietarul moşiei Mountjoy şi de a-i

reda demnitatea de odinioară. Toate acele lucruri pentru care se luptase de când părăsise armata.

În locul acestora, soarta considerase de cuviinţă să-i aducă în cale o fată, o fată cu ochi cenuşii şi păr blond, plin de bucle şi o faţă cu un zâmbet larg şi câţiva pistrui. Era loială şi bună, iar căldura râsului ei sincer l-a atras la fel de puternic ca un foc într-o noapte întunecată. Dacă nu ar putea să o facă „Lady Cineva”, ar face-o doamna lui, onorabila Lady Harry Clare. Dacă ea ar vrea să aibă în continuare grijă de han, el s-ar muta acolo şi s-ar stabili în acel mic colţ din Anglia pentru existenţa căruia, la urma urmei, dusese războiul cu Bonaparte. Dacă ar fi nevoit să o apere de duşmanul ei nevăzut, nu ar ezita s-o facă.

El a mai verificat încă o dată cutia cu inelul din buzunarul de la piept. Era la locul ei.

Aceste gânduri plăcute i-au trecut prin minte când primii membri ai congregaţiei au început să iasă din biserică, orbiţi de lumina soarelui din martie. Făcându-şi loc prin mulţime şi traversând strada către Harry, şi-au făcut apariţia colegii săi spioni şi prieteni, Hazelwood şi Blackstone.

S-au îndreptat spre el cu feţe grave şi cu paşi hotărâţi. Harry nu bănuia care putea fi motivul venirii lor, din moment ce clubul fusese închis.

— Aici erai, Clare, a spus Hazelwood. Kirby ne-a spus că s-ar putea să te găsim aici.

— Mă întâlnesc cu domnişoara Holbrook să mergem la o plimbare în parc.

Blackstone a dat din cap.

— Bănuiam, şi ne pare rău că trebuie să-ţi dăm o veste proastă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Harry.

— Richard a murit, a spus Hazelwood.

— Richard? Harry a privit cele două feţe extrem de sobre. Richard are patruzeci şi unu de ani.

Niciunul dintre ei nu i-a răspuns, iar Harry şi-a revenit din şoc şi a început să pună mai multe întrebări.

— Cum? Unde? Când?

Mulţimea din faţa bisericii începea deja să se răsfire. Hazelwood răspundea la întrebările lui, dar inima îi bubuia în urechi, făcându-l să nu mai audă cuvintele.

— Spune-ne dacă ai nevoie de ceva, a continuat Hazelwood.

— Eşti Mountjoy, acum, a spus Blackstone.

Şi Lucy Holbrook a păşit în lumina soarelui cu un pas iute şi uşor, iar ochii ei strălucitori s-au întors spre el.

— Scuzaţi-mă, le-a spus Harry prietenilor săi. Trebuie să vorbesc cu cineva câteva clipe.

A păşit în stradă şi s-a oprit când o trăsură a trecut cu zgomot pe lângă el, în timp ce vizitiul îl evita ridicând nervos pumnul spre Harry. A încercat din nou să traverseze, mult mai atent de data aceasta, şi a ajuns la Lucy. I-a întins mâinile acoperite cu mănuşi. Le-a luat în ale lui, regretând mănuşile, strada, strălucirea zilei în acest moment al întâlnirii lor.

— Trebuie să amânăm pentru altă dată plimbarea noastră. Te poţi duce acasă cu prietenele tale?

— Desigur. S-a întâmplat ceva?

Mâinile ei le-au strâns pe ale lui.

— Fratele meu a murit. Eu niciodată…

— Şi prietenii tăi sunt aici să te ajute? a spus ea, aruncând o privire către Hazelwood şi Blackstone.

— Sunt nişte chestiuni de care trebuie să mă ocup.

A încercat să se liniştească.

— Atunci ocupă-te de ele. Cordelia şi Cassandra mă vor duce acasă.

El a dat din cap.

— Aşa ar fi cel mai bine, a spus el.

A încercat să se gândească la nişte cuvinte de rămas-bun care să sune acceptabil, dar nu i-a venit nimic în minte. Nu îi putea cere mâna în aceste condiţii. Mountjoy, acel munte de datorii şi de taxe neplătite, îl transforma în cel mai puţin eligibil bărbat din Londra.

— Du-te, a spus ea. Ştii unde să mă găseşti.

A făcut o plecăciune înainte să plece.

Capitolul 19

În orice afacere există cheltuieli indispensabile ca să devină profitabilă, iar vânătoarea de soţi este, fără îndoială, o afacere de o importanţă crucială. Tânăra vânătoare de soţi, indiferent de resursele ei financiare, trebuie să facă investiţii înţelepte dacă doreşte să culeagă roadele unui Sezon petrecut la Londra. Dacă simte că trebuie să facă unele economii, atunci să le facă în acele domenii în care obiectivul ei poate fi atins cu resurse minime. Dacă trebuie să investească mai mult, să o facă în acea activitate care îi asigură o expunere permanentă în faţa domnilor eligibili. O lojă la operă îi poate garanta o viaţă întreagă plină de fericire la un cost relativ mic.

Ghidul vânătoarelor de soţi

O lojă la operă a cărei închiriere costa patruzeci de lire în timpul Sezonului era, în opinia Cassandrei şi a Cordeliei, un chilipir pentru orice femeie care dorea să-şi găsească un soţ. Intenţia de a o aduce pe Lucy la operă aproape de sfârşitul celor două săptămâni de şedere la Londra făcuse parte din planul lor încă de la bun început.

Lucy le datora foarte mult prietenelor ei pentru amabilitatea de care dăduseră dovadă. Fără ele, ar fi rămas doar cu închipuirile ei şi poate ar fi regretat Sezonul pierdut de la Londra. Acum ştia că nu avea să aibă regrete. Momentul ei de fericire se amânase inevitabil, pentru că Harry Clare trebuia să facă faţă noii sale situaţii neaşteptate, dar în seara aceasta ea le-a oferit prietenelor ei doar zâmbete.

În timp ce stăteau în loja roşie cu auriu sub privirile a sute de oameni, Cordelia a spus:

— Este ultima ta seară aici, draga mea, cea în care îţi vei lua rămas-bun pentru o vreme, dar sperăm că te vei întoarce.

— Bineînţeles că aşa o să facă, a spus Cassandra. În seara asta vom vedea care îi sunt cu adevărat perspectivele. Unii domni vor face doar cu mâna din stal. Pe aceştia îi putem ignora. Dar alţii se vor grăbi să ne viziteze în loja noastră în timpul pauzei. Pe aceştia îi putem considera peţitori serioşi.

— Ei bine, avem loc destul în loja noastră, dragă, a asigurat-o Cordelia. Putem primi fără nicio problemă vreo şase pretendenţi la mâna ta.

Lucy a râs.

— O, Doamne, sper că sărmanii pretendenţi nu vor fi nevoiţi să mă ceară de soţie în faţa întregii Londre.

Nu a recunoscut că nu avea nevoie de zeci de pretendenţi.

Lucy nu mai văzuse o asemenea mulţime până acum. Era bucuroasă că majoritatea serilor ei se desfăşuraseră în cadrul unor adunări mai restrânse. Aproape toată Londra părea să fie prezentă acolo. Cu excepţia căpitanului Clare. O durea inima când se gândea la el. Însă durerea lui trebuie să fi fost cu mult mai greu de suportat decât a ei, din cauza înverşunării dintre fraţi.

Margaret, care se afla în dreapta lui Lucy, i-a zâmbit. Întoarcerea fiului şi a nepoatei lui Lady Eliza îi oferise ocazia de a petrece una dintre puţinele seri fără îndatoririle ei de însoţitoare.

— Arăţi minunat, Lucy. Nici prin cap nu mi-a trecut atunci când prietenele noastre mi-au arătat materialul că această culoare argintie te-ar prinde bine.

— Da, şi cât de norocoasă sunt că arăt bine în ea! Îmi închipui că, dacă domnişoara Throckmorton a venit în ţinutele ei aurii obişnuite, riscă să fie confundată cu una dintre draperii.

— Doamnelor, a spus Cassandra, ridicându-şi ochelarii pentru a cerceta mulţimea, puţină atenţie, vă rog. Văd câţiva domni care o privesc deja pe Lucy.

Lucy încă râdea când a surprins un domn dintr-o lojă vecină, care se uita la ea. Domnul părea să nu-şi poată dezlipi privirea nedumerită şi ostentativă de la ea. Era cu

mult mai în vârstă decât Lucy sau peţitorii ei şi era sigură că nu-l întâlnise la niciuna dintre petrecerile la care participase. Înfăţişarea ei sau râsul sau însăşi existenţa ei păreau să-l facă să nu se simtă în apele lui.

Muzicienii au început să cânte, iar mulţimea s-a liniştit cu un murmur de şoapte, în timp ce oamenii se aşezau şi îşi întorceau privirile către scenă, aşteptând. Lucy s-a aventurat să arunce o ultimă privire către bărbatul care se holba. Şi-a întors privirea când ea l-a surprins. Margaret l-a observat şi ea.

— Cine este acel domn? a întrebat. Îl cunoaşteţi?

— Cred că e tânărul Lydford. Cât de ciudat din partea lui şi îndrăznesc să spun, nepoliticos, să se uite aşa. Îl cunoşti?

Lucy a clătinat din cap.

— Ar trebui? Este cumva tatăl furios al vreunui tânăr domn pe care-l cunosc?

Margaret a clătinat din cap.

— Singurul lui fiu este logodit.

Prima parte a spectacolului s-a scurs pe nesimţite. Era o compoziţie uşoară cu o pereche de soprane, care erau favoritele mulţimii animate.

Lucy s-a lăsat pur şi simplu în voia muzicii, alăturându-se râsetelor şi aplauzelor. Era mai uşor să-l facă uitat pe domnul încruntat din boxa vecină decât să-l caute neîncetat cu privirea pe căpitanul Clare.

La pauză, publicul, care parcă obosise să stea pe scaune preţ de o oră, s-a ridicat în picioare. Prietenele lui Lucy au căpătat aerul unor profesioniste.

— Acum este momentul adevărului, a spus Cassandra.

Un servitor a fost trimis după băuturi răcoritoare, iar doamnele şi-au aranjat ţinutele ca să-i întâmpine pe cei care ar fi venit în vizită în loja lor. Şi au venit. Nu baronul lui Lucy sau inventatorul strălucit, ci câţiva bărbaţi eleganţi şi atrăgători, în hainele lor negre de seară şi cu atitudinea lor relaxată şi fermecătoare, dar, cu toate acestea, lipsiţi de intenţii serioase. Se jucau de-a peţitul.

Lucy s-a liniştit imediat. Nu era nevoită să rănească pe cineva din cauza fericirii ei secrete. Nimeni nu i-ar face o propunere jenantă pe care ar fi fost obligată să o refuze. Ea i-a zâmbit bărbatului din faţa ei, a sorbit din apa cu lămâie şi a aşteptat să se termine pauza.

Înainte însă, au mai primit o vizită. Domnul cu privirea consternată a intrat în loja lor. Le-a salutat pe Cassandra şi pe Cordelia cu o plecăciune scurtă şi le-a întrebat:

— Cine este protejata voastră?

Margaret a rupt tăcerea datorată surprizei, făcând prezentările.

— Domnul John Lydford, domnişoara Lucy Holbrook.

Lucy a făcut o reverenţă. Domnul părea să fie marcat de o emoţie puternică.

— Nu eşti însoţită de părinţii tăi? a întrebat el.

— Nu mai sunt în viaţă, a spus ea. Sunt aici cu bunele mele prietene, după cum vedeţi.

— Dar cine au fost părinţii tăi? a insistat el.

— Ascultaţi, sir, a spus companionul lui Lucy, cel care o servise cu apa cu lămâie. Nu aveţi niciun drept să o chestionaţi pe domnişoara Holbrook în legătură cu rudele ei. Ea este o femeie care a moştenit o proprietate şi, îndrăznesc să spun, face parte dintr-o familie bună, la fel ca oricare dintre noi.

Domnul Lydford l-a pus la punct cu o privire aprigă, iar Lucy a pus o mână pe mâneca companionului ei. Era limpede că domnul Lydford avea o părere greşită despre situaţia ei.

— Tatăl meu a fost Thomas Holbrook de la St. Botolph. Nu aveaţi cum să-l cunoaşteţi, domnule Lydford, decât dacă aţi fi fost cu mulţi ani în urmă un suporter al boxului şi aţi fi auzit de Iron Tom.

Sprânceana domnului Lydford s-a încruntat nedumerită.

— Dar cum de râzi în felul acesta?

— O, Doamne, nu am nici cea mai mică idee. Acasă la noi se râdea destul de des. Îmi pare rău că originile familiei mele v-au dezamăgit, sir.

*

Petrecerea organizată după seara de la operă, la o cană de ceai, nu a fost prea însufleţită. Harry Clare nu lăsase niciun mesaj la reşedinţă. Lucy s-a străduit să pară veselă, în ciuda neliniştii simţite pentru că nu primise nicio veste de la el. La urma urmei, o plimbare de plăcere amânată era la fel de obişnuită precum norii pe cerul englezesc. Putea să mai aştepte câteva zile sau săptămâni înainte de a păşi într-o nouă viaţă fericită.

Margaret se bucura de ultimele minute petrecute în compania lor înainte să se întoarcă la responsabilităţile ei de însoţitoare. Lucy şi Margaret erau aşezate pe locurile lor, în timp ce Cordelia servea ceaiul, iar Cassandra conducea conversaţia, deviind-o spre subiectul legat de căpitanul Clare.

— Deci, acum el este contele de Mountjoy. Va fi o povară teribilă pentru el, a prezis Cassandra.

Cordelia a fost de acord cu ea.

— Am înţeles că afacerile fratelui său erau destul de încurcate, iar datoriile lui, ameţitoare.

— Ai spus că are prietenii lângă el, nu-i aşa, Lucy? a întrebat Margaret.

Lucy a dat din cap. Simţea că nu mai era capabilă să scoată vreun cuvânt. Comentariile făcute de surori aruncau o umbră de îndoială asupra fericirii ei. Spera să fie una trecătoare.

Cassandra a schimbat subiectul.

— Poate că am fost prea optimiste în ceea ce priveşte perspectivele tale, dar ţi-ai făcut deja câţiva prieteni şi te poţi întoarce oricând. Vrem să te vedem logodită.

— Îţi mulţumesc, Cassandra.

— Am fost atât de bucuroase să te avem alături de noi, fată dragă, a adăugat şi Cordelia, de cealaltă parte. Trebuie să revii spre finalul Sezonului, atunci când îţi vei putea permite câteva zile libere. Apoi vom vedea cine va veni cu cea mai bună propunere.

Lucy le-a promis că va reveni. Atunci poate că avea să aibă şi o veste bună despre o eventuală logodnă, pe care să le-o împărtăşească. Câteva minute nu au mai avut prea multe de spus.

În ciuda orei târzii, a sunat clopoţelul, iar majordomul, care se aştepta să o conducă pe Margaret, a revenit câteva minute mai târziu să anunţe că jos se afla contele de Mountjoy, care dorea să vorbească cu domnişoara Holbrook.

Lucy a coborât, însufleţită de o stare de spirit din ce în ce mai bună, bucurându-se subit că s-a putut gândi la ea într-un asemenea moment.

Majordomul îl condusese în salonul de dimineaţă[10]. Un sfeşnic plin de lumânări aşezat pe masă făcea un cerc strălucitor care îi scotea în evidenţă ţinuta sobră, de doliu.

Poate că era din cauza luminii sau a şocului suferit, dar ea nu-l văzuse niciodată arătând atât de distant faţă de ea, nici măcar în primele zile ale relaţiei lor. Comentariile surorilor despre situaţia lui i s-au părut acum de rău augur.

— Ce s-a întâmplat? Ai mai primit şi alte veşti proaste?

— Domnişoară Holbrook, a început el, iar ea a întins o mână, dar, din moment ce el nu a făcut nicio mişcare s-o ia, a lăsat-o să cadă pe masă pentru a respecta caracterul formal al întâlnirii. Schimbarea survenită în situaţia mea înseamnă că voi fi foarte ocupat, timp de săptămâni, dacă nu de luni, încercând să pun la punct afacerile lui Richard.

Ea a încuviinţat din cap. Părea că nu se punea problema de atingeri în seara aceasta.

— Te vei întoarce la han?

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea. Cassandra şi Cordelia mă vor conduce mâine acolo. Te mai deranjez cerându-ţi o ultimă favoare.

Ea şi-a ridicat bărbia ca să-l înfrunte direct.

— Da.

— Ai avut grijă de Adam şi l-ai dus undeva unde să fie

10 O cameră folosită ca sufragerie în prima parte a zilei, într-o casă mare care are mai multe camere de zi

în siguranţă, dar acum îţi cer să mi-l aduci înapoi.

— Cum vrei, dar trebuie să-ţi cer şi eu o favoare în schimb.

A aşteptat, fără să aibă nici cea mai mică idee ce ar fi putut să-i ceară. Era îndurerat şi tulburat, dar atitudinea lui faţă de ea se schimbase într-un fel pe care ea nu putea să-l înţeleagă.

— Ai fi de acord să încerci să-i deblochezi memoria lui Adam?

— Acum?

— El poate să-şi recunoască inamicul.

— Şi bănuieşti că duşmanul lui Adam va acţiona împotriva lui?

— Nu poţi să te protejezi pe tine… sau pe Adam de această persoană dacă nu ştii cine este.

„Şi tu nu vei fi acolo să mă protejezi”, s-a gândit ea.

— Nu voi fi singură, a spus ea.

— Mai am un motiv să-ţi cer să faci asta. Doi tineri prieteni de-ai mei au dispărut. Au fost capturaţi în timpul celui mai recent jaf al uneia dintre Rachetele lui Radcliffe.

— Capturaţi?

— Paznicul mi-a rănit prietenul.

— Cel numai dinţi şi urechi?

— Nate Wilde.

Lucy s-a aşezat.

— Şi ce legătură are asta cu Adam?

— Hanul este supravegheat. Cel mai probabil, inamicul lui Adam l-a trimis pe Findlater şi… a luat pisica.

— Queenie a fost luată de cineva?

— Bănuiesc că da. Fără ea, Adam nu mai poate să presimtă un pericol iminent.

— Cum este posibil ca Adam să aibă un duşman atât de teribil? Adam, inofensivul Adam?

— Probabil că, domnişoară Holbrook, a fost martor la o crimă.

Ea s-a cutremurat când a auzit asta şi mai ales datorită tonului pe care o spusese. Cum de redevenise domnişoara Holbrook? Dar, ceea ce a spus a schimbat totul.

Până la urmă s-a dovedit că nu era un bărbat atras de farmecele unei fete pe care o curta, ci era cu totul altcineva.

— N-ai fost tocmai sincer cu mine de la început, căp… – cum să-ţi spun acum?

— Mountjoy, a spus el.

— De la început te-ai împrietenit cu noi, nu din bunăvoinţă sau simpatie sau afecţiune, ci pentru că făcea parte din… ce?

— O investigaţie. Un caz. Pentru Ministerul de Externe. Probabil că persoana la a cărei ucidere a asistat Adam a fost un agent britanic care avea asupra lui documente importante, precum şi o sumă mare de bani.

— Prin agent, vrei să spui spion. Ea a ridicat privirea ţintuind-o pe a lui. Eşti spion.

— Da.

Lucy s-a ridicat din nou şi a dat câţiva paşi în spate, îndepărtându-se de el.

— Când aveai de gând să-mi spui?

El nu a răspuns. Nu a întins mâna şi nu a făcut un pas în direcţia ei. Nu i-a oferit nicio scuză, nicio mângâiere. Îi plăcuse să se joace cu fericirea ei, să o facă să îşi trădeze sentimentele pe care ea crezuse că şi el le împărtăşea.

Se înşelase de la bun început cu privire la intenţiile lui. Fericirea pe care o căutase cu câteva ore mai devreme era o minciună.

A simţit cum o lasă picioarele, iar stomacul i s-a chircit de durere şi şi-a dat seama că trebuie să încheie întâlnirea imediat, altfel s-ar fi umplut de ruşine. Nu i-a mai întins mâna. Nu avea să existe niciun astfel de gest de despărţire.

— Nu cred că ne vom mai întâlni, a spus ea. Nu ştia cum să i se adreseze. Vă transmit cele sincere regrete pentru pierderea fratelui dumneavoastră şi recunoştinţa mea pentru grija pe care aţi avut-o faţă de Adam în această două săptămâni. Noapte bună. S-a întors şi a ieşit pe uşă cât de repede a putut.

Capitolul 20

Tânăra vânătoare de soţi s-ar putea să-şi pună nişte întrebări atunci când observă acele căsătorii model din societatea londoneză. Văzând cuplurile despre ale căror nunţi strălucitoare s-a vorbit în oraş în urmă cu un an sau doi, şi care acum abia dacă mai schimbă câteva cuvinte politicoase sau îşi spun unul altuia doar banalităţi care sugerează o familiaritate plictisitoare, tânăra vânătoare de soţi poate începe să înceteze să mai viseze la himera unei căsătorii fericite. Ea nu trebuie să se lase impresionată de momentele în care persoanele căsătorite din cercul ei de cunoştinţe se manifestă în public, arătându-şi iritarea sau indiferenţa faţă de partener şi nici să-şi piardă încrederea că va avea parte de fericirea unei uniuni din dragoste.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Dimineaţa devreme, Nate şi Miranda au fost chemaţi într-un salon mare şi întunecat, cu pereţi drapaţi în damasc roşu. Doar câteva raze de lumină se strecurau printre draperiile de catifea. Pereţii erau plini cu picturi înfăţişând martiri şi madone, care, din punctul de vedere al lui Nate, erau cam dezbrăcaţi pentru a fi consideraţi personaje religioase sau măcar decente. Simţise pe pielea lui cum era să fie aproape gol în preajma femeii pe care o iubea. Nu era deloc un sentiment evlavios.

Gazda lor stătea întinsă pe spate pe o canapea de catifea aurie, lungă cât o barjă plutind pe Tamisa, privind în tavan.

— Se pare că ţi-ai revenit destul de bine după glonţul primit, a spus el, aruncând o privire spre locul unde se afla Nate, ţinând-o pe Miranda de mână, nevoiţi să-şi înfrunte gazda.

Cu puţin noroc, Nate ar reuşi să-l convingă pe tâlhar să-i lase să se întoarcă la Tooth and Nail. O instruise pe Miranda să-l lase pe el să vorbească.

— Unde ne aflăm? a întrebat.

— Sunteţi la Lyndale Abbey. Aţi fost oaspeţii mei. Aveţi vreo reclamaţie?

— Niciuna, sir, a spus Miranda.

Nate i-a dat un cot în coaste. După nici cinci minute de conversaţie, ea încălcase deja regulile.

I-a dat şi ea un cot, ca răspuns.

— Vă datorăm viaţa soţului meu.

— Mai bine spus, îmi datoraţi un pic de adevăr.

Tâlharul şi-a proptit picioarele lungi în podea şi s-a ridicat, dezvăluindu-şi statura impresionantă.

— Care este legătura voastră cu Harry Clare?

Miranda a tras repede aer în piept când a auzit numele căpitanului.

Nate a strâns-o de mâna pentru a o linişti.

— Lucrăm pentru el, sir. Ne-a cerut să investigăm un fost lacheu care a lucrat la conacul Hartwood. Tocmai ne întorceam din investigaţia noastră când Racheta a fost oprită din cursă. Vă mulţumim pentru ajutor şi nu dorim să vă mai deranjăm în continuare.

El repetase această poveste şi spera că era suficient de credibilă pentru tâlhar, fără să mai fie nevoit să-i spună tot adevărul.

Gazda lor părea să-şi examineze cu atenţie propriile cizme bine lustruite, înfipte în picioarele sale foarte lungi. Pauza a fost derutantă. Era clar că bărbatul se gândea la ceva. Când a ridicat din nou privirea întunecată, aceasta era tăioasă, dar şi amuzată.

— Nu mi-ai spus chiar toată povestea, a spus el.

Din nou, Miranda nu şi-a putut reprima respiraţia care o trăda, iar Nate s-a pregătit pentru ce era mai rău, săpând febril printre cât mai multe răspunsuri posibile. În mod evident, îşi pierduse puţin din agerimea minţii, în perioada în care zăcuse în pat cu febră.

— Căpitanul Clare a venit să ne caute, nu-i aşa? a răbufnit Miranda, ridicându-se puţin pe vârfuri.

Gazda lor a zâmbit. Probabil că îi plăcuse ţopăiala Mirandei, la fel ca şi lui Nate.

— Ştiam că o să ne caute, a spus ea.

— Mă mir atunci, a spus gazda lor, că ai încercat să pleci de la Lyndale în miezul nopţii, pe jos, în timp ce... ăăă... soţul tău încă suferea în urma rănii produse de un glonţ.

Tâlharul s-a ridicat, fixându-şi privirea asupra lui Nate.

Era într-adevăr un tip înalt.

— Se pare că urma să te întâlneşti cu căpitanul Clare la Tooth and Nail. Corect?

Nate a dat din cap. Era bucuros că tâlharul îl cunoscuse pe Harry Clare. Asta însemna că bărbatul ştia că nu erau complet lipsiţi de apărare.

— Dacă ţi-ai revenit suficient de mult încât să poţi suporta hurducăturile unei călătorii cu trăsura, atunci să vă lăsăm să vă întoarceţi la Tooth and Nail. Această investigaţie a ta mă intrigă.

Nate a dat din nou din cap. Îşi îndepliniseră dorinţa de a se întoarce la han, dar cu preţul companiei unui gentleman curios şi imprevizibil. Ar fi vrut să fie sigur că şi căpitanul Clare avea să fie acolo să-i aştepte.

— Sir, putem trimite un mesaj rapid tatălui soţiei mele...? Am bani să plătesc.

Nate a întins mâna spre geanta de piele pe care o atârnase de gât.

Tâlharul a refuzat cu un gest banii oferiţi.

— Trimite-l direct. Plecăm într-o oră.

A ieşit din încăpere cu paşi mari.

*

Lucy stătea lângă Adam pe banca lui, cu un coş cu lenjerie ruptă lângă ea şi cu acul în mână. Mirosul de miel şi rozmarin care venea dinspre bucătărie se amestecase cu cel de pipă şi de bere dinspre bar, făcând uitate miresmele fine de pe Brook Street. Cuvintele rostite cu voce tare şi râsetele celor de pe bănci o asurzeau. Totul şi nimic nu mai era ca odinioară. Ea însăşi se schimbase. Era mai schimbată decât îşi imaginase vreodată.

Avea o scrisoare în buzunar de la avocatul tatălui ei. O aştepta la han împreună cu un pachet plin cu alte lucruri pe care tatăl ei i le-a lăsat cu limbă de moarte. Tatăl ei nu se căsătorise niciodată. Nu exista nicio doamnă Holbrook, nicio mamă care murise dându-i naştere lui Lucy.

Un plic lung şi subţire scăpase din pachetul primit de la avocat. În interior găsise o chitanţă. La început, nu-şi dăduse seama ce semnificaţie aveau numele de pe hârtie. Apoi a înţeles. Era o chitanţă pentru portretul care o înfăţişa pe doamna ei. Tatăl ei îi plătise artistului suma şocantă de patru sute de lire sterline pentru un tablou înfăţişând o străină care, se pare, nici măcar nu era o englezoaică. Numele doamnei era *Madame La Comtesse de la Neuvilette.*

Nu pusese niciodată la îndoială dragostea lui. Papa o iubea, Adam o iubea. Nu se îndoise niciodată de niciunul dintre ei. Nu tânjise niciodată după o mamă din moment ce era atât de iubită. Dar dorinţa tatălui de a face din ea o lady depăşise cu mult ceea ce îşi închipuise ea. Faptul că tatăl ei cel cumpătat, care făcea economie la lumânări şi cărbuni şi se asigura să nu fie înşelat cu o brânză care să aibă prea multe găuri sau cu malţ încolţit, putuse cheltui o sumă fabuloasă pe un tablou, a uluit-o. În ziua în care agăţase tabloul în cameră, o îndemnase să se gândească la doamna ei ca la o prietenă şi ca la un model.

— Orice s-ar vorbi la şcoala ta, îi spusese el, despre tatăl tău, să ştii că doamna ta este cea mai mare susţinătoare a ta.

Încrederea nesăbuită a lui Papa în ajutorul pe care l-ar fi putut primi de la portretul unei contese străine şi tăcerea în care se adâncea când venea vorba despre mama ei adevărată i se părea acum de rău augur. Cu ani în urmă, Amelia îi sugerase lui Lucy că ar fi mai bine să nu ştie nimic despre mama ei şi poate că acesta era adevărul.

Firul care o legase de Tooth and Nail fusese rupt, la fel de uşor cum tăiase în cele din urmă aţa din acul ei.

Adam stătea liniştit lângă ea, lustruind sfeşnice. Mai devreme, repetase de atâtea ori întrebarea despre Queenie

cea dispărută, până când Lucy crezuse că avea să-şi piardă şi ultimul dram de răbdare. Cele două săptămâni pe care le petrecuse la Londra nu îl afectaseră, dar pe ea o făcuseră să uite vechiul ei obicei de a vorbi cu el. A trebuit să apeleze la răbdarea migăloasă de care avea nevoie atunci când cosea, când repeta insistent unele cusături, când îmbina atent bucăţile destrămate şi când îşi stăpânea impulsul de a rupe firele răzleţe.

A decis că în această dimineaţă îi revenea sarcina de a cârpi feţele de masă. Mai târziu avea să verifice registrele contabile. A scos o altă cârpă din coş, a ridicat-o în lumină şi a descoperit o pată de sos de mărimea unei untiere. A întors bucata de pânză pe toate feţele, dar pata nu mai putea fi ascunsă. Şi-a lăsat degetarul şi acul deoparte şi a început să rupă faţa de masă distrusă în fâşii.

Oamenii de la han o primiseră cu braţele deschise la revenirea acasă. Doamna Vell făcuse o tartă cu melasă, cei de la bănci toastaseră pentru întoarcerea ei cu halbele de bere, Will Wittering îi zâmbise, iar Hannah turuise timp de o oră despre tot ce se întâmplase în absenţa ei. Relatarea lui Hannah despre cele întâmplate la han a fost cea care o tulbura acum pe Lucy.

În ciuda dispariţiei misterioase a lui Queenie, hanul a rămas acelaşi, confortabil, cald şi zgomotos. Având în vedere iureşul perindărilor zilnice ale vecinilor şi oaspeţilor, ea nu putea să dea crezare avertismentului lui Mountjoy cu privire la pericolul ca nişte spioni şi nişte posibili criminali să dea târcoale hanului. Ce legătură aveau spionii cu Tooth and Nail?

Dar faptul că toată dimineaţa Adam îi repetase întrebarea despre Queenie şi un detaliu din relatarea lui Hannah aprinseseră un semnal de alarmă în mintea ei. În perioada absenţei lui Lucy, un gentleman venise cu regularitate la han în fiecare după-amiază. Era vorba despre acelaşi domn care mai venise odată, înainte ca Lucy să plece la Londra, cel care comandase peşte şi dispăruse fără să-l mănânce. Când Lucy a întrebat-o pe Hannah ce fel de domn era, Hannah i-a spus că era un domn doctor, cu o

haină şi pălărie elegantă şi o geantă neagră. Hannah era sigură că avea să vină din nou şi era fericită pentru că de fiecare dată când venea îi dădea câte o monedă. Ea a promis că avea să o anunţe pe Lucy de îndată ce acesta îşi făcea apariţia.

Mountjoy îi spusese lui Lucy că hanul era supravegheat. Ea nu îl întrebase de unde ştia sau ce voise să spună cu asta. Un domn care ceruse să i se servească peşte şi care plecase fără să plătească nu părea un potenţial inamic, dar un doctor care venea în fiecare zi şi făcea tot posibilul să se împrietenească cu Hannah a pus-o pe gânduri.

Ea ar fi vrut să-i reproşeze lui Mountjoy că îi distrusese liniştea, că o înstrăinase de lumea atât de familiară din care provenea. Ea, care doar se mulţumise în trecut să viseze să devină o lady, acum simţise deja gustul acestei urcări pe scara socială. Deschisese cutia cu plăcerile londoneze, în comparaţie cu care plăcerile oferite de Tooth and Nail păreau lipsite de importanţă şi anoste, iar totul în jur era modest, uzat şi zgomotos.

Uşile zdrăngăneau şi bărbaţii strigau. Ea, fiica lui Iron Tom, era o cu totul altă persoană, o persoană pe care nu o cunoştea. Doar prin Adam mai păstrase singura ei legătură cu hanul. Ea crezuse că trecutul lui rămăsese undeva în spate şi, totuşi, părea să fie încă prezent, iar puţinul cu care se alesese după ce visul ei londonez se năruise ar fi putut să-i fie luat.

Nu avea de gând să lase să i se întâmple asta. Avea să lupte. Ea şi Mountjoy fuseseră de acord cu privire la un aspect. El crezuse, aşa cum crezuse şi ea cu ani în urmă, că spusele lui Adam aveau sens, că spuneau o poveste şi că dezvăluirea acesteia ar putea să-l ajute pe Adam să depăşească traumele trecutului.

L-a privit pe tovarăşul ei din copilărie. Nu era atât de liniştit pe cât lăsa impresia. În absenţa lui Queenie, mâinile lui se opreau din ceea ce făceau la fiecare câteva minute şi îşi înclina capul pentru a asculta sunetele hanului de parcă era ceva în neregulă. Nu era tulburat, ci doar puţin

neliniştit. Dacă ar fi trebuit să aleagă momentul prielnic ca să încerce să-l ajute, ar fi trebuit s-o facă înainte ca domnul doctor al lui Hannah să-şi facă apariţia.

Ea i-a pus mâna pe braţ.

— Adam. Vrei să vii cu mine în camera lui Papa?

Şi-a lăsat deoparte crema de lustruit şi cârpele şi i-a luat mâna. S-au îndreptat spre spatele hanului, iar Lucy l-a dus în camera atât de familiară.

Adam s-a întors de parcă ar fi vrut să meargă în patul lui de sub scări, dar Lucy l-a condus spre scaunul tatălui ei. A aprins lămpile de care Adam nu avea nevoie niciodată.

După ce l-a aşezat pe scaun, nu a ştiut prea bine cum să-l abordeze.

— Vom avea o discuţie, Adam, i-a spus ea, aici, în acest loc unde te afli în siguranţă, despre ce ţi s-a întâmplat în urmă cu mult timp, când ai venit la han.

— Adam a rămas, a spus el.

Lucy a respirat adânc pentru a se linişti.

— Ştiu că aşa ai făcut, Adam, dar Geoffrey a fugit.

Adam a început să tremure, clătinând violent din cap.

— Nu, nu, nu, nu, nu, a murmurat el.

Lucy a îngenuncheat la picioarele lui şi i-a luat cu fermitate mâinile lui mari, atât de cunoscute, într-ale ei.

— S-a întâmplat un lucru groaznic, Adam, dar îl vom înfrunta. Îl vom dezvălui. N-o să ne mai fie frică.

S-a oprit din murmurat, cu capul înclinat ca să o asculte.

Lucy i-a mai strâns o dată mâinile, s-a ridicat şi s-a dus spre dulapul tatălui ei, luând cheia de pe inelul legat în talie, îngenunchind şi deschizând sertarul în care tatăl ei pusese cu mult timp în urmă lista cu cuvintele lui Adam.

Cheia s-a răsucit în broască. Sertarul era burduşit cu lucruri şi lemnul era umflat, dar, când Lucy a tras, s-a deschis. Tatăl ei păstrase o rochie albă transparentă, cu buline, un eşantion cu primul ei alfabet în cusături colorate, un pachet cu scrisorile ei de când fusese la şcoală, o şuviţă de păr, câteva facturi cu cheltuielile pentru şcoală şi o pereche de pantofi micuţi. Mai era o pătură veche şi o

păpuşă dezmembrată.

Totul mirosea a cedru şi lavandă şi a lucruri vechi. Nu a găsit nimic care să-i răspundă la întrebările atât de presante legate de mama ei.

A pus scrisorile în poală şi a desfăcut panglica cu care erau legate. Erau scrisorile ei de când fusese la şcoală, dar lista pe care o făcuse cu cuvintele lui Adam nu era printre ele. Le-a pus deoparte şi a căutat mai adânc în sertar. O ediţie veche a registrului cu toţi nobilii din Anglia a făcut-o să clatine din cap. Tatăl ei îşi dorise atât de mult ca ea să fie o lady! A pus deoparte un abecedar despre care şi-a amintit că fusese una dintre primele ei cărţi, o altă carte din *Aventurile lui Tom True* şi o cutie de creioane şi cretă.

Era sigură că îl văzuse pe tatăl ei punând lista cu cuvintele lui Adam chiar în acest sertar.

Sub cărţi zăcea un alt pachet învelit într-un crep subţire, îngălbenit de vreme, cu marginile destrămate, iar ea a ridicat pachetul din sertar şi l-a pus deoparte pe covor. Nu era nici urmă de lista ei pe fundul sertarului, doar mirosul uşor de cedru şi de lucruri vechi. Îşi pusese toate speranţele în listă, fiind sigură că, dacă ar fi putut să o recitească, ar fi reuşit să-şi dea seama de ordinea cuvintelor care alcătuiau povestea pe care nu o desluşise în copilărie.

A aşezat pachetul în poală şi a început să-l desfacă. Adam s-a agitat uşor.

— Adam a rămas, a spus el.

Printre pliurile învelişului din crepon, ea a găsit boneta din dantelă albă a unui copil de doi ani şi o mănuşă albă tricotată pentru o mână micuţă. Sub bonetă şi mănuşă era o rochie din cea mai fină muselină albă, cu o broderie elegantă. Ea a despăturit rochia şi s-a oprit, şocată când a văzut o pată lungă, maro, care se întindea de la volănaşe până la tiv. A lăsat haina deoparte şi a scos şi ultimul obiect din pachet, o haină de copil, din lână bleumarin, cu broderie din fir de mătase, care se asortau cu rochia, având aceeaşi pată îngrozitoare şi întunecată.

Era foarte sigură că tatăl ei ascunsese aceste lucruri

pentru a le feri de privirile indiscrete, pentru că apăruseră odată cu venirea lui Adam la han. Adam le adusese cu el după scena teribilă la care asistase. O imagine neaşteptată i-a răsărit în minte, cu Adam ţinând în braţe un copil care sângera. O ţinuse pe Lucy destul de des în braţe când era micuţă. Îi recunoştea forţa şi felul în care o legăna în braţe. Întotdeauna se simţise protejată în braţele lui.

A pus rochia şi haina înapoi în creponul îngălbenit şi a lăsat pachetul lângă celelalte lucruri pe care le luase din sertar. Înşiruite astfel pe podea, aceste obiecte reconstituiau trecutul ei, începând de la cele mai recente amintiri, scrisorile ei de la şcoală, până la lucrurile de dinainte de viaţa ei actuală, înainte de sosirea lui Adam la han. Ea le-a scuturat pe fiecare pentru a vedea dacă ar putea conţine lista lipsă, dar nu a găsit-o.

— Adam. S-a întors spre el. Trebuie să mă ajuţi. Ştiu că te doare să-ţi aminteşti. Te voi întreba asta doar o singură dată.

Ea a pus hainele copilului în poala lui.

Mâinile lui s-au strâns în jurul faldurilor hainelor minuscule. Corpul lui a început să tremure.

— Povesteşte-mi, Adam, i-a spus ea.

A început să înghită zgomotos. Îi curgea nasul. A ridicat hainele la piept şi le-a ţinut acolo.

— Domnul Tom spune că Adam nu vorbeşte. Nu spune.

Lucy s-a ridicat şi şi-a pus mâinile pe umerii lui.

— Acum e momentul, Adam. Vorbeşte-mi. Vorbeşte cu Lucy.

Cu un tremur violent a început să vorbească.

— Adam a dus-o pe Lucy la stufăriş. Adam a stat. Geoffrey a fugit. Adam a văzut. Nu, nu, nu, nu, nu! Adam pleacă.

Capul i-a căzut în piept. Ea i-a şters nasul care-i curgea cu şorţul ei şi l-a legănat uşor. Povestea era încă incompletă. Nu spusese nimic despre copil. Iar stufărişul nu avea niciun sens. Ea a strâns pumnul lui Adam în jurul hăinuţelor pe care le ţinea în braţe.

— Ai adus copilul la han? l-a întrebat ea.

— Adam a dus-o pe Lucy la han, a spus el, dând din cap cu insistenţă.

Cuvintele lui au năucit-o. I s-a părut că nu îl auzise bine, dar el le-a repetat, în stilul lui obişnuit.

— Adam a dus-o pe Lucy la han. Domnul Tom promite să o ţină în siguranţă. Adam stă. Nu vorbi! Nu spune nimic!

Lucrurile întinse pe covor, amintirile copilăriei ei aveau şi ele propria lor poveste. Ea nu era fiica lui Tom Holbrook. Adam o adusese la han cu hainele pătate de sânge, iar Tom Holbrook îi ascunsese pe amândoi, îi protejase. Sângele de pe hainele bebeluşului era al lui Adam.

S-a înfiorat, înţelegând de ce Mountjoy se temea pentru ei, pentru că Adam nu fusese orb înainte. Orice văzuse era blocat în mintea lui, chinuindu-l.

Lucy i-a luat hainele însângerate din mâini şi le-a pus înapoi în sertar. Ea a umezit o cârpă şi i-a spălat faţa. Mai avea o singură întrebare de pus.

— Adam, ce ai văzut?

Capitolul 21

Într-un Sezon în care pericolele o pândesc la tot pasul, tânăra vânătoare de soţi se poate confrunta cu o situaţie extrem de dificilă, pe care un profund simţ al datoriei îl obligă pe autorul acestei cărţi să i-o dezvăluie. Uneori se întâmplă ca – din cauza nesăbuinţei de a nu acorda atenţie anumitor detalii, a indiferenţei faţă de opinia lumii sau din cauza unor gesturi intime pripite, fără să fi reuşit în prealabil să fi cunoscut cu adevărat caracterul celuilalt – doi oameni care păreau că se îndreaptă cu paşi repezi către altar să ajungă în situaţia de a rupe logodna. Pentru tânăra vânătoare de soţi, aceasta poate însemna că Sezonul ei s-a încheiat dezastruos. Nimic mai neadevărat. Oricât de dureroasă ar fi conştientizarea faptului că ea şi un anumit

domn nu se potrivesc, acesta este momentul care marchează începutul drumului ei către fericirea adevărată. Obligaţia de a-şi respecta angajamentele, de a apărea în continuare în societate şi de a-şi întâlni din când în când iubirea pierdută fără să-şi piardă stăpânirea de sine, o supune unor eforturi uriaşe, dar, dând dovadă de înţelepciune şi curaj, în mod sigur, ea va reuşi să-şi vindece sufletul rănit.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Harry se afla în faţa casei lui Richard din Londra, privind de dincolo de piaţă, avându-l lângă el pe prietenul său Blackstone. Mirosul unei străzi londoneze, în ciuda combinaţiei dintre efluviile de murdărie şi fum, era cu mult mai plăcut şi mai proaspăt decât aerul îmbâcsit din casa răposatului său frate. Celălalt prieten al lui Harry, Hazelwood, se dusese la grajduri pentru a chema trăsura lui Harry şi calul lui Blackstone.

Prietenii lui nu-l lăsaseră singur de când îi aduseseră vestea morţii lui Richard. Se ocupaseră împreună de trupul neînsufleţit al lui Richard, trimiţându-l spre domeniul Mountjoy pentru a fi înmormântat. Tot împreună îi trimiseseră la plimbare pe perceptorii insistenţi şi inoportuni adunaţi la uşa lui Richard şi ascultaseră evaluarea sumbră a avocatului referitoare la afacerile lui Richard. Cu Blackstone şi Hazelwood lângă el, Harry părea înconjurat de şi mai mulţi fraţi, simţind că se alesese cu doi în locul celui pe care îl pierduse.

Era o zi uscată şi friguroasă, în care vântul adia destul de puternic încât să pună la pământ narcisele din parc, la fel ca visul meteoric de a o lua pe Lucy Holbrook de soţie. Scăpase de Mountjoy pe când fusese doar un băiat; dar, acum, ca o ironie a sorţii, Mountjoy îl apucase, îl prinsese de gât şi nu avea de gând să-i mai dea drumul.

— Ştii, a spus Blackstone aflat lângă el, nu trebuie să laşi ca prostiile făcute de Richard să-ţi afecteze viaţa.

Hazelwood s-a întors şi a aruncat o privire spre cei doi.

— Ştii ce trebuie să facem, a spus el.

— Să spargem câteva capete? a spus Blackstone referindu-se la stilul obişnuit al lui Hazelwood de a face faţă problemelor.

Hazelwood a zâmbit,

— Cu cea mai mare plăcere. Totuşi, mă gândeam că ar trebui să redeschidem clubul. Clare – pardon, Mountjoy – nu poate rămâne în această fundătură mizerabilă până va izbuti să pună la punct afacerile lui Richard. Are nevoie de cafea bună şi trebuie plătit. Care era cazul la care lucrai, cel cu orbul? Să-l rezolvăm.

— Când? a întrebat Blackstone.

— Acum, bineînţeles, a spus Hazelwood. Unde este orbul, Mountjoy? Undeva la un han, nu?

— Tooth and Nail, spuse Harry, dar…

Doi grăjdari au adus trăsura lui Hazelwood şi calul lui Blackstone. Hazelwood s-a pus instantaneu în mişcare.

— Ar trebui să ne luăm şi armele?

Harry nici nu a apucat să-i răspundă, că o altă trăsură s-a şi apropiat de ei, un faeton înalt, condus de şeful lor, Goldsworthy. Silueta impresionantă care era cocoţată pe un astfel de vehicul impunător oferea o imagine rară. Alături de el, agăţat de partea laterală a trăsurii, era Kirby, fluturând un mesaj expres.

— Aici eraţi, căp… milord. Sunt în viaţă. Am primit un mesaj expres. Se întorc astăzi la Tooth and Nail.

Goldsworthy a privit în jos la Harry.

— Ai ascuns asta de mine, tinere. L-ai ţinut ascuns pe orbul tău chiar sub nasul meu timp de două săptămâni. Acum vom vedea ce are de spus.

Şi-a pus caii în mişcare, iar trăsura a luat-o zgomotos din loc. Pentru o clipă, niciunul dintre cei trei prieteni nu a făcut niciun gest. Imaginea bărbatului solid, cocoţat pe vehiculul lui elegant, în locul celei obişnuite, cu el stând în spatele biroului său enorm, îl deruta pe Harry.

Hazelwood a rostit cu voce tare gândul care tocmai ce îi trecuse şi lui prin minte.

— Am impresia că este foarte implicat în acest caz, nu

vi se pare?

Blackstone a ridicat o sprânceană întunecată.

— Cred că aceasta este cheia problemei, domnilor.

*

Lucy a fost trezită din gânduri de bătaia în uşă a lui Hannah. Adam dormea întins în patul lui de sub scări, epuizat de efortul depus. Lucy cunoştea acum câteva detalii din scena teribilă pe care o văzuse, deşi încă era departe de a înţelege şi motivul acesteia.

— Domnişoară, domnişoară, a strigat Hannah de după uşă. Doctorul cel cărunt este aici. Este în salonul privat, aşa cum obişnuieşte. L-am întrebat cum îl cheamă, dar el mi-a spus să nu fiu „ipertinentă”. A întrebat de tine, domnişoară.

— Mă duc eu la el, i-a spus ea lui Hannah. Va trebui să rămâi aici cu Adam.

Hannah a făcut ochii mari. Nu-i plăcea să fie în preajma lui când avea vreo criză.

— Doarme, Hannah. Trebuie doar să-ţi audă vocea dacă se trezeşte, să ştie că este în siguranţă.

Hannah a făcut o reverenţă.

Lucy şi-a dat jos şorţul şi a traversat hanul. Era acea perioada liniştită a zilei, cea dintre micul dejun şi cursa de după-amiază. Doamna Vell era plecată să-şi hrănească propria familie. Frank probabil că era în berărie sau în pivniţe, verificându-şi marfa sau făcând un necesar al proviziilor. Clienţii de pe bănci erau la lucru.

Lucy a bătut la uşa salonului privat şi o voce curios de monotonă a poftit-o să intre.

A înţeles abia în acel moment de ce Hannah se chinuise să-l descrie pe domnul pe care-l văzuse. Costumul lui din lână cenuşie extrem de fină nu avea nicio cută, iar faţa lui palidă era plină de riduri, arătând ca pulpa unui măr stafidit. Trebuie să fi fost frumos în tinereţe, dar părul şi sprâncenele lui, odinioară aurii, îşi pierduseră strălucirea. Şuviţele cărunte erau pieptănate pe spate, dezvăluind o frunte înaltă. Mătasea vişinie a vestei sale şi aurul cu care

era placat ceasul lui erau indicii ale unui trai îndestulat. Ea i-a dat în jur de cincizeci de ani, poate chiar mai mulţi.

Stătea la masă, cu mâinile sprijinite pe o geantă medicală neagră.

Ochii lui albaştri s-au mărit când ea l-a salutat.

— Bună ziua, domnişoară Holbrook, a spus el. Permite-mi să mă prezint. Sunt doctorul Waller. Am venit pentru Adam Pickersgill.

— Aţi venit pentru Adam?

— Poate că mă aşteptai deja. Tatăl dumitale a dispus în testamentul lui ca Adam să fie îngrijit la Normand House. Cu siguranţă ai auzit de el, este un azil privat, o instituţie de cel mai înalt nivel destinată îngrijirii persoanelor care suferă de dezechilibre mintale de orice natură.

— Îmi cer scuze, dar nu am cunoştinţă despre niciun plan al tatălui meu legat de plecarea lui Adam de la Tooth and Nail.

— A, a spus doctorul, ai avut un tată prevăzător. S-a uitat la Lucy de parcă ar fi fost o enigmă pentru el. Ştiind că situaţia dumitale se va schimba şi că, în calitate de femeie care a moştenit o proprietate, vei vrea să te căsătoreşti, tatăl tău a dorit să te scutească de povara îngrijirii lui Adam.

— Mulţumesc, a spus ea, dar orice dispoziţii ar fi lăsat tatăl meu în ceea ce-l priveşte pe Adam, acestea pot aştepta. În prezent, nu intenţionez să mă căsătoresc sau să părăsesc hanul. Puteţi să-mi lăsaţi cartea de vizită dacă doriţi să apelez pe viitor la serviciile dumneavoastră.

— Îmi cer scuze, poate că istorioarele micuţei Hannah, atât de dornică să-mi facă pe plac, m-au indus în eroare. Totuşi, am geanta cu mine. A deschis cu repeziciune geanta din piele. Aş putea să-l examinez pe Adam astăzi ca să pot să-mi fac o părere? Aşa vom şti ce regim de îngrijire i s-ar potrivi cel mai bine la Normand House.

Lucy a clătinat din cap.

— Mă tem că va trebui să veniţi altădată. Acum doarme.

Doctorul a părut dezamăgit. S-a uitat în geanta lui.

— Ei bine, a spus el, poate veţi fi dispusă să răspundeţi la câteva întrebări. Este orb, nu-i aşa? Cât de frecvente sunt episoadele lui de furie?

— Furie? Doctore, îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Întrucât Adam nu este pacientul dumneavoastră, este total nepotrivit ca noi să avem vreo discuţie referitoare la starea lui de sănătate. Trebuie să vă cer să plecaţi acum.

— Nu am cum să fac asta, domnişoară Holbrook, nu fără Adam.

Doctorul a scos un pistol din geantă şi l-a îndreptat spre ea.

Capitolul 22

Oricât de plăcută sau de neplăcută i s-ar putea părea casa în care a crescut, tânăra vânătoare de soţi rămâne ataşată de acest loc datorită acelor legături trainice cu prietenii şi rudele ei, stabilite încă din perioada copilăriei. Uneori, ea dă dovadă de cea mai mare loialitate şi de cele mai intense sentimente de afecţiune tocmai faţă de acele persoane care sunt cel mai greu de iubit şi care-i solicită grija şi atenţia. Faptul de a fi interesată doar de găsirea propriei sale fericiri în detrimentul unor astfel de legături poate părea cea mai josnică dovadă de lipsă de loialitate. Obiectivul pe care trebuie să-l atingă în timpul Sezonului ei la Londra este să se elibereze de acele legături care o constrâng, fără să provoace o ruptură dureroasă care i-ar afecta pe toţi cei implicaţi. Fericirea ei depinde de asta.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Cu pistolul înfipt în spate, Lucy a ieşit din salonul privat, urmată de Waller. Au coborât scările, pe lângă vitrina cu exponatele de la Waterloo ale lui Harry Clare şi apoi au traversat salonul principal, care acum era gol. Frank nu se întorsese la bar şi nu se auzea niciun sunet din bucătărie. Lucy s-a mişcat cât a putut de uşor şi de

silenţios.

Waller a continuat să-i vorbească.

— Îl vei aduce pe bătrânul cel nătâng la trăsura mea. Vom ieşi prin bucătărie.

— Cine eşti? a întrebat ea, căci cu siguranţă nu era medic.

A primit o lovitură mai ascuţită în spate drept răspuns. Când au intrat pe holul care ducea spre camera tatălui ei, Waller a spus:

— Ar trebui să-mi mulţumeşti, fetiţo. Dacă nu faci nicio prostie, vei scăpa de nebunul tău, care-ţi aduce numai necazuri.

Lucy s-a oprit la uşa tatălui ei şi a strigat-o pe Hannah să o deschidă.

— Ştii ce ai de făcut, i-a spus Waller lui Lucy.

Hannah a deschis uşa, iar Waller a împins-o pe Lucy înăuntru şi a înhăţat-o pe Hannah de braţ, ducându-i pistolul la cap. Hannah a încremenit în strânsoarea lui, cu ochii ieşiţi din orbite, cu gura mişcându-se ca într-un strigăt mut.

Lucy s-a întors spre Adam, care dormea în patul lui. A cercetat camera cu privirea. Nu vedea nicio posibilă armă, niciun obiect pe care l-ar fi putut folosi împotriva aşa zisului doctor.

Preţ de câteva minute s-a concentrat asupra lui Adam, trezindu-l cu cuvintele şi gesturile obişnuite. A durat ceva timp să-l trezească de tot şi să-l ridice din pat. Ea s-a aventurat să arunce o privire către Hannah, care tremura în tăcere, cu lacrimile curgându-i pe faţă, strângându-şi şorţul cu mâinile.

În cele din urmă, a reuşit să-l ridice în picioare pe Adam, iar el a început să păşească spre uşă, ţinând-o de braţ. S-a uitat insistent la ceasul care ticăia în ritmul lui, dorindu-şi din suflet să grăbească timpul, iar limbile să se învârtă mai repede, astfel încât Frank şi doamna Vell şi cei de la bănci să se întoarcă la han.

În faţa uşii, Adam s-a oprit şi şi-a înclinat capul, aşa cum făcea când simţea prezenţa altor persoane în preajma

lui.

— Hannah ne aşteaptă, i-a spus Lucy. Vom merge la o plimbare.

Totuşi, Adam nu s-a mişcat. El asculta, testând cu prudenţă întunericul. Se aştepta la o răbufnire furioasă din partea agresorului lor. Faţa lui era plină de dispreţ şi nerăbdare. Dar s-a abţinut şi a ţinut doar pistolul la capul lui Hannah, strângând-o violent de braţ.

— Hai, Adam, a spus Lucy. Hannah nu are toată ziua la dispoziţie.

Adam a ieşit pe uşă, iar Lucy l-a condus pe coridor, cu Waller şi Hannah în spatele lor. Adam s-a oprit la fiecare câţiva paşi, ascultând cu atenţie. Când au ajuns în salonul gol de la intrare, Lucy a găsit puterea de a arunca o privire înapoi către Hannah.

Cu o mişcare scurtă din cap, Waller i-a indicat lui Lucy să se întoarcă spre bucătărie. A surprins-o că nu vorbea. Avusese atât de multe de spus în sala de mese privată, minciuni fanteziste despre testamentul tatălui ei şi despre faptul că era medic. Dar nu mai scosese un cuvânt de când se deschisese uşa camerei tatălui ei.

Ea a înţeles. Adam nu vedea, dar putea auzi şi ar fi recunoscut vocea bărbatului. Acesta era inamicul despre care o avertizase Mountjoy. Dacă Lucy ar reuşi să-l facă pe bărbat să vorbească, Adam nu ar mai face un pas. Dar, dacă Lucy l-ar provoca pe falsul doctor, ar putea să o împuşte pe Hannah.

Banca lui Adam era chiar în faţa lor. Odată ce ar fi trecut de bancă, nu ar mai fi putut fi văzuţi de nicio persoană care ar fi intrat în han. Orice speranţă de ajutor s-ar fi năruit. Trebuia să acţioneze imediat.

În spatele ei, uşa hanului s-a deschis. O voce masculină gravă, cu un accent nobil, a strigat:

— Bună ziua, hangiule!

Adam a încremenit lângă Lucy. Waller s-a furişat în spatele lui Lucy pe culoar.

— Tu de colo, am nevoie de puţin ajutor, a strigat vocea.

S-a auzit sunetul produs de o pereche de cizme care se apropia de ei, păşind pe dalele podelei.

— Domnişoară Holbrook? a strigat vocea altui bărbat, mai tânără şi nu la fel de profundă.

Lucy s-a întors spre nou-veniţi, încercând să-şi păstreze expresia calmă. Un gentleman foarte înalt, îmbrăcat într-o manta, însoţit de tânărul prieten al lui Harry Clare, care avea un umăr bandajat, şi o fată foarte drăguţă stăteau în faţa ei, urmărind-o cu privirea.

În spatele ei, Waller a şuierat:

— Scapă de ei. Trimite-i în salonul privat.

Când i-a auzit vocea, Adam a început să tremure din tot corpul, prevestind declanşarea unei crize inevitabile.

— Geoffrey a fugit, a strigat.

Pumnii i s-au încleştat. Braţul lui a alunecat din strânsoarea lui Lucy, agitându-se în sus cu o smucitură bruscă, dezechilibrând-o.

Ea s-a clătinat lângă perete când el a început să-şi agite braţele în aer. Waller s-a dat înapoi, iar Hannah a scăpat din strânsoare. A alergat direct spre gentlemanul înalt, aruncându-i-se în braţe şi s-a lipit plângând de haina lui. Braţele lui au îmbrăţişat fata speriată.

Waller şi-a revenit, a apucat-o pe Lucy şi şi-a înfipt pistolul în spatele ei, blocând culoarul, în timp ce Adam se agita şi striga.

Waller a strigat la el.

— Prostule, mişcă-te.

Adam şi-a mişcat pumnul, descriind un cerc larg, iar Waller a împins-o pe Lucy şi mai mult în cameră.

— Nimeni nu-mi ia ce-mi aparţine. Şi în niciun caz tu. Prostule, ar fi trebuit să fugi, în loc să stai ca un idiot care clipeşte, holbându-te la alţii mai buni ca tine. Meritai să-ţi scoată blestemaţii ăia de ochi.

*

Harry s-a uitat la bărbatul furios din salonul comun care ţinea un pistol lipit de spatele lui Lucy şi a exclus orice

dialog cu el. Geoffrey Radcliffe avea privirea unui şobolan încolţit.

Fixându-şi privirea asupra lui Lucy, pentru a-i transmite ce avea de gând să facă, Harry şi-a înfăşurat haina în jurul cotului, a spart geamul vitrinei cu exponatele de la Waterloo, aflată lângă el, şi şi-a scos sabia expusă acolo. A scos lama din teacă, cu un sunet şuierător de metal pe metal. Mânerul se potrivea perfect mâinii lui, iar sabia era o prelungire a braţului şi a voinţei lui.

A păşit în salon, cu paşi foarte hotărâţi. Ajax Lynley i-a aruncat o privire plină de regrete, cu braţele ocupate de o fată care plângea. Nate Wilde, aflat lângă Lynley, a dat din cap, protejând-o pe Miranda în spatele lui, cu umărul bandajat.

Harry nu a văzut niciun semn care să indice că Radcliffe ar avea complici, o greşeală gravă, semnalându-i disperarea bărbatului.

— Geoffrey Radcliffe, a spus el.

El a observat că Lucy a făcut ochii mari când şi-a dat seama cine era răpitorul ei.

— Uită-te în jurul tău la această bucată din Anglia pentru care nişte bărbaţi s-au luptat, pentru care au sângerat şi au murit.

Chipul cenuşiu al lui Radcliffe s-a schimonosit cu o expresie de dispreţ.

— Bărbaţi pe care i-ai trădat atunci când ai vândut secretele Angliei inamicilor ei.

— Anglia este încă aici. Suveranul cel rotofei este încă pe tron.

Urmând ordinele lui Harry, Hazelwood se dusese în spatele hanului, în timp ce Blackstone supraveghea intrarea. Harry avea nevoie doar de puţin timp.

Adam gemea acum, încă fluturând pumnii. Era timpul să-l readucă pe Adam în prezent.

— Adam, a strigat el. Sunt căpitanul Clare. Lucy are nevoie de ajutorul tău.

Harry a aşteptat ca aceste cuvinte să ajungă până în mintea lui Adam, pentru a-l smulge din trecut.

— Poţi să te laşi în genunchi când îţi cer asta?

Radcliffe a râs.

— Crezi că prostul ăsta te poate ajuta? Crezi că este bun de ceva? La ce a fost vreodată bun? Să mângâie pisica şi să lustruiască cizmele? Lasă-mă să-ţi spun eu cât de mare ajutor a fost, bolborosind şi plângând şi lăsându-l pe Broscoi[11] să-i facă felul stăpânei lui, până când franţuzul nu a mai rezistat şi i-a scos ochii.

Mâna lui Harry s-a strâns pe sabie, iar toată atenţia s-a îndreptat spre Adam. Acum captase atenţia bătrânului. Corpul îi tremura din toate încheieturile, dar el şi-a înclinat capul, ascultând. Lucy stătea nemişcată şi mândră în strânsoarea lui Radcliffe, cu capul ei cu plete aurii într-o poziţie semeaţă.

Harry a privit-o pentru scurt timp printre gene, fără să mai fie nevoie de nici un alt gest. Ea era Anglia lui.

— Îi faci ochi dulci fetei, nu-i aşa, căpitane? l-a persiflat Radcliffe. O i-au cu mine. Dacă cineva încearcă să mă oprească, ea va muri. Harry a clătinat din cap. În spatele lui, uşa hanului s-a deschis din nou. Un curent de aer rece de martie a invadat camera. Radcliffe a ridicat privirea, surprins de ceea ce văzuse în spatele lui Harry. Paşi grei au făcut să scrâşnească geamul spart al vitrinei cu exponatele de la Waterloo.

O voce profundă şi puternică a tunat:

— Radcliffe, jigodie ce eşti! Vei atârna în ştreang pentru trădare. Pistolul din mâna lui Radcliffe a început să tremure, dar l-a potolit, înfigând mai adânc ţeava în spatele lui Lucy.

Pumnul lui Harry a strâns mânerul săbiei. A înaintat cu paşi bine măsuraţi, mutând din nou atenţia lui Radcliffe înapoi spre el.

— Ai o singură şansă, Radcliffe. Cel mai bine ar fi dacă m-ai nimeri, altfel aici îţi vei da ultima suflare.

Mâna cu care Radcliffe ţinea pistolul a început să

11 „Broscoi” este termenul folosit de britanici pentru militarii care făceau parte din trupele regaliste franceze, din cauza culorii verzi a uniformei lor.

tremure din nou. A dat înapoi, târând-o pe Lucy cu el. În spatele lor, pe culoarul întunecat, Adam stătea ca un copac lovit de trăsnet.

— Jos, Adam, a strigat Harry.

Adam s-a lăsat pe podea. radcliffe s-a împleticit când a făcut pasul în spate, căzând în momentul în care genunchii lui s-au lovit de corpul lui Adam. Braţul lui radcliffe a slăbit strânsoarea cu care o ţinea pe Lucy. Ea a alunecat la podea în clipa în care pistolul s-a descărcat.

Glonţul a atins coastele lui Harry în timp ce acesta s-a aruncat asupra lui, prins în vâltoarea luptei, animat nu de ură, nici de furie, ci de luciditate, mirosul de pulbere şi sânge umplându-i simţurile.

Cu o mişcare amplă, şi-a înfipt sabia în pieptul lui radcliffe. S-a retras în timp ce Radcliffe s-a ghemuit, chircindu-se în jurul rănii, având în ochi sclipirea morţii. Apoi s-a prăbuşit pe podea.

*

Lucy s-a ridicat de jos şi s-a dus la Harry. A aruncat sabia însângerată cu un zgomot şi a luat-o în braţe, cuibărindu-i capul sub bărbia lui. În jurul lor părea să fie multă agitaţie şi se auzeau strigăte. Trupul lui era cald, puternic şi plin de viaţă. Buzele lui i-au mângâiat fruntea.

— Nu suportam să te pierd, a spus el.

— Te-a împuşcat, a spus ea, ridicându-şi capul de pe pieptul lui.

— Doar m-a atins razant. Voi avea o coastă fisurată, nimic altceva.

Fericirea din ochii lui era nefirească. L-a privit pe prietenul lui Harry cum trăgea de trupul lui radcliffe căzut peste cel al lui Adam.

Bărbatul cel solid care îl numise pe radcliffe „jigodie” a venit şi s-a aplecat asupra bărbatului mort.

— Probabil că l-ai fi vrut viu, a spus Harry.

— Nu. Nu-i ştiam numele, nu ştiam că diavolul acesta neruşinat se ascundea printre noi, în spatele unei măşti de

om respectabil, dar, timp de douăzeci de ani, i-am dorit moartea.

Prietenul lui Harry l-a ajutat pe Adam să se ridice. Lucy i-a atins chipul sobru al lui Harry şi s-a dus să-l ia de mână pe Adam şi să-l conducă la banca lui.

În jurul lor a auzit voci cunoscute care discutau pe un ton şocat. Perioada de linişte se terminase. Clienţii obişnuiţi ai hanului începeau să-şi facă apariţia. Unul dintre prietenii lui Harry a organizat un mic grup format din clienţii de la bănci pentru a muta corpul lui radcliffe. Celălalt prieten a tras câteva scaune într-un cerc în jurul căminului. Frank Blodget a început să toarne bere. Doamna Vell a mormăit ceva despre pedeapsa divină şi carnea de porc şi a condus-o pe Hannah, care plângea tăcută, spre bucătărie.

— Scuzaţi-mă, a intervenit în discuţii prietenul lui Harry, cel cu părul castaniu. Eu şi Blackstone vom ţine autorităţile ocupate în timp ce voi vă gândiţi la versiunea voastră. Apropo, geanta medicală pe care am găsit-o în salonul privat are vreo legătură cu cele întâmplate?

Lucy s-a cutremurat.

— Radcliffe a venit după Adam, pretinzând că ar fi un anume doctor Waller, care are cu un azil privat în Fulham. A ţinut pistolul ascuns în geantă.

Bărbatul uriaş cu părul roşcat precum coama unui leu, cu o ţinută impunătoare, ca a unui stejar bătrân, a venit în faţa lui Lucy şi a lui Adam. Lacrimile curgeau pe obrajii lui ascuţiţi.

— Draga mea copilă, mama ta este răzbunată.

— Aţi cunoscut-o pe mama mea?

— O, da. Contesa era înverşunată şi neînfricată, cu un râs căruia niciun bărbat nu-i putea rezista. A fost unul dintre cei mai buni agenţi pe care i-a avut vreodată Anglia.

Lucy s-a întors către Harry, spionul, omul care îşi făcea datoria, fiind acum într-o misiune.

— Ştiai?

— Am bănuit.

Faţa lui avea aceeaşi expresie gravă ca aceea din seara în care se despărţiseră în salonul de dimineaţă din

Brook Street.

S-a întors către bărbatul cel masiv.

— I-aţi spus „contesa”?

— Da, titlul ei nobiliar francez, după soţul ei – de Neuvillette. El a fost capturat în Franţa. Tocmai încerca să-l ajute să scape cu bani şi documente când a dispărut.

Lucy a tresărit. Era numele femeii din tabloul ei. Tatăl ei nu aruncase banii aiurea pentru un portret. Ştia cine era adevărata ei mamă.

— Dar era englezoaică?

— Până în măduva oaselor. O chema Penelope Lydford înainte de a se căsători. Din Hartwood.

Tânărul cu bandaj, pe care Lucy îl văzuse mai devreme cu Harry, a făcut un pas înainte, cu o fată drăguţă agăţată de braţul lui sănătos.

— Hartwood este conacul unde a fost slujitor Adam, sir. Eu şi Miranda am confirmat asta cu vechea prietenă a lui Adam, Nanny Ragley. A mai fost şi un al doilea lacheu cu ei, pe nume Geoffrey Gibbs, care a plecat când a dispărut Adam.

Adam s-a agitat pe bancă lângă Lucy.

— Adam o ascunde pe Lucy în stufăriş.

— Este un luminiş de pe drumul Aylesbury, a spus Harry. Am găsit acolo o mănuşă de copil. Perechea celei pe care a păstrat-o tatăl tău.

— Geoffrey a fugit, a spus Adam.

Harry a clătinat din cap.

— Adam, te-ai speriat. Te-ai gândit că Geoffrey a fugit. Dar s-a dus înapoi pe drum pentru a-i arăta francezului pe unde s-o ia.

Harry s-a întors către bărbatul uriaş.

— Înţeleg că Radcliffe şi-a început afacerea cu banii primiţi în schimbul trădării contesei.

Bărbatul cel solid a dat din cap.

— Nu a încetat niciodată să lucreze pentru duşmanii Angliei, dar a vrut să iasă din această combinaţie când a fost arestat spionul rus Malikov.

Bărbatul masiv s-a întors către un alt străin, un tânăr

domn înalt, cu părul negru, care stătea departe de ceilalţi, rezemat de şemineu, cu o privire amuzată pe faţa lui lungă şi slabă. O ţinuse în braţe pe Hannah când ea scăpase de agresor.

— Atunci a venit la tine? l-a întrebat bărbatul cel mare.

Străinul cel înalt s-a îndepărtat de şemineu.

— Eu m-am dus la el. Am avut o dispută din cauza prostului obicei al lui Radcliffe de a-şi arunca animalele moarte pe pământul meu. L-am ameninţat că îl voi demasca şi m-am oferit să-i cumpăr toate animalele. A venit cu o altă idee. M-a plătit să mă joc de-a banditul şi să-i „fur" caii.

Străinul a ridicat din umeri.

Bărbatul cel solid cu părul roşcat a zâmbit.

— Trebuie să vorbim despre asta, a spus el.

Agitaţia apărută la uşa de la intrare a semnalat sosirea poliţiştilor şi a unui magistrat.

Prietenul cu părul negru al lui Harry a venit să le spună că fiecare va fi chemat să depună mărturie.

Capitolul 23

Pentru femeia care a moştenit o proprietate, întrebarea legată de momentul prielnic în care să accepte propunerea unui domn poate să nască controverse. Faptul că, din propria experienţă, îi sunt cunoscute grijile şi satisfacţiile administrării afacerilor proprii îi permite să discute cu pretendenţii ei de pe picior de egalitate. Ea are cea mai mare libertate să-şi aleagă soţul după pofta inimii, fără a mai fi nevoită să ia în calcul şi dobândirea, în urma căsătoriei, a unei proprietăţi confortabile unde să-şi petreacă restul zilelor. Mai mult, ea nu se aşteaptă ca un bărbat chibzuit să nege cumva avantajele unei proprietăţi prospere sau a unui venit bun care să acopere cheltuielile unei gospodării. Ea nu are de gând să se căsătorească cu

un naiv sau cu o mână spartă. Cu toate acestea, nu trebuie să accepte nicio propunere până nu este pe deplin convinsă că pasiunea unui domn faţă de persoana ei cântăreşte mai mult decât interesul lui pentru averea ei.

Ghidul vânătoarelor de soţi

În jur de ora nouă spionii se întorseseră la club. Era prima dată când se reuneau acolo din noaptea răpirii lui Jane Fawkener. Au aprins focurile şi lumânările în camera mare unde serveau cafeaua, iar acum aveau sendvişuri şi cafea la dispoziţie.

După ce i-a servit, ajutat de Miranda, Wilde s-a furişat ca să stea cu fata şi cu tatăl ei, în încăperile de deasupra magazinului lui Kirby. Goldsworthy a binevoit să li se alăture.

— Ei bine, băieţi, a spus Goldsworthy, am repurtat un adevărat triumf astăzi.

— Crezi că asta va fi şi părerea lui Chartwell? a întrebat Hazelwood. De Chartwell de la Ministerul de Externe depindeau în cele din urmă obţinerea finanţărilor acestor operaţiuni.

Goldsworthy a dat din cap. Cu silueta lui masivă a ocupat o canapea întreagă.

— E un pas promiţător pentru reluarea activităţii noastre. Şi cu…

— Cu? l-a provocat Blackstone.

Goldsworthy a fluturat în aer cu una dintre mâinile sale mari.

— Nu mai contează. V-aţi descurcat bine. V-aţi făcut datoria. Este timpul să predaţi armele. Un an şi o zi. Acesta este termenul pentru serviciul pe care vi l-a cerut Anglia şi voi v-aţi achitat cu vârf şi îndesat. Nu este bine să prelungiţi acest termen. S-a încruntat şi, pentru o clipă, a părut obosit. Dacă acest termen este prelungit, cel în cauză se poate schimba, poate să uite de el, a continuat.

S-a ridicat de pe canapea.

— Mountjoy, i-a spus el lui Harry. De mâine eşti liber?

— Da, a aprobat Harry.

Dimineaţă avea să-şi înceapă noua viaţă. Avea un frate de îngropat şi o moşie de salvat de la ruină. Cu timpul, s-a gândit el, datoria şi munca aveau să facă uitate amintirile despre o fată cu părul de aur şi cu ochi zâmbitori.

Fierarul Will Wittering se aflase în mulţime în salonul comun al hanului, privindu-l pe Harry cum pleacă. Dacă Wittering ar da dovadă de un gram de răbdare, i-ar mai acorda un răgaz şi ar mai aştepta puţin până când rutina de la Tooth and Nail ar trage-o pe Lucy înapoi în vechea ei existenţă.

În comparaţie cu reşedinţa de pe Brook Street, hanul părea cu siguranţă sărăcăcios, dar, în comparaţie cu Mountjoy, era un palat.

*

A doua zi după ce Mountjoy a ieşit din nou din viaţa ei a fost o zi cu meniul cu carne de vită, o zi care din afară părea plină de umezeală şi de vânt, dar dinăuntru mirosea a friptura doamnei Vell.

Uşa hanului se deschidea des, pentru ca atât vecinii, cât şi străinii să poată admira vitrina spartă cu exponatele de la Waterloo şi să poată auzi povestea unuia dintre clienţii de la bănci despre finalul dramatic al lui Geoffrey Radcliffe. Grupuri mici se adunau la intrare privind în jos spre salonul comun, avându-i în centru pe John Simkins sau pe Will Wittering care indicau locul unde murise bogătaşul.

Ea stătea cu Adam pe bancă. Îi dăduse argintăria la lustruit, dar mâinile lui se opreau la fiecare câteva minute, de parcă ar fi uitat ce avea de făcut. Îşi înclina capul pentru a asculta discuţiile din jurul lui, ori de câte ori era menţionat numele lui Harry Clare.

Când Adam a început să moţăie, ea l-a dus înapoi în patul lui. El s-a întins de bunăvoie, iar ea a pus-o pe Hannah să-l vegheze. Fata nu-şi revenise pe deplin din şocul trăit în ziua precedentă, iar Lucy i-a dat ceva să cârpească pentru a o ţine ocupată.

Ea s-a retras în camera ei pentru a scrie câteva

scrisori în care să ofere câteva explicaţii absolut necesare prietenelor şi unchiului ei, relatându-le că descoperise numele şi originile mamei sale şi dându-le asigurări ferme şi sincere că aceste informaţii noi nu schimbaseră cu nimic legăturile lor puternice de suflet. În scrisoarea adresată unchiului ei, i-a menţionat că avea un tablou cu mama ei, şi că, în cazul în care ar dori să viziteze hanul, ar fi binevenit să-l vadă.

Privea acum cu alţi ochi la doamna care râdea din tabloul de pe perete, mama ei. La urma urmei, ea fusese o spioană, iar Lucy era fiica unui spion. „Tu şi cu mine”, i-a spus ea doamnei din tablou, „trebuie să ne cunoaştem mai bine.”

A împăturit scrisorile şi le-a sigilat. L-a înţeles mai bine pe Harry Clare, pe Mountjoy aşa cum se numea mai nou. Nu renunţase la ideea de a se căsători cu ea pe considerentul că fiica unui hangiu i-ar fi fost inferioară, ci, mai degrabă, pentru că a crezut că proprietara unui han înfloritor s-ar putea bucura de un statut social superior lui, care era doar un spion şi moştenitorul sărac al unui conte cu o reputaţie dubioasă.

Cea de-a doua zi din viaţa ei departe de Harry Clare a fost o zi în care se înregistrase o furtună de zăpadă cu fulgi învolburaţi. Era o zi cu carne de porc.

În a treia zi, o altă ninsoare abundentă căzută peste noapte a redus la tăcere păsările. Miel din nou.

Şi o a doua propunere venită din partea lui Will Wittering.

Capitolul 24

În cele din urmă, tânăra vânătoare de soţi trebuie să-şi aleagă pretendentul preferat. Ea trebuie să discearnă între toate celelalte posibile opţiuni ale ei. În momentul în care declară că acceptă propunerea unui gentleman, face o alegere importantă care îi marchează statutul de soţie a

unui anume bărbat. Aparent, nu va mai fi Domnişoara Posibilă-Lady, ci Lady Pentru-tot-restul-vieţii. Cu toate acestea, adevărata natură a alegerii ei este cu totul alta. Zeci de bărbaţi frumoşi, spirituali şi încântători se vor învârti în continuare în jurul ei la Londra. Ea va fi la fel de drăguţă şi de atrăgătoare şi cu un inel pe deget, aşa cum a fost şi înainte de ziua nunţii. Momentul în care îşi alege soţul este doar primul dintr-un lung şir de reconfirmări ale acelei alegeri. Departe de a fi scăpat de această dilemă, acea zi reprezintă începutul unui drum pe parcursul căruia se va vedea nevoită să-l aleagă iar şi iar pentru tot restul vieţii lor.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Harry a deschis uşa hanului în perioada liniştită, cea de dinaintea sosirii diligenţei de după-amiază. Simţea cum vârtejul de aer rece îl împingea din spate pe când intra în atmosfera călduroasă şi primitoare a hanului.

A rămas în penumbra holului de la intrare, învăluit în mirosul fripturii doamnei Vell, plin de zăpadă pe pălărie şi pe palton. S-a uitat la vitrina cu exponatele de la Waterloo. Sticla spartă fusese înlocuită, iar vechea lui sabie fusese pusă înapoi la locul ei. Ultima bătălie fusese câştigată.

În colţul celălalt al camerei, Adam stătea pe banca lui, cu capul înclinat spre uşa deschisă, vigilent ca o santinelă. Lângă bătrân, Lucy a întins o mână ca să-i reamintească de activităţile lui zilnice. Harry a stat câteva minute să o privească fără ca ea să ştie. Apoi şi-a scuturat zăpada de pe pălărie şi de pe haină şi le-a atârnat de cuierul atât de cunoscut. Era timpul să-şi revendice iubirea.

Mai întâi trebuia să treacă prin salonul comun şi prin bar. Unul dintre puţinii clienţi de la bănci l-a zărit când stătea la picioarele scărilor şi a strigat.

Lucy şi-a ridicat privirea de la cusătura din poală. I-a susţinut privirea, moment în care tot frigul îndurat în timpul călătoriei a dispărut.

Cei de la bănci s-au ridicat să-l întâmpine strângându-i mâna sau bătându-l pe spate. I-a lăsat să-i cumpere o

băutură, surprins de cât de bine se simţea în compania lor. Ajunsese acasă.

— De data asta o să stai mai mult, căpitane?

El a dat din cap. Nu l-a corectat în privinţa titlului său.

— Scuzaţi-mă puţin, domnilor, a spus el.

Şi-a lăsat halba de bere la bar şi s-a îndreptat spre locul unde stăteau Lucy şi Adam.

— Bună, Adam, sunt Harry, a spus el.

— Îţi place berea foarte neagră, căpitane, a răspuns Adam.

— Da, a recunoscut Harry.

S-a desfătat cu imaginea iubitei lui, cu ochii ei cenuşii plini de veselie, cu chipul ca o rară zi însorită englezească, o frumuseţe poleită cu aur. Voia să o audă râzând.

— Aşadar, ai venit, a spus ea.

— Probabil că ştiai asta înaintea mea.

Ea a dat din cap.

— Domnul Goldsworthy a venit la noi în vizită.

— A fost nevoie de trei zile pentru ca mesajul lui expres lui să ajungă la mine, a explicat Harry.

— Presupun că mesajul expres a contat foarte mult, a spus ea.

— Pentru mine a contat. Când un bărbat curtează o femeie care a moştenit o proprietate, vrea să nu-i stea nimeni în cale.

— Şi tu…

— Am răscumpărat ipotecile lui Richard. Mountjoy aparţine din nou familiei Clare.

Şi-a dat seama cu o secundă prea târziu de ceea ce îl întrebase ea.

— …îi faci curte unei moştenitoare? a terminat ea întrebarea cu un zâmbet.

Adam i-a sărit în ajutor lui Harry.

— Căpitane, eşti fericit la han.

— Sunt, a spus Harry.

A luat mâna lui Adam şi a primit una dintre strângerile viguroase, cu două scuturări de mâini.

— Queenie a fugit, l-a informat Adam.

— Îmi pare rău, a răspuns Harry.

S-a aşezat pe bancă lângă vechiul său prieten şi şi-a întins picioarele.

— O mai am pe Lucy, a continuat bătrânul. Lucy e în siguranţă.

— Îţi mulţumesc că ai avut grijă de Lucy, Adam.

— Stai aici, căpitane?

Harry s-a uitat la Lucy.

— Dacă există o cameră disponibilă, aş dori să rămân peste noapte, a spus el.

I s-a părut că a trecut mult timp, probabil cât intervalul dintre două bătăi ale inimii, înainte ca ea să răspundă:

— Cred că avem o cameră potrivită pentru tine, Lord Mountjoy.

*

Trebuia să se ocupe de activităţile zilnice ale hanului, de hrănirea pasagerilor din diligenţă, de închiderea barului, de oaspeţii întârziaţi pe care să-i trimită la culcare şi de ritualul de seară al lui Adam, înainte să vină momentul ca Lucy să-şi urmeze iubitul aflat la etaj.

L-a găsit stând lângă foc în cea mai bună cameră a hanului, cea pe care tatăl ei o alesese pentru el cu săptămâni în urmă. Se făcuse confortabil, rămânând doar în cămaşă şi pantaloni, cu picioarele întinse, cu un pahar de vin într-o mână. Nu-şi dădea seama dacă şi el simţea aceeaşi nerăbdare.

Apoi privirile lor s-au întâlnit şi s-au susţinut.

— Îmi pierdusem speranţa că o să mai vii.

El nu se mişcase, dar ea a simţit cum s-a aprins ceva în el.

— Cum să nu vin după ce i-ai cerut lui Radcliffe să te împuşte pe tine în locul meu?

— Nu aş fi putut suporta să te pierd dacă te-ar fi împuşcat.

— A, a spus ea. Am simţit acelaşi lucru când te-a

împuşcat. Voiam doar să fim împreună.

— Şi de aceea eşti aici.

Ea a dat din cap.

— Trebuie să te sărut, a spus el, şi s-a mişcat atât de uşor şi rapid, încât ea abia a apucat să-şi dea seama când a lăsat din mână paharul de vin şi s-a ridicat din scaun, traversând camera.

— Chiar mă gândeam când ai de gând s-o faci.

Şi a făcut exact asta, luând-o în braţe şi lipind-o de el, unind cele două trupuri, nerăbdător să o sărute şi să o atingă. El a adâncit sărutul şi a ridicat-o în aer, astfel încât trupul ei se sprijinea doar de al lui. Sărutul a continuat în timp ce focul trosnea şi şuiera, până când el a gemut şi a lăsat-o jos, respirând din greu. S-au oprit şi au râs, iar el a aruncat o privire spre pat. Ea i-a citit intenţia şi l-a luat de mână, dorind să ajungă acolo. A respirat înfiorat.

— Aşteaptă, a spus el.

A luat o cutie mică învelită în catifea din buzunarul jachetei atârnate pe scaun. A îngenuncheat pe covor în faţa ei şi a ridicat cutia deschisă. Un cerc de aur şi rubine scânteia în pliurile de catifea.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine şi să fii doamna mea?

Uitase un aspect foarte important. Avea să i-l amintească mai târziu, dar ea a dat din cap spunând da, întinzându-şi mâna, lăsându-l să-i pună inelul pe deget, ridicându-l din genunchi. Ştia că gestul era mult prea cavaleresc pentru sentimentele care o animau în acel moment.

— Crezi că ne-am putea căsători? La Londra? Nu există şi alte alternative, licenţe speciale sau ceva de genul acesta?

Un zâmbet foarte larg i-a şters expresia dură de pe chip.

— Ba da, am putea, a spus el, făcându-şi cunoscută dorinţa, pentru că iubitul ei nu avea răbdare.

Ea a râs apoi, iar el a tras-o spre pat şi au ajuns amândoi acolo.

Harry a rostogolit-o sub el, simţindu-i nerăbdarea, sărutând-o şi atingând-o, ridicându-i fustele, desfăcându-i picioarele şi împingându-se în străfundurile dulci ale corpului ei, apăsând şi legănându-se deasupra ei. Mâinile i-au alunecat peste ciorapii subţiri de bumbac, până când au ajuns la pielea mătăsoasă de deasupra jartierelor ei. Ea a gemut şi s-a deschis mai larg la atingerea mâinii lui, care s-a întins pentru a-i mângâia părţile intime umezite, folosindu-şi degetul mare pentru a găsi punctul plăcerii ei.

Ea a gemut când a atins-o, cu braţele din ce în ce mai slăbite în îmbrăţişarea ei, întinsă pe spate, uitându-se la el, gâfâind fără suflare, cu o privire uimită în ochii ei cenuşii.

El i-a zâmbit.

— Ţi-a plăcut ce ţi-am făcut.

— Da, a spus ea.

— Mai am şi alte plăceri de oferit, a spus el, dar să mai scăpăm de câteva haine.

S-a ridicat în genunchi şi a tras-o în sus. Ea s-a întors, pentru ca el să-i poată desface nasturii de la spate. I-a tras rochia peste umeri şi i-a scos agrafele din păr, lăsându-l să se reverse liber, bucurându-se de buclele elastice. Şi-a îngropat faţa pentru scurt timp în părul ei, înainte de a o întoarce din nou pentru a-i desface corsetul care se închidea în faţă.

I-a aruncat deoparte corsetul cel practic şi i-a tras cămaşa peste cap, îndreptându-şi toată atenţia asupra sânilor ei, prinzându-i şi frecându-i mugurii strânşi între degete, făcând-o să se arcuiască sub atingerea lui.

Lucy nu-şi imaginase că sânii ei i-ar putea provoca asemenea senzaţii. De la sfârcurile pe care le-a atins atât de uşor, mai întâi cu degetele şi apoi cu gura, valurile de plăcere i-au cuprins sexul, care a devenit dureros şi umed. Ea s-a zvârcolit nerăbdătoare în faldurile mototolite ale fustelor.

— Acum e rândul tău, i-a spus ea.

El a zâmbit din nou şi a alunecat de pe pat, trăgând-o după el, astfel încât s-a aşezat la marginea patului în mica deschizătură formată de picioarele ei. Ea l-a ajutat să-şi

ridice cămaşa peste coaste şi peste piept, iar el a aruncat-o cât colo. Mâinile lui s-au dus spre şliţul pantalonilor, iar ea a întins mâna să-l ajute. Harry a scăpat de obiectele de îmbrăcăminte din lână şi, dintr-o singură mişcare rapidă, a rămas gol în faţa ei.

Nu a fost nevoie să-i spună să se uite. Ea a aruncat o privire directă şi sinceră, chiar şi spre erecţia lui. Nu era nicio teamă sau dezgust în privirea ei, doar curiozitate şi, a bănuit el, nerăbdarea de a-l atinge. El i-a luat mâna, punându-i-o pe mădularul lui umflat, sugerându-i ritmul pe care aveau să-l împărtăşească. A împins-o pe spate pe pat şi i-a scos şi ultimele haine.

În cele din urmă au rămas goi unul lângă celălalt. A atins-o cu vârful mădularului lui dureros, făcându-şi drum prin pliurile ei alunecoase, încă într-o poziţie de expectativă, aşteptând ca ea să se arcuiască şi să se deschidă sub el.

Lucy simţea că urma să aibă parte de şi mai mulţi plăcere. S-a arcuit sub el şi, cu o mişcare rapidă a şoldurilor, el a desăvârşit unirea lor. A surprins-o atât înţepătura neaşteptată pe care a simţit-o, cât şi modul atât de firesc în care corpul ei se îmbina cu al lui. Fiind hangiţă, se pricepea să primească aşa cum trebuie un oaspete şi să-l facă să se simtă ca acasă, aşa că a aşteptat să i se calmeze puţin locul dureros şi s-a uitat zâmbind la faţa lui luminată de plăcere.

— Te iubesc, a spus ea.

El s-a lăsat pe coate şi a sărutat-o, gura lui atingându-i-o pe a ei, cu o mişcare uşoară ca aerul.

— Te iubesc, a răspuns el.

Lucy a închis ochii la cuvintele pe care le aşteptase de atâta vreme şi şi-a ridicat şoldurile pentru a le întâmpina pe ale lui, iar împreună au început să se mişte în acelaşi ritm. A simţit că era ca un înotător în căutarea unui ţărm îndepărtat, în timp ce curenţii o împingeau mai departe, până când un val uriaş a ridicat-o cu totul.

El a şoptit:

— Acum, şi în timp ce tot corpul i se cutremura, ea s-a

înfiorat de o plăcere atât de intensă încât i-a tăiat respiraţia.

Această senzaţie plăcută şi persistentă a vibrat în ea în timp ce cobora de pe coama valului. L-a simţit alunecând de pe ea, luând-o în braţe şi ţinând-o ca pe cel mai preţios lucru din viaţa lui.

*

Mai târziu, când stăteau întinşi, înfierbântaţi, transpiraţi şi goi unul în braţele celuilalt, a început să se mişte pe pieptul lui, mâna ei dreaptă desenând modele pe coastele lui pe care le găsise atât de atrăgătoare. Voia să-l testeze.

— Ai venit aici ca să-l cauţi pe Adam.

— Adevărat. Goldsworthy a avut un informator care i-a spus că trebuie să găsim un martor important, un orb.

— Cu siguranţă mai sunt şi alţi orbi în Londra.

— Da, dar niciunul care să fie urmărit de nişte bătăuşi plătiţi. Când l-am găsit pe Adam, tatăl tău şi cu mine am avut o discuţie sinceră despre pericolele care-l pândeau.

— Deci tatăl meu ştia că eşti spion?

— Am făcut o înţelegere.

S-a ridicat, sprijinindu-se de perne şi a tras-o după el, cu capul la pieptul lui. N-a vrut să îi dea drumul din braţele lui până când nu lămureau aceste chestiuni.

— Ca tu să stai la han.

— Să fiu cu ochii pe oricine ar fi vrut să-i facă rău lui Adam.

— În schimbul a ce?

— Ei bine, tatăl tău a venit cu ideea vitrinei cu exponatele de la Waterloo şi m-a avertizat că destinul tău este să devii o lady, nu un accesoriu de lux al unui bărbat.

— Nu i-ai spus că de fapt urmăreai să afli povestea lui Adam, mărturia lui despre cele întâmplate.

— Nu.

Harry a făcut eforturi să-şi ţină sub control bătăile inimii. Mâna ei cu inelul cu rubin desena acum cercuri în

jurul mamelonului lui stâng.

— Ai de gând să te răzgândeşti şi să nu te mai căsătoreşti cu mine?

Era firesc să-i pună această întrebare, acum că ea ştia mai multe despre adevărata lui misiune.

Din nou a fost nevoit să aştepte. Şi-a pus palma peste inima lui.

— Nu, a spus ea. Cred că este cea mai bună variantă ca o fiică de spion să se căsătorească cu un spion.

Şi apoi şi-a ridicat capul de pe pieptul lui şi l-a privit cu ochii aceia plini de veselie. Părul îi cădea în bucle aurii încadrându-i faţa.

— Deci, lordul meu spion, ce planuri de viitor ai?

El a râs şi a aşezat-o deasupra lui, preluând controlul asupra vârfurilor roz ale sânilor ei şi asupra taliei ei înguste, cu mâinile lui.

— Acum, a spus el, vreau să mă întind şi să mă gândesc la Anglia.

Şi a întors-o pe pat şi a sărutat-o.

*

Lucy şi-a luat rămas bun de la hanul ei într-o zi în care se servea carne de vită. În timp ce Mountjoy se ocupa de bagajele lor şi îl ajuta pe Adam să se îmbrace, ea a dat un ocol hanului în lumina dimineţii, deschizând obloanele şi uşile, luându-şi rămas-bun de la fiecare obiect pe care îl atinsese.

Când a deschis uşa bucătăriei, a fost întâmpinată de un mieunat răguşit. Pe treaptă, ghemuită peste trupul unui şobolan mare, cenuşiu, se afla o creatură pe care cu greu o recunoştea, o pisică zgâriată, a cărei blană acoperită de un strat de mizerie era toată plină de smocuri încâlcite. Avea urechea stângă ruptă, iar un ochi părea că-i plânge din cauza unei zgârieturi lungi care-i brăzda faţa.

Lucy a îngenuncheat, întinzând o mână, iar creatura s-a arcuit sub atingerea ei, tremurând.

— O, Queenie, mi-ai adus un cadou. Hai înăuntru.

A urmat o scurtă controversă între pisică şi stăpâna ei iscată de şobolanul mort, dar, în cele din urmă, ademenită cu un castron cu smântână, Queenie şi-a abandonat prada pe trepte. S-a ghemuit deasupra castronului cu smântână, lingându-l înfometată până când doamna Vell a sosit şi a ţipat văzând un animal atât de murdar în bucătărie. Lucy a convins-o pe Queenie cu încă o porţie de smântână să o urmeze la spălătorie ca să o spele.

Harry, uitându-se prin uşa deschisă a spălătoriei, a văzut-o cu mâinile băgate până la coate în apă murdară încercând să spele o pisică furioasă.

— A, a spus el, aici erai. Eu şi Adam ne-am tot întrebat pe unde eşti.

Lucy a ridicat-o pe Queenie, care stătea cu picioarele întinse şi cu ghearele scoase, pe scândura de spălat şi a turnat peste ea o cană cu apă limpede. Queenie tremura din toate încheieturile.

— Sărăcuţa de ea, a fost lovită îngrozitor. Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

— Radcliffe a pus pe cineva să o ia, a spus Harry. Şi-a dat seama, aşa cum a făcut-o şi Nate, că Adam o folosea drept santinelă, pentru a-l avertiza când se apropia pericolul. Indiferent cine a fost cel care a luat-o, bănuiesc că a aruncat-o în râu.

— Poţi să-mi ţii şi mie prosopul ăla? a întrebat Lucy.

Harry s-a apropiat de Lucy şi a luat prosopul vechi pe care îl pusese acolo. I-a surprins privirea în timp ce trecea de la prosopul de baie la partea din faţă udă a rochiei ei.

— Tu, a spus ea, nu te gândeşti la Queenie în acest moment.

El a înghiţit în sec.

— Ştii, dacă vrei să faci baie, sunt mai mult decât dispus să-ţi ţin prosopul.

— Serios?

Ea a râs şi i-a văzut chipul schimbându-se din nou, ca o promisiune că noaptea trecută fusese doar începutul momentelor lor de iubire. A ridicat pisica furioasă şi udă până la piele şi şi-a lăsat iubitul să învelească creatura în

prosop.

*

Într-un final, Lucy a reuşit să-şi schimbe rochia fără ajutorul viitorului soţ, deşi i-a promis că avea să-l lase să stea lângă ea când face baie, de îndată ce aveau să se căsătorească.

Trăsura lor era la uşă, iar oamenii de la han s-au adunat pentru a-i conduce spre ieşire. Adam stătea pe banca lui cu Hannah lângă el. Queenie, cu blana uscată, ca un puf portocaliu cu alb, zăcea în poala lui, cu faţa lipită de coapsa lui, dormind adăpostită de mâinile lui mari.

Lucy a sărutat obrazul slăbit al bătrânului. În sfârşit îşi găsise liniştea. Toţi şi-o găsiseră, la fel ca soldaţii care se întorc acasă de pe front.

Epilog

Ultima dar nu şi cea din urmă plăcere care îi dă fiori tinerei vânătoare de soţi la finalul fericit al căutărilor ei este chiar povestea pe care cei doi, acum soţ şi soţie, o vor depăna, rememorând momentele importante ale iubirii lor. Cine a simţit primul fiorii iubirii? Ce calităţi a observat sau nu a observat fiecare dintre parteneri la celălalt? Care au fost paşii greşiţi şi ce obstacole au fost nevoiţi să depăşească? Ce dorinţe mistuitoare nu şi-au putut găsi alinarea decât într-o uniune trainică a raţiunii şi simţirii? Atât de puternică este povestea unei iubiri nemuritoare, încât îndrăgostiţii se bucură să o împărtăşească, deşi capetele lor sunt cărunte şi mâinile lor îngemănate sunt încreţite de vreme.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Nate Wilde o urmărea pe Miranda cum turna cafeaua aromată, perfectă, din ibricul plin de caimac în ceştile mici

de la club. Până când avea să i se vindece umărul, el o învăţa să facă cafeaua aşa cum îi spusese bătrânul soldat când plecase pentru prima dată de pe Bread Street.

Cu mintea ei ageră şi mâinile ei de croitoreasă pricepută, a învăţat repede. A turnat cafeaua rămasă într-un recipient acoperit ca să se păstreze caldă şi a pus vasul pe tava de argint pe care urma să o ducă în cafeneaua clubului.

Clubul fusese redeschis, iar Goldsworthy a vrut ca noul lui recrut să aibă parte de o primire aşa cum se cuvenea. Ajax Lynley.

Goldsworthy îi dăduse credit Mirandei pentru felul în care avusese grijă de Nate pe toată durata aventurii lor.

Ea i-a mărturisit ceea ce îi spusese şi lui Nate despre biletul pe care nu i-l dăduse lui Jane Fawkener. Expresia lui Goldsworthy a fost destul de severă când i-a auzit confesiunea, dar i-a spus că era o fată curajoasă şi că avea încredere în ea.

Nate a sărutat-o. Au convenit că, din acel moment, putea s-o sărute oriunde şi oricând situaţia le-ar fi permis-o, până în ziua în care avea să devină majoră. Apoi urmau să se căsătorească, iar Nate ar putea să o iubească în toate acele moduri pe care nici măcar nu-şi permisese să şi le imagineze.

Şi, acum cu redeschiderea clubului, exista şansa ca şi un tip ca el, născut pe Bread Street, să devină Sir într-o bună zi, iar soţia lui să fie Lady Wilde.

Sfârşit